சேக்கிழார் அருளிய
திருத்தொண்டர் புராணம் என்ற பெரிய புராணம்
இரண்டாம் காண்டம் - சருக்கம் 6
(வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கம்)
6.1 திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் -
இரண்டாம் பகுதி (2599 -3154)

periya purANam of cEkkizAr
Canto 2, Carukkam -6 part 2
(vampaRA varivaNTuc carukkam)
In tamil script, unicode/UTF-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr. Thomas Malten and Colleagues of the Univ. of Koeln, Germany
for providing us with the transliterated/romanized version of the etext and giving us permission
to release the TSCII version as part of Project Madurai etext collections.
TSCII proof reading by **tiruciRRampalam aRakaTTaLai, Kovilpatti, Tamilnadu.**
Preparation of HTML and PDF versions: **Dr. K. Kalyanasundaram,** Lausanne, Switzerland.
This webpage presents the Etext in Tamil script but in Unicode encoding.
To view the Tamil text correctly you need to set up the following:

i). You need to have Unicode fonts containing Tamil Block (Latha, Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi, Code2000, UniMylai,...) installed on your computer and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii)Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages (Netscape 6, Internet Explorer 5, FireFox Mozilla,..) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil

literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

http://www.projectmadurai.org/
You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணம்
என்ற பெரிய புராணம் -முதற் காண்டம்
6. வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கம் - முதல் பகுதி

6.1 திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்
இரண்டாம் பகுதி **(2599 -3154)**

திருச்சிற்றம்பலம்

2599 திரு மடப் புறச் சுற்றினில்
தீய பாதகத்தோர்
மருவுவித்த அத்தொழில்
வெளிப்படுதலும் மறுகிப்
பரிசனத்தவர் பதைப்
பொரும் சிதைத்து நீக்கி
அருகர் இத்திறம்
புரிந்தமை தெளிந்து
சென்று அணைவார் 6.1.701
2600 கழுமலப் பதிக் கவுணியர்
கற்பகக் கன்றைத்
தொழுது நின்ற அமண்
குண்டர் செய் தீங்கினைச்
சொன்ன
பொழுது மாதவர் துயிலும்
இத்திரு மடப் புறம்பு
பழுது செய்வதோ
பாவிகாள் எனப் பரிந்து
அருளி 6.1.702
2601 என் பொருட்டு அவர்

செய்த தீங்கு ஆயினும்
இறையோன்
அன்பருக்கு எய்துமோ
என்று பின்னையும் அச்சம்
முன்புற பின்பு முனிவுற
முத்தமிழ் விரகர்
மன் புரக்கும்
மெய்ம்முறை வழு என 6.1.703
மனம் கொண்டார்

2602 வெய்ய தீங்கு இது
வேந்தன் மேற்று எனும்
விதி முறையால்
செய்யனே திரு ஆலவாய்
எனும் திருப்பதிகம்
சைவர் வாழ் மடத்து
அமணர்கள் இட்ட தீத்
தழல் போய்ப்
பையவே சென்று
பாண்டியற்கு ஆக எனப்
பணித்தார் 6.1.704

2603 பாண்டிமா தேவியார்
தமது பொற்பில்
பயிலும் நெடு மங்கல
நாண் பாதுகாத்தும்
ஆண் தகையார் குலச்
சிறையார்
அன்பினாலும்
அரசன் பால் அபராதம்
உறுதலாலும்
மீண்டும் சிவ நெறி
அடையும்
விதியினாலும்
வெண்ணீறு வெப்பு
அகலப் புகலி வேந்தர்
தீண்டி இடப் பேறு
உடையன் ஆதலாலும்
தீப்பிணி பையவே
செல்க என்றார் 6.1.705

2604 திருந்து இசைப் பதிகம்

தொடை திரு ஆல
வாயின்
மருந்தினைச் சண்பை
மன்னவர் புனைந்திட
அருளால்
விரிந்த வெம் தழல்
வெம்மை போய்த்
தென்னனை மேவிப்
பெருந்தழல் பொதி
வெதுப்பு எனப் பெயர்
பெற்றதன்றே 6.1.706
2605 செய்ய மேனியர்
திருமகனார் உறை
மடத்தில்
நையும் உள்ளத்தராய்
அமண் கையர் தாம்
நணுகிக்
கையினால் எரி இட உடன்
படும் எல்லி கரப்ப
வெய்யவன் குண கடல்

இடை எழுந்தன மீது 6.1.707
2606 இரவு பாதகர் செய்த தீங்கு
இரவி தன் மரபில்
குரவ ஓதியார் குலச் சிறை
யாருடன் கேட்டுச்
சிவபுரப் பிள்ளை யாரை
இத் தீயவர் நாட்டு
வரவழைத்த நாம்
மாய்வதே என மனம்
மயங்கி 6.1.708
2607 பெருகும் அச்சமோடும்
ஆருயிர் பதைப்பவர்
பின்பு
திரு மடப்புறம் மருங்கு
தீது இன்மையில் தெளிந்து
கரும் உருட்ட மண்கையர்
செய்தீங்கு இது
கடைக்கால்
வருவது எப்படியாம் என
மனம் கொளும் பொழுது

6.1.709

2608 அரசனுக்கு வெப்பு
அடுத்தது என்று அருகு
கஞ்சுகிகள்
உரை செயப் பதைத்து ஒரு
தனித் தேவியார் புகுத
விரைவும் அச்சமும் மேல்
கொளக் குலச்சிறையாரும்
வரை செய் பொன்புய
மன்னவன் மருங்கு வந்து
அணைந்தார் 6.1.710

2609 வேந்தனுக்கு மெய்
விதிர்ப்புற வெதுப்புறும்
வெம்மை
காந்து வெந்தழல் கதும்
என மெய் எலாம் கவர்ந்து
போந்து மாளிகை புறத்து
நின்றார்களும் புலர்ந்து
தீந்து போம்படி எழுந்தது
விழுந்துடல் திரங்க 6.1.711

2610 உணர்வும் ஆவியும்
ஒழிவதற்கு ஒரு புடை
ஒதுங்க
அணையல் உற்றவர்
அருகு தூரத்து இடை
அகலப்
புணர் இளம் கதலிக்
குருத்தொடு தளிர்
புடையே
கொணரினும்
சுருக்கொண்டு அவை
நுண்துகள் ஆக 6.1.712

2611 மருத்து நூலவர் தங்கள்
பல் கலைகளில் வகுத்த
திருத்தகும் தொழில்
யாவையும் செய்யவும்
மேல் மேல்
உருத்து எழுந்த வெப்பு
உயிரையும் உருக்குவது
ஆகக்

கருத்து ஒழிந்து உரை
மறந்தனன் கௌரியர்
தலைவன் 6.1.713

2612 ஆனவன் பிணி நிகழ்வுழி
அமணர்கள் எல்லாம்
மீனவன் செயல்
கேட்டலும் வெய்து
உயிர்த்து அழிந்து
போன கங்குலில் புகுந்தது
இன் விளைவு கொல்
என்பார்
மான முன் தெரியா வகை
மன்னன் மாட்டு
அணைந்தார் 6.1.714

2613 மால் பெருக்கும்
சமண்கையர் மருங்கு
சூழ்ந்து
வழுதி நிலை கண்டு
அழிந்து வந்த நோயின்
மூல நெறி அறியாதே

தங்கள் தெய்வ மொழி
நவில்
மந்திரம் கொண்டு
முன்னும் பின்னும்
பீலிகொடு தை
வருதற்கு எடுத்த போது
பிடித்த
பீலிகள் பிரம்பினோடும்
தீந்து
மேல் எரியும் பொறி
சிதறி வீழக் கண்டு
வெப்பின்
அதிசயம் நோக்கி
வெருவல் மிக்கார் 6.1.715

2614 கருகிய மாசு
உடையக்கைத் தீயோர்
தங்கள்
கை தூங்கு குண்டிகை
நீர் தெளித்துக்காவாய்
அருகனே அருகனே

என்று என்று ஓதி அடல்
வழுதி
மேல் தெளிக்க அந்நீர்ப்
பொங்கிப்
பெருகும் எரி தழல்
சொரிந்த நெய் போல்
ஆகி
பேர்த்தும் ஒரு தழல்
அதன் மேல் பெய்தாற்
போல
ஒருவரும் இங்கு
இருமருங்கும் இராது
போம் என்று
அமணரைப் பார்த்து
உரைத்த அரசன்
உணர்வு சோர்ந்தான் 6.1.716

2615 பாண்டி மாதேவியாரும்
பயம் எய்தி அமைச்சர்
பாரம்
பூண்டவர் தம்மை

நோக்கிப் புகலியில் வந்து
நம்மை
ஆண்டு கொண்டவர் பால்
கங்குல் அமணர் தாம்
செய்த தீங்கு
மூண்டவாறு இனையது
ஆகி முடிந்ததோ என்று
கூற 6.1.717

2616 கொற்றவன் அமைச்சராம்
குலச்சிறையாரும் தாழ்ந்து
மற்று இதன் கொடுமை
இந்த வஞ்சகர் மதில்கள்
மூன்றும்
செற்றவர் அன்பர் தம்பால்
செய்தது ஈங்கு அரசன்
பாங்கு
முற்றியது இவர்கள்
தீர்க்கின் முதிர்வதே
ஆவது என்பார் 6.1.718

2617 இரு திறத்தவரும் மன்னன்

எதிர் பணிந்து இந்த
வெப்பு
வரு திறம் புகலி வந்த
வள்ளலார் மதுரை நண்ண
அருகர்கள் செய்த தீய
அனுசிதம் அதனால் வந்து
பெருகியது இதற்குத் தீர்வு
பிள்ளையார் அருளே
என்று 6.1.719

2618 காயமும் மனமும் மாசு
கழுவுதல் செய்யார்
செய்யும்
மாயமும் இந்த நோயை
வளர்ப்பதே வளர் வெண்
திங்கள்
மேய வேணியர்பால்
ஞானம் பெற்றவர்
விரும்பி நோக்கில்
தீய இப்பிணியே அன்றி
இப் பிறவியும் தீரும்

என்றார் 6.1.720

2619 மீனவன் செவியின் ஊடு
மெய் உணர்வளிப்போர்
கூற
ஞான சம்பந்தர் என்னும்
நாம மந்திரமும் செல்ல
ஆன போது அயர்வு
தன்னை அகன்றிட
அமணர் ஆகும்
மானம் இல்லவரைப்
பார்த்து மாற்றம் ஒன்று
உரைக்கல் உற்றான் 6.1.721

2620 மன்னவன் அவரை
நோக்கி மற்று இவர்
செய்கை எல்லாம்
இன்னவாறு எய்து
நோய்க்கே ஏது ஆயின
என்று எண்ணி
மன்னிய சைவ நீதி மா
மறைச் சிறுவர் வந்தால்

அன்னவர் அருளால்
இந்நோய் அகலுமேல்
அறிவேன் என்றான் 6.1.722

2621 என்று முன் கூறிப்
பின்னும் யான் உற்ற
பிணியைத் தீர்த்து
வென்றவர் பக்கம்
சேர்வன் விரகு உண்டேல்
அழையும் என்ன
அன்று அவர் உவகை
பொங்கி ஆர்வத்தால்
அணையை நூக்கிச்
சென்ற நீர் வெள்ளம்
போலும் காதல்
வெள்ளத்தில் செல்வார் 6.1.723

2622 பாய் உடைப் பாதகத்தோர்
திரு மடப் பாங்கு செய்த
தீவினைத் தொழிலை
நோக்கி உள் அழி திரு
உள்ளத்தான்

மேய அத்துயரம் நீங்க
விருப்புறு விரைவினோடு
நாயகப் பிள்ளையார் தம்
நற்பதம் பணிவார் ஆகி 6.1.724

2623 மன்னவன் இடும்பை தீர
மற்று அவன் பணி மேல்
கொண்டே
அன்னமென்
நடையினாரும்
அணிமணிச் சிவிகை ஏறி
மின் இடை மடவார் சூழ
வேல் படை
அமைச்சனாரும்
முன் அணைந்து ஏகச்
சைவ முதல்வனார்
மடத்தைச் சார்ந்தார்
6.1.725

2624 திருமடம் சாரச் சென்று
சேயரிக் கண்ணினார் முன்
வருபரி இழிந்து நின்ற

அமைச்சனார் வந்த
பான்மை
சிரபுர பிள்ளையார்க்கு
விண்ணப்பம் செய்வீர்
என்னப்
பரிசனத்தவரும் புக்கு
பதம் அறிந்து உணர்த்து
கின்றார் 6.1.726

2625 பாண்டி மாதேவியாரும்
பரிவுடை அமைச்சனாரும்
ஈண்டும் வந்து
அணைந்தார் என்று
விண்ணப்பம் செய்ய
சண்பை
ஆண் தகையாரும் ஈண்ட
அழையும் என்று அருளிச்
செய்ய
மீண்டு போந்து
அழைக்கப் புக்கார் விரை
உறும் விருப்பின் மிக்கார் 6.1.727

2626 ஞானத்தின் திரு உருவை
நான் மறையின் தனித்
துணையை
வானத்தின் மிசை அன்றி
மண்ணில் வளர் மதிக்
கொழுந்தைத்
தேன் நக்க மலர்க்
கொன்றைச் செஞ்
சடையார் சீர் தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக் 6.1.728
கண் களிப்பக் கண்டார்கள்
2627 கண்ட பொழுது அமண்
கொடியோர் செய்த கடும்
தொழில் நினைந்தே
மண்டிய கண் அருவி நீர்
பாய மலர்க் கை குவித்துப்
புண்டரிகச் சேவடிக் கீழ்ப்
பொருந்த நில முற
விழுந்தார்
கொண்ட குறிப் போடும்

நெடிது உயிர்த்த 6.1.729
கொள்கையராய்

2628 உரை குழறி மெய்ந்
நடுங்கி ஒன்றும்
அறிந்திலர் ஆகித்
தரையின் மிசைப் புரண்டு
அயந்து சரண கமலம்
பற்றிக்
கரையில் கவலைக்
கடலுக்கு ஓர் கரை
பற்றினால் போன்று
விரைவுறு மெய்
அன்பினால் விடாது
ஒழிவார் தமைக்கண்டு 6.1.730

2629 அருமறை வாழ் பூம்புகலி
அண்ணலார் அடி பூண்ட
இருவரையும்
திருக்கையால் எடுத்து
அருளித் தேற்றிடவும்
தெரு மந்து தெளியாதார்

தமை நோக்கிச் சிறப்பு
அருளிச்
திருவுடையீர் உங்கள் பால்
தீங்கு உளதோ என வினவ 6.1.731
2630 வெஞ்சமணர் முன் செய்த
வஞ்சனைக்கு மிக
அழிந்தே
அஞ்சினோம்
திருமேனிக்கு அடாது
என்றே அது தீந்தோம்
வஞ்சகர் மற்று அவர்
செய்த தீத்தொழில் போய்
மன்னவன் பால்
எஞ்சல் இலாக்
கொடுவிதுப்பாய் எழா
நின்றது எனத் தொழுது 6.1.732
2631 வெய்ய தொழில் அமண்
குண்டர் விளைக்க வரும்
வெதுப்பவர் தாம்
செய்யும் மதி

மாயைகளால் தீராமைத்
தீப்பிணியால்
மையல் உறு மன்னவன்
முன் மற்று அவரை
வென்று அருளில்
உய்யும் எமது உயிரும்
அவன் உயிரும் என
உரைத்தார்கள் 6.1.733

2632 என்று அவர் உரைத்த
போதில் எழில் கொள் பூம்
புகலி வேந்தர்
ஒன்றும் நீர் அஞ்ச
வேண்டா உணர்வு இலா
அமணர் தம்மை
இன்று நீர் உவகை எய்த
யாவரும் காண வாதில்
வென்று மீனவனை வெண்
நீறு அணிவிப்பன்
விதியால் என்றார்

6.1.734

2633 மொழிந்து அருள அது
கேட்டு முன் இறைஞ்சி
முகம் மலர்வார்
அழுந்தும் இடர்க் கடல்
இடை நின்று அடியோமை
எடுத்து அருள
செழும் தரளச்
சிவிகையின் மேல்
தென்னாடு செய்தவத்தால்
எழுந்து அருளப் பேறு
உடையேம் என் பெறோம்
எனத் தொழலும் 6.1.735

2634 ஆவதும் அழிவும்
எல்லாம் அவர் செயல்
அமணர் ஆகும்
பாவ காரிகளை நோக்கும்
பழுது உடன் நீங்க
வெல்லச்
சேவுயர் கொடியினார் தம்
திரு உள்ளம் அறிவேன்

என்று
பூவலர் பொழில் சூழ்
சண்பைப் புரவலர் 6.1.736
போதுகின்றார்
2635 வையகம் உய்ய வந்த
வள்ளலார் மடத்தினின்று
மெய்யணி நீற்றுத்
தொண்டர் வெள்ளமும்
தாமும் போந்து
கை இணை தலையின் மீது
குவிய கண் மலர்ச்சி
காட்டச்
செய்யவார் சடையார்
மன்னும் திரு ஆல வாயுள்
புக்கார் 6.1.737
2636 நோக்கிட விதி இலாரை
நோக்கி யான் வாது
செய்யத்
தீக் கனல் மேனியானே
திருவுளமே என்று

எண்ணில்
பாக்கியப் பயனாய் உள்ள
பால் அறா வாயர்
மெய்மை
நோக்கி வண் தமிழ் செய்
மாலைப் பதிகம் தான்
நுவலல் உற்றார் 6.1.738

2637 கான் இடை ஆடுவாரைக்
காட்டு மா உரி முன் பாடித்
தேன் அலர் கொன்றையார்
தம் திருவுளம் நோக்கிப்
பின்னும்
ஊனமில் வேத வேள்வி
என்று எடுத்துத் துரையின்
மாலை
மானமில் அமணர் தம்மை
வாதில் வென்று
அழிக்கப்பாடி
6.1.739

2638 ஆலமே அமுதம் ஆக

உண்டு வானவர்க்கு
அளித்துக்
காலனை மார்க்
கண்டர்க்காக் காய்ந்தனை
அடியேற்கு இன்று
ஞலம் நின் புகழே ஆக
வேண்டும் நான் மறைகள்
ஏத்தும்
சீலமே ஆலவாயில் சிவ 6.1.740
பெருமானே என்றார்
2639 நாதர் தம் அருள்
முன்பெற்று நாடிய
மகிழ்ச்சி பொங்கப்
போதுவார் பணிந்து
போற்றி விடை கொண்டு
புனித நீற்று
மேதகு கோலத்தோடும்
விருப்புறு தொண்டர் சூழ
மூது எயில் கபாடம் நீடு
முதல் திரு வாயில்

சார்ந்தார் 6.1.741

2640 அம் மலர்க்
குழலினார்க்கும்
அமைச்சர்க்கும் அருள
வேண்டிச்
செம் மணிப் பலகை
முத்தின் சிவிகை மேல்
கொண்ட போதில்
எம் மருங்கிலும்
தொண்டர் எடுத்த ஆர்ப்பு
எல்லை இன்றி
மும்மை நீடு உலகம்
எல்லாம் முழுதுடன்
நிறைந்தது அன்றே 6.1.742

2641 பல்லிய நாதம் பொங்கப்
படர் திருநீற்றின் சோதி
நல் ஒளி வட்டம் ஆகி
நண்ணி மேல் வருவது
என்ன

வில் வளர் தரளக் கோவை
வெண்குடை நிழற்ற
வெவ்வேறு
எல்லையில் முத்தின்
தாளம் தாரை சங்கு
எங்கும் ஓத 6.1.743
2642 கண்ணினுக்கு அணியாய்
உள்ளர் எழுச்சியில் காட்சி
பெற்றார்
நண்ணிய சமயம் வேறு
நம்பினர் எனினும் முன்பு
பண்ணிய தவங்கள் என்
கொல் பஞ்சவன் தஞ்சம்
மேவிப்
புண்ணிய மூர்த்தி வந்து
மதுரையில் புகுத என்றார் 6.1.744
2643 தென்னவர் தேவி யாரும்
திருமணிச் சிவிகை மீது
பின் வர அமைச்சர் முன்பு
பெரும் தொண்டர்

குழத்துச் செல்லப்
பொன் அணி மாட வீதி
ஊடு எழுந்து அருளிப்
புக்கார்
கன்னி நாடு உடையான்
கோயில் காழி நாடு
உடையப் பிள்ளை 6.1.745

2644 கொற்றவன் தன் பால்
முன்பு குலச்சிறையார்
வந்து எய்திப்
பொன் தட மதில் சூழ்
சண்பைப் புரவலர் வரவு
கூற
முன் துயர் சிறிது நீங்கி
முழுமணி அணிப் பொன்
பீடம்
மற்றவன் முடியின்
பக்கத்து இடுக என
வல்லன் ஆனான் 6.1.746

2645 மந்திரி யாரைப் பின்னும்
எதிர் செல மன்னன் ஏவச்
சிந்தை உள் மகிழ்ந்து
போந்தார் செயலை யான்
சமயத்து உள்ளோர்
பைந்துணர் அலங்கல்
மன்னன் பரிசு கண்டு
இதுவோ பண்பால்
நம் தனிச் சமயம் தன்னை
நாட்டு மாறு என்று 6.1.747
பின்னும்
2646 நின் அற நெறியை நீயே
காத்து அருள் செய்தி
ஆகில்
அன்னவர் தம்மை இங்கே
அழைத்தனை அவரும்
யாமும்
முன் உற ஒக்கத் தீர்க்க
மொழிந்து மற்று அவரால்
தீர்ந்தது

என்னினும் யாமும்
தீர்த்தோம் ஆகவும்
இசைவாய் என்றார் 6.1.748
2647 பொய் தவம் ஆகக்
கொண்ட புன் தலைச்
சமணர் கூறச்
செய்தவப் பயன் வந்து
எய்தும் செவ்வி முன்
உறுதலாலே
எய்திய தெய்வச் சார்வால்
இரு திறத்தீரும் தீரும்
கைதவம் பேசமாட்டேன்
என்று கைதவனும்
சொன்னான்
6.1.749

2648 என்று அவன் உரைப்பக்
குண்டர் எண்ணம் கெட்டு
இருந்த எல்லைத்
தென் தமிழ் நாடு செய்த
செய்தவக் கொழுந்து

போல்வார்
வன் தனிப் பவன முன்னர்
வாயிலுள் அணைந்து
மாடு
பொன் திகழ் தரளப் பத்திச்
சிவிகை நின்று இழிந்து 6.1.750
புக்கார்
2649 குலச்சிறையார் முன்பு
எய்த கொற்றவன்
தேவியாரும்
தலத்திடை இழிந்து
சென்றார் தண் தமிழ்
நாட்டு மன்னன்
நிலத்து இடை வானின்
நின்று நீள் இருள் நீங்க
வந்த
கலைச் செழும் திங்கள்
போலும் கவுணியர்
தம்மைக் கண்டார் 6.1.751
2650 கண்ட அப்பொழுதே

வேந்தன் கை எடுத்து எய்த
நோக்கித்
தண்டுணர் முடியின்
பாங்கர்த் தமனிய பீடம்
காட்ட
வண் தமிழ் விரகர் மேவி
அதன் மிசை இருந்தார்
மாயை
கொண்டவல் அமணர்
எல்லாம் குறிப்பினுள்
அச்சம் கொண்டார் 6.1.752

2651 செழியனும் பிள்ளையார்
தம் திருமேனி காணப்
பெற்று
விழி உற நோக்கல் ஆலே
வெம்மை நோய் சிறிது
நீங்கி
அழிவுறு மன நேர் நிற்க
அந்தணர் வாழ்வை
நோக்கிக்

கெழுவுறு பதியாது என்று 6.1.752
விருப்புடன் கேட்ட போது
2652 பொன்னி வளம் தரு
நாட்டுப் புனல் பழனப்
புறம் பணை சூழ்
கன்னி மதில் கழுமலம்
நாம் கருதும் ஊர் எனச்
சிறந்த
பன்னிரண்டு பெயர்
பற்றும் பரவிய சொல்
திருப்பதிகம்
தென்னவன் முன்பு அருள்
செய்தார் திருஞான
சம்பந்தர் 6.1.754
2653 பிள்ளையார் செம் பொன்
மணிப் பீடத்தில் இருந்த
பொழுது
உள்ள நிறை
பொறாமையினால் உழை
இருந்த கார் அமணர்

கொள்ளும் மனத்திடை
அச்சம் மறைத்து முகம்
கோபத்தீத்
துள்ளி எழும் எனக்
கண்கள் சிவந்து பல
சொல்லுவார் 6.1.755
2655 காலை எழும் கதிரவனைப்
புடை சூழும் கருமுகில்
போல்
பீலி சேர் சமண் கையர்
பிள்ளையார் தமைச்
சூழ்வார்
ஏலவே வாதினால்
வெல்வதனுக்கு எண்ணித்
தாங்கு
கோலுநூல் எடுத்து ஓதித்
தலை திமிர்ப்பக்
குரைத்தார்கள் 6.1.756
2655 பிள்ளையார் அது
கோளாப் பேசுக நும்

பொருள் எல்லை
உள்ளவாறு என்று அருள
ஊத்தைவாய்ப் பறி
தலையார்
துள்ளி எழும் அநேகராய்ச்
சூழ்ந்து பதறிக் கதற
ஒள்ளிழையார் அது கண்டு
பொறார் ஆகி உள் நடுங்கி 6.1.757
2656 தென்னவன் தன்னை
நோக்கித் திருமேனி
எளியர் போலும்
இன் அருள் பிள்ளையார்
மற்று இவர் உவர்
எண்ணிலார்கள்
மன்ன நின் மயக்கம்
எங்கள் வள்ளலார் தீர்
நல்கும்
பின்னை இவ்வமணர்
மூள்வார் வல்லரேல் பேச
என்றார் 6.1.758

2657 மாறனும் அவரை நோக்கி
வருந்தநீ என்று மற்று
வேறு ஆவது என் கொல்
என்மேல் வெப்பு ஒழித்து
அருகர் நீரும்
ஆறு அணி
சடையினார்க்கு அன்பராம்
இருவரும் நீங்கள்
தேறிய தெய்வத்தன்மை
என்னிடைத் தெரிப்பீர் 6.1.759
என்றான்
2658 ஞான ஆரமுதம் உண்டார்
நல்தவத் திருவை நோக்கி
மானினேர் விழியினாய்
கேள் மற்று எனைப்
பாலன் என்று
நீ நனி அஞ்ச வேண்டாம்
நிலை அமணர்க்கு என்றும்
யான் எளியேன் அலேன்
என்று எழும்

திருப்பதிகம்பாடி 6.1.760
2659 பெற்றியால் அருளிச்
செய்த பிள்ளையார்
தமக்கும் முன்னம்
சுற்று நின்று அழைத்தல்
ஓவா அருகர்க்கும்
தென்னர் கோமான்
இற்றைநாள் என்னை
உற்ற பிணியை நீர் இகலித்
தீரும்
தெற்று எனத் தீர்த்தார்
வாதில் வென்றவர் என்று
செப்ப 6.1.761
2660. மன்னவன் மாற்றம்
கேட்டு வடிவு போல்
மனத்து மாசு
துன்னிய அமணர்
தென்னர் தோன்றலை
நோக்கி நாங்கள்
உன் உடம்பு அதனில்

வெப்பை ஒருபுடை வாம
பாகம்
முன்ன மந்திரித்துத்
தெய்வ முயற்சியால்
தீர்த்தும் என்றார் 6.1.762

2661 யாதும் ஒன்று அறிவு
இலாதார் இருள் என
அணையச் சென்று
வாதினில் மன்னவன் தன்
வாம பாகத்தைத் தீர்ப்பார்
மீது தம் பீலி கொண்டு
தடவிட மேல் மேல்
வெப்புத்
தீதுறப் பொறாது
தென்னவன்
சிரபுரத்தவரைப்
பார்த்தான் 6.1.763

2662 தென்னவன் நோக்கம்
கண்டு திருக்கழு மலத்தார்

செல்வர்
அன்னவன் வலப்பால்
வெப்பை ஆலவாய்
அண்ணல் நீறே
மன்னும் மந்திரமும் ஆகி
மருந்துமாய் தீர்ப்பது
என்று
பன்னிய மறைகள் ஏத்திப் 6.1.764
பகர் திருப்பதிகம் பாடி
2663 திருவளர் நீறு கொண்டு
திருக்கையால் தடவத்
தென்னன்
பொருவரு வெப்பு நீங்கிப்
பொய்கையில் குளிர்ந்தது
அப்பால்
மருவிய இடப்பால் மிக்க
அழல் என மண்டு
தீப்போல்
இருபுடை வெப்பும் கூடி
இடம் கொளாதுஎன்னப்

பொங்க 6.1.765

2664 உறி உடைக் கையர்
பாயின் உருக்கையர்
நடுக்கம் எய்தி
செறி மயில் பீலி தீய
தென்னவன் வெப்பு உறு
தீத்தம்மை
ஏறிய மாகடலும் கன்றி
அருகு விட்டு ஏற நிற்பார்
அறிவுடையாரை ஒத்தார்
அறிவு இலா நெறியில்
நின்றார்

6.1.766

2665 பலர் தொழும் புகலி
மன்னர் ஒரு புடை
வெப்பைப் பாற்ற
மலர்தலை உலகின்மிக்கார்
வந்து அதிசயத்துச் சூழ
இலகு வேல் தென்னன்
மேனி வலம் இடம் எய்தி
நீடும்

உலகினில் தண்மை
வெம்மை ஒதுங்கினால்
ஒத்தது அன்றே 6.1.767
2666 மன்னவன் மொழிவான்
என்னே மதித்த இக் காலம்
ஒன்றில்
வெம் நரகு ஒரு பால்
ஆகும் வீட்டு இன்பம் ஒரு
பால் ஆகும்
துன்னு நஞ்சு ஒரு பால்
ஆகும் சுவை அமுது ஒரு
பால் ஆகும்
என் வடிவு ஒன்றில்
உற்றேன் இரு திறத்து
இயல்பும் என்பான்
6.1.768
2667 வெந்தொழில் அருகர்
தோற்றீர் என்னை விட்டு
அகல நீங்கும்
வந்து எனை உய்யக்

கொண்ட மறைக்குல
வள்ளலாரே
இந்த வெப்பு அடைய
நீங்க எனக்கு அருள்
புரிவீர் என்று
சிந்தையால் தொழுது
சொன்னான் செல் கதிக்கு 6.1.769
அணியன் ஆனான்
2668 திருமுகம் கருணை
காட்டத் திருக்கையால் நீறு
காட்டிப்
பெருமறை துதிக்கும்
ஆற்றால் பிள்ளையார்
போற்றிப் பின்னும்
ஒருமுறை தடவ அம் கண்
ஒழிந்து வெப்பு அகன்று
பாகம்
மருவு தீப் பிணியும் நீங்கி
வழுதியும் முழுதும்
உய்ந்தான் 6.1.770

2669 கொற்றவன் தேவியாரும்
குலச்சிறையாரும் தீங்கு
செற்றவர் செய்ய பாத
தாமரை சென்னி சேர்த்துப்
பெற்றனம் பெருமை
இன்று பிறந்தனம் பிறவா
மேன்மை
உற்றனன் மன்னன் என்றே
உளம் களித்து உவகை
மிக்கார் 6.1.771
2670 மீனவன் தன் மேல் உள்ள
வெப்பு எலாம் உடனே
மாற
ஆன பேர் இன்பம் எய்தி
உச்சி மேல் அங்கை கூப்பி
மானம் ஒன்று இல்லார்
முன்பு வன் பிணி நீக்க
வந்த
ஞான சம்பந்தர் பாதம்
நண்ணி நான் உய்ந்தேன்

என்றான் 6.1.772

2671 கந்து சீறும் மால் யானை
மீனவர் கருத்து நேர்
வந்து வாய்மை கூற மற்று
மாசு மேனி நீசர் தாம்
முந்த மந்திரத்து விஞ்சை
முற்றும் எஞ்ச அஞ்சியே
சிந்தை செய்து கைவரும்
திறம் தெரிந்து தேடுவார் 6.1.773

2672 சைவமைந்தர் சொல்லின்
வென்றி சந்த இன் சொல்
மாலையால்
கைதவன் தன் வெப்பு
ஒழிந்த தன்மை கண்டு
அறிந்தனம்
மெய் தெரிந்த தர்க்க
வாதம் வெல்லலால்
ஆவது அன்று வேறு
எய்து தீயின் நீரில்
வெல்வது என்று தம்மில்

எண்ணினார் 6.1.774

2673 பிள்ளையாரும் உங்கள்
வாய்மை பேசுமின்கள்
என்றலும்
தள்ளு நீர்மை யார்கள்
வேறு தர்க்கவாதின்
உத்தரம்
கொள்ளும் வென்றி
அன்றியே குறித்த
கொள்கை உண்மைதான்
உள்ளவாறு கண் புலத்தில்
உய்ப்பது என்ன
ஒட்டினார் 6.1.775

2674 என்று வாது கூறலும்
இருந்த தென்னர்
மன்னனும்
கன்றி என் உடம்பு ஒடுங்க
வெப்புநோய் கவர்ந்த
போது
என்றும் அங்கு

ஒழித்திலீர்கள் என்னவாது
உமக்கு எனச்
சென்று பின்னும் முன்னும்
நின்று சில்லி வாயர்
சொல்லுவார் 6.1.776

2675 என்ன வாது செய்வது
என்று உரைத்தே வினா
எனச்
சொன்னவாசகம்
தொடங்கி ஏடு கொண்டு
சூழ்ச்சியால்
மன்னும் தம் பொருள்
கருத்தின் வாய்மை தீட்டி
மாட்டினால்
வெம் நெருப்பின் வேவு
உருமை வெற்றி ஆவது
என்றனர்
6.1.777

2676 என்ற போது மன்னன்
ஒன்று இயம்பும் முன்பு

பிள்ளையார்
நன்று நீர் உரைத்தவாறு
நாடு தீயில் ஏடுதான்
வென்றிடில் பொருள்
கருத்து மெய்ம்மை ஆவது
என்றிரேல்
வன் தனிக்கை யானை
மன்னன் முன்பு வம்மின் 6.1.778
என்றனர்
2677 அப்படிக்கு எதிர்
அமணரும் அணைந்துறும்
அளவில்
ஒப்பில் வண்புகழ்ச்
சண்பையர் காவலர்
உரையால்
செப்பரும் திறல்
மன்னனும் திருந்து அவை
முன்னர்
வெப்புறும் தழல் அமைக்க
என வினை ஞரை

விடுத்தான் 6.1.779

2678 ஏயமாந்தரும் இந்தனம்
குறைத்து உடன் அடுக்கி
தீ அமைத்தலும் சிகை
விடும் புகை ஒழிந்து
எழுந்து
காயும் வெவ் அழல்
கடவுளும் படர் ஒளி
காட்ட
ஆயும் முத்தமிழ் விரகரும்
அணைய வந்து அருளி
6.1.780

2679 செங்கண் ஏற்றவரே
பொருள் என்று தாம்
தெரித்த
பொங்கு இசைத்
திருப்பதிகங்கள்
முறையினைப் போற்றி
எங்கள் நாதனே பரம்
பொருள் எனத் தொழுது

எடுத்தே
அங்கையால் முடி மிசைக்
கொண்டு காப்பு நாண் 6.1.781
அவிழ்த்தார்
2680 சாற்றும் மெய்ப் பொருள்
தரும் திருமுறையினைத்
தாமே
நீற்று வண்கையால்
மறித்தலும் வந்து நேர்ந்து
உளதால்
நால்தடம் புயத்து
அண்ணலார் மருவு
நள்ளாறு
போற்றும் அப்பதிகம்
போகம் ஆர்த்த பூண்
முலையாள் 6.1.782
2681 அத் திருப் பதிகத்தினை
அமர்ந்து கொண்டு அருளி
மைத்த வெம் கடு மிடற்று
நள்ளாறரை வணங்கி

மெய்த்த நல் திரு
ஏட்டினைக் கழற்றி மெய்ம்
மகிழ்ந்து
கைத் தலத்து இடைக்
கொண்டனர் கவுணியர்
தலைவர் 6.1.783

2682 நன்மை உய்க்கும் மெய்ப்
பதிகத்தின் நாதன் என்று
எடுத்தும்
என்னை ஆள் உடை ஈசன்
தன் நாமமே என்றும்
மன்னும் மெய்ப்
பொருளாம் எனக் காட்டிட
வன்னி
தன்னில் ஆக எனத் தளிர் 6.1.784
இள வளர் ஒளி பாடி

2683 செய்ய தாமரை அக
இதழினும் மிகச் சிவந்த
கையில் ஏட்டினைக்
கைதவன் பேர் அவை

காண
வெய்ய தீயினில் வெற்று
அரையவர் சிந்தை வேவ
வையம் உய்ந்திட
வந்தவர் மகிழ்ந்து முன்
இட்டார் 6.1.785

2684 இட்ட ஏட்டினில் எழுதிய
செந்தமிழ்ப் பதிகம்
மட்டுலாங்குழல்
வனமுலை மலைமகள்
பாகத்து
அட்ட மூர்த்தியைப்
பொருள் என
உடைமையால் அமர்ந்து
பட்ட தீயிடைப்
பச்சையாய் விளங்கியது
அன்றே 6.1.786

2685 மையல் நெஞ்சு உடை
அமணரும் தம் பொருள்
வரைந்த

கையில் ஏட்டினைக் கதுவு
செம் தீயினில் இடுவார்
உய்யுமோ இது என உறும்
கவலையாம் உணர்வால்
நையும் நெஞ்சினர்
ஆகியே நடுங்கி
நின்றிட்டார் 6.1.787

2686 அஞ்சும் உள்ளத்தர்
ஆகியும் அறிவிலா
அமணர்
வெம் சுடர்ப் பெரும்
தீயினில் விழுத்திய ஏடு
பஞ்சு தீ இடைப் பட்டது
படக் கண்டு பயத்தால்
நெஞ்சு சோரவும் பீலிகை
சோர்ந்து திலர் நின்றார்
6.1.788

2687 மான மன்னவன்
அவையின் முன் வளர்த்த
செந்தீயின்

ஞானம் உண்டவர் இட்ட
ஏடு இசைத்த நாழிகையில்
ஈனம் இன்மை கண்டு
யாவரும் வியப்பு உற
எடுத்தார்
பான்மை முன்னையில்
பசுமையும் புதுமையும்
பயப்ப 6.1.789

2688 எடுத்த ஏட்டினை
அவையின் முன் காட்டி
அம் முறையில்
அடுத்த வண்ணமே
கோத்தலும் அதிசயித்து
அரசன்
தொடுத்த பீலி முன்
தூக்கிய கையரை
நோக்கிக்
அடுத்த நீர் இட்ட
ஏட்டினைக் காட்டுமின்
என்றான் 6.1.790

2689 அருகர் தாம் இட்ட ஏடு
வாங்கச் சென்று
அணையும் போதில்
பெருகு தீக் கதுவ வெந்து
பேர்ந்தமை கண்ட
மன்னன்
தருபுனல் கொண்டு செம்
தீத் தணிப்பித்தான் சமணர்
அங்குக்
கருகிய சாம்ப ரோடும் கரி
அலால் மற்று என்
காண்பர் 6.1.791
2690 செய்வது ஒன்று
அறிகிலாதார்
திகைப்பினால் திரண்ட
சாம்பல்
கையினால் பிசைந்து
தூற்றிப் பார்ப்பது கண்ட
மன்னன்
எய்திய நகையினோடும்

ஏடு இன்னம் அரித்து
காணும்
பொய்யினால் மெய்யை
ஆக்கப் புகுந்த நீர்
போமின் என்றான் 6.1.792
2691 வெப்பு எனும் தீயில் யான்
முன் வீடு பெற்று உய்ய
நீங்கள்
அப்பொழுது அழிந்து
தோற்றீர் ஆதலால்
அதுவாறு ஆக
இப்பொழுது எரியில்
இட்ட ஏடு உய்ந்தது
இல்லை என்றால்
துப்புர உடையீர் நீங்கள்
தோற்றிலீர் போலும்
என்றான் 6.1.793
2692 தென்னவன் நகை
உட்கொண்டு செப்பிய
மாற்றம் தேரார்

சொன்னது பயனாகக்
கொண்டு சொல்லுவார்
தொடர்ந்த வாது
முன்னுற இருகால்
செய்தோம் முக்காலில்
ஒரு கால் வெற்றி
என்னினும் உடையோம்
மெய்ம்மை இனி ஒன்று 6.1.794
காண்பது என்றார்
2693 தோற்கவும் ஆசை நீங்காத்
துணிவிலார் சொல்லக்
கேட்டு இம்
மாற்றம் என் ஆவது என்று
மன்னவன் மறுத்த
பின்னும்
நீற்று அணி விளங்கு
மேனி நிறை புகழ் சண்பை
மன்னர்
வேற்று வாது இனி என்
செய்வது என்றலும்

மேற்கோள் ஏற்பார் 6.1.795
2694 நீடு மெய்ப் பொருளின்
உண்மை நிலை பெறும்
தன்மை எல்லாம்
ஏடுற எழுதி மற்றவ்
வேட்டினை யாமும் நீரும்
ஓடு நீர் ஆற்றில் இட்டால்
ஒழுகுதல் செய்யாது
அங்கு
நாடி முன் தங்கும் ஏடு
நற்பொருள் பரிப்பது
என்றார்
6.1.796

2695 என்று அமண் கையர் கூற
ஏறு சீர் புகலி வேந்தர்
நன்று அது செய்வோம்
என்று அங்கு அருள் செய
நணுக வந்து
வென்றிவேல்
அமைச்சனார் தாம் வேறு

இனிச் செய்யும் இவ்வாது
ஒன்றினும் தோற்றார்
செய்வது ஒட்டியே 6.1.797
செய்வது என்றார்
2696 அங்கது கேட்டு நின்ற
அமணரும் அவர் மேல்
சென்று
பொங்கிய வெகுளி கூரப்
பொறாமை காரணமே
ஆகத்
தங்கள் வாய் சோர்ந்து
தாமே தனிவாதில்
அழிந்தோம் ஆகில்
வெங்கழு ஏற்றுவான் இவ்
வேந்தனே என்று
சொன்னார் 6.1.798
2697 மற்றவர் சொன்ன
வார்த்தை கேட்டலும்
மலய மன்னன்
செற்றத்தால் உரைத்தீர்

உங்கள் செய்கையும்
மறந்தீர் என்று
பற்றிய பொருளின் ஏடு
படர் புனல் வைகை
ஆற்றில்
பொற்புற விடுவதற்குப்
போதுவ என்று கூற 6.1.799

2698 பிள்ளையார் முன்னம்
பைம் பொன் பீடத்தில்
இழிந்து போந்து
தெள்ளு நீர்த் தரளப் பத்தி
சிவிகை மேல் ஏறிச்
சென்றார்
வள்ளலார் அவர் தம்
பின்பு மன்னன் மா ஏறிச்
சென்றான்
உள்ளவாறு அறிகிலாதார்
உணர்வு மால் ஏறிச்
சென்றார் 6.1.800

2699 தென்னவன் வெப்புத்

தீர்ந்து செழுமணிக்
கோயில் நீங்கிப்
பின்னுற அணைந்த போது
பிள்ளையார் பெருகும்
செல்வம்
மன்னிய மூதூர் மறுகில்
வந்து அருளக் கண்டு
துன்னிய மாதர் மைந்தர்
தொழுது வேறு இனைய
சொன்னார் 6.1.801

2700 மீனவன் கொண்ட
வெப்பை நீக்கி நம்
விழுமம் தீர்த்த
ஞான சம்பந்தர் இந்த
நாயனார் காணும் என்பார்
பால் நறும் குதலைச்
செய்ய பவளவாய்
பிள்ளையார் தாம்
மான சீர்த் தென்னன் நாடு
வாழ வந்து அணைந்தார்

என்பார் 6.1.802

2701 எரியிடை வாதில்
தோற்றது இவர்க்கு நம்
அருகர் என்பார்
புரிசடை அண்ணல் நீறே
பொருள் எனக் கண்டோ ம்
என்பார்
பெருகு ஒளி முத்தின்
பைம் பொன் சிவிகை
மேல் பிள்ளையார் தாம்
வரும் அழகு என்னே
என்பார் வாழ்ந்தன
கண்கள் என்பார் 6.1.803

2702 ஏதமே விளைந்த இந்த
அடிகள் மார் இயல் பால்
என்பார்
நாதனும் ஆல வாயில்
நம்பனே காணும் என்பார்
போதம் ஆவதுவும்
முக்கண் புராணனை

அறிவது என்பார்
வேதமும் நீறும் ஆகி
விரவிடும் எங்கும்
என்பார் 6.1.804

2703 அடிகள்மார் முகங்கள்
எல்லாம் அழிந்தன பாரீர்
என்பார்
கொடிய வஞ்சனைகள்
எல்லாம் குலைந்தன
போலும் என்பார்
வடிகொள் வேல் மாறன்
காதல் மாறின வண்ணம்
என்பார்
விடிவதாய் முடிந்தது இந்த
வெஞ்சமணர் இருளும்
என்பார்
6.1.805

2704 நெருப் பினில் தோற்றார்
தாங்கள் நீரிவெல்வார்
களோ என்பார்

இருப்பு நெஞ்சு உடையர்
ஏனும் பிள்ளையார்க்கு
எதிரோ என்பார்
பருப் பொருள் உணர்ந்தார்
தாங்கள் படுவன் பாரீர்
என்பார்
கருப்புடைக் கழுக்கோல்
செய்தார் மந்திரியார் தாம்
என்பார் 6.1.806

2705 ஏடுகள் வைகை தன்னில்
இடுவதற்கு அணைந்தார்
என்பார்
ஓடும் நீருடன் செலாது
நிற்குமோ ஓலை என்பார்
நீடிய ஞானம் பெற்றார்
நிறுத்தவும் வல்லார்
என்பார்
நாடு எலாம் காண இங்கு
நண்ணுமா காணீர் என்பார் 6.1.807

2706 தோற்றவர் கழுவில் ஏறத்
துணிவதே அருகர்
என்பார்
ஆற்றிய அருளின்
மேன்மைப்
பிள்ளையார்க்கு அழகு
இது என்பார்
நீற்றினால் தென்னன்
தீங்கு நீங்கிய வண்ணம்
கண்டார்
போற்றுவார் எல்லாம்
சைவ நெறியினைப்
போற்றும் என்பார் 6.1.808

2707 இன்னன இரண்டு பாலும்
ஈண்டினர் எடுத்துச்
சொல்ல
மின் ஒளி மணி பொன்
வெண் குடை மீது போதப்
பன் மணி சிவிகை தன்
மேல் பஞ்சவன் நாட்டு

உளோர்க்கு
நன் நெறி காட்ட வந்தார்
நான் மறை வாழ வந்தார் 6.1.809
2708 தென் தமிழ் விளங்க வந்த
திருக்கழு மலத்தான்
வந்தான்
மன்றுளார் அளித்த ஞான்
வட்டில் வண்கையன்
வந்தான்
வென்றுலகு உய்ய
மீளவை கையில்
வெல்வான் வந்தான்
என்றுபன் மணிச்
சின்னங்கள் எண் திசை
நெருங்கி ஏங்க
6.1.810
2709 பன் மணி முரசம் சூழ்ந்த
பல்லியம் இயம்பப்
பின்னே
தென்னனும் தேவியாரும்

உடன் செலத் திரண்டு
செல்லும்
புன் நெறி அமணர் வேறு
ஓர் புடைவரப் புகலி
வேந்தர்
மன்னிய வைகை ஆற்றின் 6.1.811
கரை மிசை மருவ வந்தார்
2710 கார் கெழு பருவம்
வாய்ப்பக் காமுறும்
மகளிர் உள்ளம்
சீர் கெழு கணவன்
தன்பால் விரைவு உறச்
செல்லுமா போல்
நீர் கெழு பௌவம்
நோக்கி நிரை திரை
இரைத்துச் செல்லும்
பார் கெழு புகழின் மிக்க
பண்புடை வைகை ஆறு 6.1.812
2711 ஆற்றில் நீர் கடுக ஓடும்
மருங்கு உற அரசன்

நோக்கி
நீற்று அணி திகழ்ந்த
மேனி நிறை மதிப்
பிள்ளையாரும்
வேற்றுரு அருகர் நீரும்
விதித்த ஏடு இடுக
என்றான்
தோற்றவர் தோலார் என்று
முன்னுறத் துணிந்து 6.1.813
இட்டார்கள்
2712 படு பொருள் இன்றி
நெல்லில் பதடி போல் உள்
இலார் மெய்
அடுபவர் பொருளை
அத்தி நாத்தி என்று எழுதி
ஆற்றில்
கடுகிய புனலைக் கண்டும்
அவாவினால் கையில் ஏடு
விடுதலும் விரிஅந்து
கொண்டு வேலை மேல்

படர்ந்தது அன்றே 6.1.814
2713 ஆறு கொண்டு ஓடும்
ஏட்டைத் தொடர்ந்து எதிர்
அணைப்பார் போலத்
தேறு மெய் உணர்வு
இலாதார் கரைமிசை ஓடிச்
சென்றார்
பாறும் அப்பொருள் மேல்
கொண்ட பட்டிகை
எட்டாது அங்கு
நூறுவில் கிடைக்கு
முன்னே போனது
நோக்கிக் காணார்
6.1.815
2714 காணவும் எய்தா வண்ணம்
கடலின் மேல் செல்லும்
ஏடு
நாணிலா அமணர் தம்மை
நாட்டாற்றில் விட்டுப்
போகச்

சேணிடைச் சென்று
நின்றார் சிதறினார்
திகைத்தார் மன்னன்
ஆணையில் வழுவ
மாட்டாது அஞ்சுவார் 6.1.816
அணைய மீண்டார்
2715 வேறு ஒரு செயல்
இலாதார் வெரு உற்று
நடுங்கித் தம்பால்
ஈறு வந்து எய்திற்று
என்றே மன்னவன் எதிர்
வந்து எய்தி
ஊறுடை நெஞ்சில் அச்சம்
வெளிப்பட ஒளிப்பார்
போன்று
மாறு கொண்டு ஈரும்
இட்டால் வந்தது காண்டும்
என்றார் 6.1.817
2716 மாசு சேர் அமணர்
எல்லாம் மதியினில்

மயங்கிக் கூற
ஆசிலா நெறியில் சேர்ந்த
அரசனும் அவரை விட்டுத்
தேசு உடைப் பிள்ளையார்
தம் திருக்குறிப்பு அதனை
நோக்கப்
பாசுரம் பாடல் உற்றார் பர
சமயங்கள் பாற 6.1.818
2717 தென்னவன் மாறன்
தானும் சிரபுரத்துத்
தலைவர் தீண்டிப்
பொன் நவில்
கொன்றையார் தம் திருநீறு
பூசப் பெற்று
முன்னை வல் வினையும்
நீங்க முதல்வனை அறியும்
தன்மை
உன்னினான் வினைகள்
ஒத்துத் துலை என
நிற்றலாலே 6.1.819

2718 உலகியல் வேத நூல்
ஒழுக்கம் என்பதும்
நிலவு மெய்ந் நெறி சிவ
நெறியது என்பதும்
கலதி வாய் அமணர்
காண்கிலார்கள் ஆயினும்
பலர் புகழ் தென்னவன்
அறியும் பான்மையால் 6.1.820
2719 அந்தணர் தேவர் ஆன்
இனங்கள் வாழ்க என்று
இந்த மெய்ம் மொழிப்
பயன் உலகம் இன்பு உறச்
சந்த வேள்விகள் முதல்
சங்கரர்க்கு முன்
வந்த அர்ச்சனை
வழிபாடும் அன்னவாம் 6.1.821
2720 வேள்வி நல் பயன் வீழ்
புனல் ஆவது
நாளும் அர்ச்சனை நல்
உறுப்பு ஆதலால்

ஆளும் மன்னனை
வாழ்த்தியது அர்ச்சனை
மூளும் மற்று இவை
காக்கும் முறைமையால் 6.1.822

2721 ஆழ்க தீயது என்று ஓதிற்று
அயல் நெறி
வீழ்க என்றது வேறு
எல்லாம் அரன் பெயர்
சூழ்க என்றது தொல் உயிர்
யாவையும்
வாழி அஞ்சு எழுத்து ஓதி
வளர்கவே 6.1.823

2722 சொன்ன வையகமும்
துயர் தீர்கவே
என்னும் நீர்மை இக
பரத்தில் உயர்
மன்னி வாழும்
உலகத்தவர் மாற்றிட
முன்னர் ஞான சம்பந்தர்
மொழிந்தனர் 6.1.824

2722 அரிய காட்சியர் என்பது
அவ் வாதியைத்
தெரியலாம் நிலையால்
தெரியார் என
உரிய அன்பினில்
காண்பவர்க்கு
உண்மையாம்
பெரிய நல்
அடையாளங்கள்
பேசினார் 6.1.825

2724 ஆயினும் பெரியார் அவர்
என்பது
மேய இவ் இயல்பே
அன்றி விண் முதல்
பாய பூதங்கள் பல் உயிர்
அண்டங்கள்
ஏயும் யாவும் இவர் வடிவு
என்பதாம்
6.1.826

2725 பின்பும் ஆர் அறிவார்

அவர் பெற்றியே
என்பது யார் உணர்வான்
எனும் சென்று எட்ட ஒணா
மன்பெரும் தன்மையார்
என வாழ்த்தினார்
அன்பு சூழ் சண்பை ஆண் 6.1.827
தகையார் அவர்
2726 வெந்த சாம்பல் விரை
என்பது தமது
அந்தம் இல் ஒளி அல்லா
ஒளி எலாம்
வந்து வெம் தற மற்றப்
பொடி அணி
சந்த மாக் கொண்ட
வண்ணமும் சாற்றினார் 6.1.828
2727 தமக்குத் தந்தையர் தாய்
இலர் என்பதும்
அமைத்து இங்கு
யாவையும் ஆங்கு அவை
வீந்த போது

இமைத்த சோதி அடங்கிப்
பின் ஈதலால்
எமக்கு நாதர் பிறப்பு இலர் 6.1.829
என்றதாம்

2728 தம்மையே சிந்தியார்
எனும் தம்மை தான்
மெய்ம்மை ஆகி விளங்கு
ஒளி தாம் என
இம்மையே நினைவார்
தம் இருவினைப்
பொய்ம்மை வல் இருள்
போக்குவர் என்றதாம் 6.1.830

2729 எந்தையார் அவர்
எவ்வகையார் கொல்
என்று
இந்த வாய்மை மற்ற
எப்பொருள் கூற்றினும்
முந்தையோரை எக்
கூற்றின் மொழிவது என்று
அந்தண் பூந்தராய் வேந்தர்

அருளினார் 6.1.831
2730 ஆதி ஆட்பால் அவர்க்கு
அருளும் திறம்
நாதன் மாட்சிமை கேட்க
நவிலுங் கால்
ஓதும் எல்லை உலப்பில
ஆதலின்
யாதும் ஆராய்ச்சி
இல்லையாம் என்றதாம் 6.1.832
2731 அன்ன ஆதலில் ஆதியார்
தாள் அடைந்து
இன்ன கேட்கவே ஏற்ற
கோள் பலவும்
முன்னை வல் வினையும்
முடிவு எய்தும் அத்
தன்மையார்க்கு என்றனர்
சண்பை காவலர்
6.1.833
2732 மன்னும் ஏதுக்களால்
எனும் வாய்மைதான்

அன்னது ஒப்பு வேறு
இன்மையில் சங்கரன்
இன்ன தன்மையை ஏது
எடுத்துக் காட்டு
அன்ன ஆற்றால் அளப்பு 6.1.834
இலன் என்றதாம்
2733 தோன்று காட்சி சுடர்
விட்டு உளன் என்பது
ஆன்ற அங்கிப் புறத்து
ஒளியாய் அன்பில்
ஊன்ற உள் எழும்
சோதியாய் நின்றனன்
ஏன்று காண்பார்க்கு இது
பொருள் என்ற தாம் 6.1.835
2734 மாதுக்கம் நீக்கல் உறுவீர்
மனம் பற்றும் என்பது
ஆதிச் சுடர்ச் சோதியை
அன்பின் அகத்துள்
ஆக்கிப்
போதித்த நோக்கு உற்று

ஒழியாமல் பொருந்தி
வாழ்ந்து
போதித்த பந்தப் பிறப்பின்
நெறி பேர்மின் என்றாம் 6.1.836
2735 ஈண்டு சாதுக்கள் என்று
எடுத்து ஓதிற்று
வேண்டும் வேட்கைய
எல்லாம் விமலர்தாள்
பூண்ட அன்பினில்
போற்றுவீர் சார்மின் என்று
ஆண்ட சண்பை அரசர்
அருளினார் 6.1.837
2736 ஆடும் எனவாம்
திருப்பாட்டின் அமைத்த
மூன்றும்
நீடும் புகழோ பிறர்
துன்பம் நீத்தற்கோ என்று
தேடும் உணர்வீர்
உலகுக்கு இவை செய்த
ஈசர்

கூடும் கருணைத் திறம்
என்றனர் கொள்கை
மேலோர் 6.1.838

2737 கருதும் கடிசேர்ந்த
என்னும் திருப் பாட்டில்
ஈசர்
மருவும் பெரும் பூசை
மறுத்தவர்க் கோறல் முத்தி
தரு தன்மையது ஆதல்
சண்ணீசர் தம் செய்கை
தக்கோர்
பெரிதும் சொலக்
கேட்டனம் என்றனர்
பிள்ளையார் தாம் 6.1.839

2738 வேத முதல்வன் எனும்
மெய்த்
திருப்பாட்டினிேனார்
ஆதி உலகோர் இடர்
நீங்கிட ஏத்த ஆடும்
பாதம் முதலாம்

பதிணெண் புராணங்கள்
என்றே
ஓது என்று உரை
செய்தனர் யாவும் ஓதாது
உணர்ந்தோர் 6.1.840

2739 பாவுற்ற பார் ஆழி வட்டத்
திருப்பாட்டின் உண்மை
காவல் தொழிலான் எனும்
கண்ணனும் காவல்
பெற்றது
யாவர்க்கும் மேல் ஆய
ஈசன் அருள் ஆழி பெற்று
மேவுற்ற சீர் உற்றது
என்றனர் வேத வாயர் 6.1.841

2740 மாலா யவன் என்ன வரும்
திருப்பாட்டில் மாலும்
தோலா மறை
நான்முகனும் தொடர்வாம்
அமரர்
ஏலா வகை சுட்ட நஞ்சு

உண்டு இறவாமை காத்த
மேலாம் கருணைத் திறம்
வெம் குருவேந்தர் 6.1.842
வைத்தார்
2741 ஆன அற்று அன்றி என்ற
அத்திருப் பாட்டில் கூடல்
மா நகரத்துச் சங்கம்
வைத்தவன் தேற்றத் தேறா
ஈனர்கள் எல்லைக் கிட்ட
ஏடு நீர் எதிர்ந்து செல்லில்
ஞானம் ஈசன் பால்
அன்பே என்றனர் ஞானம் 6.1.843
உண்டார்
2742 வெறியார் பொழில்
சண்பையர் வேந்தர்
மெய்ப் பாசுரத்தைக்
குறி ஏறிய எல்லை
அறிந்து கும்பிட்டேன்
அல்லேன்
சிறியேன் அறிவுக்கு அவர்

தந்து திருப்பாதம் தந்த
நெறியே சிறிது யான் அறி
நீர்மை கும்பிட்டேன்
அன்பால் 6.1.844
2743 அலரும் விரை சூழ்
பொழில் காழியுள் ஆதி
ஞானம்
மலரும் திருவாக்கு உடை
வள்ளலார் உள்ள
வண்ணம்
பலரும் உணர்ந்து உய்யப்
பகர்ந்து வரைந்து ஆற்றில்
நிலவும் திரு ஏடு
திருக்கையால் நீட்டி
இட்டார் 6.1.845
2744 திரு உடைப் பிள்ளையார்
தம் திருக்கையால் இட்ட
ஏடு
மரு உறும் பிறவி ஆற்றில்
மாதவர் மனம் சென்றால்

போல்
பொரு புனல் வைகை
ஆற்றில் எதிர்ந்து நீர்
கிழித்துப் போகும்
இரு நிலத்தோர் கட்கு
எல்லாம் இது பொருள்
என்று காட்டி 6.1.846
2745 எம்பிரான் சிவனே
எல்லாப் பொருளும்
என்று எழுதும் ஏட்டில்
தம்பிரான் அருளால்
வேந்தன் தன்னை முன்
ஓங்கப் பாட
அம்புய மலராள் மார்பன்
அனபாயன் என்னும்
சீர்த்திச்
செம்பியன் செங்கோல்
என்னத் தென்னன் கூன்
நிமிர்ந்தது அன்றே 6.1.847
2746 ஏடு நீர் எதிர்ந்து செல்லும்

பொழுது இமையோர்கள்
எல்லாம்
நீடிய வாழ்த்தில் போற்றி
நிமிர்ந்த பூமாரி தூர்த்தார்
ஆடியல் யானை மன்னன்
அற்புதம் எய்தி நின்றான்
பாடு சேர் அமணர் அஞ்சி
பதைப்புடன் பணிந்து 6.1.848
நின்றார்

2747 ஆற்றின் மேல் செல்லும்
ஏடு தொடர்ந்து
எடுப்பதற்கு வேண்டிக்
காற்றென விசையில்
செல்லும் கடும் பரி ஏறிக்
கொண்டு
கோல் தொழில் திருத்த
வல்ல குலச்சிறையார் பின்
சென்றார்
ஏற்று உயர்
கொடியினாரைப் பாடினார்

ஏடு தங்க 6.1.849
2748 ஏடகம் பிள்ளையார் தாம்
வன்னி என்று எடுத்துப்
பாடக்
கூடிய நீரில் ஏடு
குலச்சிறை யாரும் கூடிக்
காடு இடமாக
ஆடுங்கண்ணுதல்
கோயில்மாடு
சீர் நடவுட் புக்கு நின்ற
ஏடு எடுத்துக் கொண்டார் 6.1.850
2749 தலை மிசை
வைத்துக்கொண்டு தாங்க
அரும் மகிழ்ச்சி பொங்க
அலைபுனல் கரையில் ஏறி
அங்கு இனிது அமர்ந்த
மேருச்
சிலை உடையவர் தாள்
போற்றி மீண்டு சென்று
அணைவார் தெய்வ

மலை மகள் குழைத்த
ஞானம் உண்டவர்
தம்பால் வந்தார் 6.1.851

2750 மற்றவர் பிள்ளையார் தம்
மலர் அடி வணங்கிப்
போற்றிக்
கொற்றவன் முதலாய்
உள்ளோர் காண முன்
கொணர்ந்த ஏடு
பற்றிய கையில் ஏந்திப்
பண்பினால் யார்க்கும்
காட்ட
அற்றருள் பெற்ற
தொண்டர் அர ஒலி
எழுந்தது அன்றே 6.1.852

2751 மன்னவன் மாறன் கண்டு
மந்திரியாரை நோக்கி
துன்னிய வாதில் ஒட்டித்
தோற்ற இச் சமணர்
தாங்கள்

முன்னமே பிள்ளையார்
பால் அனுசிதம் முற்றச்
செய் தார்
கொல் நுனைக் கழுவில்
ஏற முறை செய்க என்று
கூற 6.1.853

2752 புகலியில் வந்த ஞானப்
புங்கவர் அதனைக்
கேட்டும்
இகல் இலர் எனினும்
சைவர் இருந்து வாழ்
மடத்தில் தீங்கு
தகவு இலாச் சமணர்
செய்த தன்மையால்
சாலும் என்றே
மிகை இலா வேந்தன்
செய்கை விலக்கி இடாது
இருந்த வேலை 6.1.854

2753 பண்பு உடை
அமைச்சனாரும் பார்

உளோர் அறியும் ஆற்றால்
கண்புடை பட்டு நீண்ட
கழுத்தறி நிரையில் ஏற்ற
நண்பு உடை ஞானம்
உண்டார் மடத்துத் தீ நாடி
இட்ட
எண் பெரும் குன்றத்து
எண்ணாயிரவரும்
ஏறினார்கள் 6.1.855
2754 தோற்றவர் கழுவில் ஏறித்
தோற்றிடத் தோற்றும்
தம்பம்
ஆற்று இடை அமணர்
ஓலை அழிவினால் ஆர்த்த
தம்பம்
வேற்று ஒரு தெய்வம்
இன்மை விளக்கிய
பதாகைத் தம்பம்
போற்று சீர்ப் பிள்ளையார்
தம் புகழ்ச் சயத் தம்பம்

ஆகும் 6.1.856
2755 தென்னவன் தனக்கு நீறு
சிரபுரச் செல்வர் ஈந்தார்
முன்னவன் பணிந்து
கொண்டு முழுவதும்
அணிந்து நின்றான்
மன்னன் நீறு அணிந்தான்
என்று மற்றவன் மதுரை
வாழ்வார்
உன்னி நின்றார்கள்
எல்லாம் தூய நீறு
அணிந்து கொண்டார் 6.1.857
2756 பூதி மெய்க்கு அணிந்து
வேந்தன் புனிதனாய்
உய்ந்த போது
நீதியும் வேதநீதி ஆகியே
நிகழ்ந்தது எங்கும்
மேதினி புனிதம் ஆக
வெண்ணீற்றின் விரிந்த
சோதி

மாதிரம் தூய்மை செய்ய
அமண் இருள் மாய்ந்தது
அன்றே 6.1.858

2757 மீனவற்கு உயிரை நல்கி
மெய்ந் நெறி காட்டி மிக்க
ஊனமாம் சமணை நீக்கி
உலகு எலாம் உய்யக்
கொண்ட
ஞான சம்பந்தர் வாய்மை
ஞாலத்தில் பெருகி ஓங்கத்
தேனலர் கொன்றையார்
தம் திருநெறி நடந்தது
அன்றே 6.1.859

2758 மறையவர் வேள்வி
செய்ய வானவர் மாரி
நல்க
இறைவன் நல் நெறியின்
ஓங்க இகத்தினில் அவனி
இன்பம்
குறைவிலது எனினுங்

கூற்றை உதைத்தவர்
நாமம் கூறி
நிறை கடல் பிறவித்
துன்பம் நீங்கிடப் பெற்றது
அன்றே 6.1.860

2759 அம் கயல் கண்ணி
தன்னோடு ஆலவாய்
அமர்ந்த அண்ணல்
பங்கயச் செய்ய பாதம்
பணிவன் என்று எழுந்து
சென்று
பொங்கு ஒளிச் சிவிகை
ஏறிப் புகலியர் வேந்தர்
போந்தார்
மங்கையர்க்கு
அரசியாரும் மன்னனும்
போற்றி வந்தார் 6.1.861

2760 எண்ணரும் பெருமைத்
தொண்டர் யாவரும்

மகிழ்ச்சி எய்திப்
புண்ணியப்
பிள்ளையாரைப் புகழ்ந்து
அடி போற்றி போத
மண் எலாம் உய்ய வந்த
வள்ளலார் தம்மைக் கண்டு
கண்ணினால் பயன்
கொண்டார்கள் கன்னி 6.1.862
நாட்டவர்கள் எல்லாம்
2761 ஆலவாய் அண்ணல்
கோயில் அம் கண் முன்
தோன்றக் கண்டு
பால் அறாவாயர்
பண்பினால் தொழுது
சென்று
மாலும் நான்முகனும்
போற்ற மன்னினார்
கோயில் வாயில்
சீல மாதவத்தோர் முன்பு
சிவிகை நின்று இழிந்து
6.1.863

புக்கார்
2762 தென்னவன் தானும்
எங்கள் செம்பியன்
மகளார் தாமும்
நன்னெறி அமைச்சனாரும்
ஞான சம்பந்தர் செய்ய
பொன்னடிக் கமலம்
போற்றி உடன் புகப்
புனிதர் கோயில்
தன்னை முன் வலம்
கொண்டுள்ளால்
சண்பையர் தலைவர்
புக்கார் 6.1.864
2763 கைகளும் தலை மீது ஏறக்
கண்ணில் ஆனந்த
வெள்ளம்
மெய் எலாம் பொழிய
வேத முதல்வரைப்
பணிந்து போற்றி
ஐயனே அடியனேனை

அஞ்சல் என்று அருள
வல்ல
மெய்யனே என்று வீடல்
ஆலவாய் விளம்பல்
உற்றார் 6.1.865

2764 ஒன்று வேறு உணர்வும்
இல்லேன் ஒழிவற
நிறைந்த கோலம்
மன்றில் நான் மறைகள்
ஏத்த மானுடர் உய்ய
வேண்டி
நின்று நீ ஆடல் செய்கை
நினைப்பதே நியமம்
ஆகும்
என்று பூம் புகலி மன்னர்
இன் தமிழ்ப் பதிகம் பாட 6.1.866

2765 தென்னவன் பணிந்து
நின்று திரு ஆல வாயில்
மேவும்
மன்னனே அமணர் தங்கள்

மாய்கை ஆல் மயங்கி
யானும்
உன்னை யான்
அறிந்திலேனை உறு பிணி
தீர்த்து ஆட் கொள்ள
இன் அருள்
பிள்ளையாரைத் தந்தனை
இறைவா என்றான் 6.1.867
2766 சீர் உடைப் பிள்ளையாரும்
சிறப்பு உடை
அடியாரோடும்
காரினில் பொலிந்த
கண்டத்து இறைவர் தாள்
வணங்கிக் காதல்
ஆர் அருள் பெற்றுப்
போற்றி அங்கு நின்று
அரிது நீங்கி
ஏர் இயல் மடத்தில்
உள்ளால் இனிது எழுந்து
அருளிப் புக்கார் 6.1.868

2767 நீடு சீர்த் தென்னர்
கோனும் நேரியன் பாவை
ஆரும்
மாடு சென்று இறைஞ்சி
நோக்கி மாளிகை தன்னில்
போகக்
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக்
கும்பிடும் விருப்பினாலே
நாடி அங்கு இருந்து
தங்கள் நாதரைப் பாடல்
உற்றார் 6.1.869
2768 திருவியம் அகத்தின்
உள்ளும் திரு நீல கண்டப்
பாணர்க்கு
அருளிய திறமும் போற்றி
அவர் ஒடும் அளவளாவித்
தெருள் உடைத் தொண்டர்
சூழத் திருத் தொண்டின்
உண்மை நோக்கி
இருள் கெட மண்ணில்

வந்தார் இனிது அமர்ந்து
இருந்தார் அன்றே 6.1.870
2769 பூழியன் மதுரை உள்ளார்
புறத்து உளார் அமணர்
சேரும்
பாழியும் அருகர் மேவும்
பள்ளியும் ஆன எல்லாம்
கீழ் உறப் பறித்துப்
போக்கிக் கிளர் ஒளித்
தூய்மை செய்தே
வாழி அப் பதிகள்
எல்லாம் மங்கலம்
பொலியச் செய்தார் 6.1.871
2770 மீனவன் தேவி யாரும்
குலச் சிறையாரும் மிக்க
ஞான சம்பந்தர் பாதம்
நாள் தொறும் பணிந்து
போற்ற
ஆன சண்பையர் கோன்
ஆரும் ஆலவாய்

அமர்ந்தார் பாதம்
ஊன் அமர்ந்து உருக ஏத்தி
உளம் களித்து உறையும்
நாளில் 6.1.872

2771 செய் தவத்தால் சிவ பாத
இருதயர் தாம் பெற்று
எடுத்த
வைதிக சூளா மணியை
மா தவத்தோர் பெரு
வாழ்வை
மை திகழும் திரு
மிடற்றார் அருள் பெற்ற
வான் பொருளை
எய்திய பூம் புகலியிலே
இருந்த நாள் மிக
நினைந்தார் 6.1.873

2772 ஆன புகழ்த்
திருநாவுக்கரசர் பால்
அவம் செய்த
மானம் இலா அமணர்

உடன் வாது செய்து
வெல்வதற்கும்
மீனவன் தன் நாடு உய்ய
வெண் நீறு பெருக்கு
தற்கும்
போனவர் பால் புகுந்தபடி
அறிவன் எனப்
புறப்படுவார் 6.1.874

2773 துடி இடையாள்
தன்னோடும் தோணியில்
வீற்று இருந்த பிரான்
அடி வணங்கி அலர்
சண்பை அதன் இன்றும்
வழிக் கொண்டு
படியின் மிசை மிக்கு
உளவாம் பரன் கோயில்
பணிந்து ஏத்தி
வடி நெடு வேல் மீனவன்
தன் வள நாடு வந்து
அணைந்தார் 6.1.875

2774 மா மறையோர் வளம்
பதிகள் இடைத் தங்கி
வழிச் செல்வார்
தே மருவு நறும் பைந்தார்த்
தென்னவன் தன் திரு
மதுரை
தாம் அணைந்து திரு
ஆலவாய் அமர்ந்த தனி
நாதன்
பூ மருவும் சேவடிக் கீழ்
புக்கு ஆர்வத்தோடும்
பணிந்தார் 6.1.876
2775 அங்கணரைப் பணிந்து
போந்து அருகு
அணைந்தார் தமை வினவ
இங்கு எம்மைக் கண்
விடுத்த காழியர் இள ஏறு
தங்கும் இடம் திரு நீற்றுத்
தொண்டர் குழாம் சாரும்
இடம்

செங்கமலத் திருமடம்
மற்று இது என்றே தெரிந்து 6.1.877
உரைத்தார்
2776 செப்புதலும் அது கேட்டுத்
திரு மடத்தைச் சென்று
எய்த
அப்பர் எழுந்து
அருளினார் எனக்
கண்டோ ர் அடி வணங்கி
ஒப்பில் புகழ்ப்
பிள்ளையார் தமக்கு ஓகை
உரை செய்ய
எப்பொழுது வந்து
அருளிற்று என்று எதிரே
எழுந்து அருள 6.1.878
2777 சிவ பாத இருதயர் தாம்
முன் தொழுது சென்று
அணையத்
தவம் ஆன நெறி
அணையும் தாதையார்

எதிர் தொழுவார்
அவர் சார்வு கண்டு
அருளித் திருத் தோணி
அமர்ந்து அருளிப்
பவ பாசம் அறுத்தவர் தம்
பாதங்கள் நினைவுற்றார் 6.1.879
2778 இருந்தவத்தோர் அவர்
முன்னே இணை
மலர்க்கை குவித்து அருளி
அரும் தவத்தீர் எனை
அறியாப் பருவத்தே
எடுத்து ஆண்ட
பெரும் தகை எம்
பெருமாட்டி உடன்
இருந்ததே என்று
பொருந்து புகழ்ப்
புகலியின் மேல் திருப்
பதிகம் போற்றி
இசைத்தார் 6.1.880
2779 மண்ணின் நல்ல என்று

எடுத்து மனத்து எழுந்த
பெரு மகிழ்ச்சி
உள் நிறைந்த காதலினால்
கண் அருவி பாய்ந்து
ஒழுக
அண்ணலார்
தமைவினவித்
திருப்பதிகம் அருள்
செய்தார்
தண் நறும்பூஞ்
செங்கமலத்தார் அணிந்த 6.1.881
தமிழ் விரகர்
2780 திருப் பதிகம் திருக்கடைக்
காப்புச் சாத்திச் சிறப்பின்
மிகு
விருப்பினால் அவர்
தமக்கு விருந்து அளித்து
மேவும் நாள்
அருப்புறு மெய்க் காதல்
புரி அடியவர்கள்

தம்மோடும்
பொருப்புறு கைச்
சிலையார் சேர் பதி
பிறவும் தொழப் போவார் 6.1.882

2781 ஆலின் கீழ் நால்வர்க்கு
அன்று அறம் உரைத்த
அங்கணனை
நூலின் கண் பொருள் பாடி
நூல் அறிவார்க்கு
ஈந்தானை
காலம் பெற்று இனிது
இறைஞ்சிக் கை தொழுது
புறம் போந்தார்
சீலம் கொள்
தென்னவனும் தேவியரும்
உடன் போத
6.1.883

2782 தேன் நிலவு பொழில்
மதுரைப் புறத்துப் போந்த
தென்னவனார்

தேவியார்
அமைச்சர்சிந்தை
ஊன் நெகிழும் படி
அழிந்து அங்கு ஒழுகு
கண்ணீர்
பாய்ந்து இழிய
உணர்வு இன்றி வீழக்
கண்டே
யான் உம்மைப்
பிரியாத வண்ணம் இந்
நாட்டு
இறைவர் பதி
எனைப்பலவும் பணீவீர்
என்று
ஞானம் உணர்வார்
அருள அவரும் போத
நம்பர்
திருப்பரம் குன்றை
நண்ணினாரே 6.1.884

2783 ஆறு அணிந்தார் தமை

வணங்கி அங்குப் போற்
அணி ஆப்பன் ஊரை
அணைந்து
பணிந்துபாடி
நீறு அணிந்த செல்வர்
பதி பிறவும் சேர்ந்து
நிலவு
திருப் பதிகங்கள்
நிகழப் பாடிச்
சேறு அணிந்த வயல்
பழனக் கழனி சூழ்ந்த
சிர
புரத்து வந்து அருளும்
செல்வர் செங்கண்
ஏறு அணிந்த வெல்
கொடியார்
திருப்புத்தூரை
எய்தி இறைஞ்சிச் சில
நாள் இருந்தார் அன்றே 6.1.885

2784 பற்றார் தம் புரங்கள்

மலைச் சிலையால்
செற்ற பரமனார்
திருப்புத்தூர் பணிந்து
போந்து
புற்று ஆரும் பணி
பூண்ட புனிதனார் தம்
பூவணத்தைப்
புக்கு இறைஞ்சிப்
புகழ்ந்து பாடிக்
கற்றார்கள் தொழுது
ஏத்தும் கானப் பேரும்
கைதொழுது தமிழ்
பாடிச் சுழியல்
போற்றிக்
குற்றாலம் குறும் பலாக்
கும்பிட்டு ஏத்திக் கூற்று
உதைத்தார் நெல்வேலி
குறுகினாரே 6.1.886

2785. புண்ணியனார்
நெல்வேலி பணிந்து

போற்றி
புரிசடையார்
திருப்பதிகள் பிறவும்
சென்று
நண்ணி இனிது
அமர்ந்து அங்கு நயந்து
பாடி
நல்தொண்டர் உடன்
நாளும் போற்றிச்
செல்வார்
விண்ணவரை செற்று
உகந்தான் இலங்கை
செற்ற மிக்க
பெரும் பாதகத்தை நீக்க
வேண்டித்
திண்ணிய பொன்
சிலைத் தடக்கை
இராமன் செய்த
திரு இராமேச் சுரத்தைச்
சென்று சேர்ந்தார் 6.1.887

2786 செங்கண் மால் வழிபட்ட
கோயில் நண்ணித்
திருமுன்பு தாழ்ந்து
எழுந்து தென்ன
னோடும்
மங்கையர்க்கு
நாயகியார் தாமும்
மெய்ம்மை
மந்திரியாரும் சூழ்
மணி நீள் வாயில்
பொங்கி எழும்
விருப்பினால் உடனே
புக்குப்
புடை வலம் கொண்டு
உள் அணைவார் போற்
செய்து
பங்கயச் செங்கை
குவித்துப் பணிந்து
நின்று
பாடினார் மன்னவனும்

பரவி ஏத்த 6.1.888

2787 சேதுவின்கட் செங்கண்
மால் பூசை செய்த
சிவபெருமான்
தனைப்பாடிப் பணிந்து
போந்து
காதலுடன் அந் நகரில்
இனிது மேவிக் கண்
நுதலான்
திருத் தொண்டனார்க்
கெல்லாம்
கோதில் புகழ்ப்
பாண்டிமா தேவி யார்
மெய்க்
குலச்சிறையார் குறை
அறுத்துப் போற்றிச்
செல்ல
நாதர் தமை நாள்
தோறும் வணங்கி ஏத்தி
நளிர்

வேலைக் கரையில்
நயந்து இருந்தார் 6.1.889
அன்றே
2788 அந்நகரில் அமர்ந்து
அங்கண் இனிது மேவி
ஆழிபுடை சூழ்ந்து
ஒலிக்கும் ஈழம்
தன்னில்
மன்னு திருக்கோண
மலை மகிழ்ந்த செம்
கண் மழ
விடையார் தமைப்
போற்றி வணங்கிப்பாடி
சென்னி மதி புனை
மாடம் மா தோட்டத்தில்
திருக்
கேதீச் சரத்து அண்ணல்
செய்ய பாதம்
உன்னி மிகப் பணிந்து
ஏத்தி அன்பரோடும்

உலவாத
கிழி பெற்றார் உவகை
உற்றார் 6.1.890

2789. அப் பதியைத் தொழுது
வடதிசை மேல் செல்வார்
அங்கை அனல் தரித்த
பிரான் அமரும்
கோயில்
புக்கு இறைஞ்சிப் பல
பதியும் தொழுது
போற்றிப் புணரி
பொரு தலை கரைவாய்
ஒழியப் போந்தே
செப்ப அரிய புகழ்த்
திருவாடானை சேர்ந்து
செந்தமிழ்
மாலைகள் சாத்திச்
சிவனார் மன்னும்
ஒப்பரிய புனவாயில்
போற்றி செய்து

வணங்கினார்
உலகு உய்ய ஞானம்
உண்டார் 6.1.891

2790 பதி நிலவு பாண்டி நாடு
அதனில் முக்கண்
பரமனார்
மகிழ் இடங்கள் பலவும்
போற்றி
விதி நிலவு வேத நூல்
நெறியே ஆக்கி
வெண்ணீற்றின்
சார்வினால் மிக்கு
உயர்ந்த
கருதி அருளிக் காழி
நகர் சூழ வந்தார் கண்
நுதலான்
திருத்தொண்டர் பலரும்
சூழ
மதி நிலவு குலவேந்தன்
போற்றிச் செல்ல

மந்திரியார்
மதி மண மேற்குடியில்
வந்தார் 6.1.892
2791 அந் நகரில் இனிது
அமர்வார் அருகு சூழ்ந்த
பதிகளில் நீடு
அங்கணர் தம் கோயில்
தாழ்ந்து
மன்னு திருத்
தொண்டருடன் மீண்டு
சேர்ந்து மன்னவனும்
மங்கையருக்கு
அரசியாரும்
கொன்னவில் வேல்
குலச்சிறையார் தாமும்
கூடிக்
குரைகழல்கள் பணிந்து
குறை கொண்டு
போற்றச்
சென்னி வளர் மதி

அணிந்தார் பாதம்
போற்றிச் சிரபுரத்துச்
செல்வர் இனிது இருந்த 6.1.893
நாளில்
2792 பொங்கு புனல் காவிரி
நாடு அதனின் மீண்டு
போதுதற்குத்
திருவுள்ளம் ஆகப்
போற்றும்
மங்கையர்க்கு
அரசியார் தாமும்
தென்னர் மன்னவனும்
மந்திரியார் தாமும் கூட
அங்கு அவர் தம்
திருப்பாதம் பிரியல்
ஆற்றாது உடன்
போக ஒருப்படும் அவ்
அளவு நோக்கி
இங்கு நான் மொழிந்த
அதனுக்கு இசைந்தீர்

ஆகில்
ஈசர் சிவநெறி போற்றி
இருப்பீர் என்று 6.1.894

2793 சால மிகத் தளர் வாரைத்
தளரா வண்ணம்
தகுவன மற்று அவர்க்கு
அருளிச் செய்த பின்பு
மேலவர் தம் பணி
மறுக்க அவரும் அஞ்சி
மீள்வதனுக்கு
இசைந்து திருவடியில்
வீழ்ந்து
ஞாலம் உய்ய வந்து
அருளும்
பிள்ளையாரை
பிரியாத
நண்பினொடும்
தொழுது நின்றார்
ஆல விடம்
உண்டவரை அடிகள்

போற்ற அந் நாட்டை
அகன்று மீண்டு
அணையச் செல்வார் 6.1.895

2794 பொன்னி வளம் தரு நாடு
புகுந்து மிக்க
பொருவில் சீர்த் திருத்
தொண்டர்
குழாத்தினோடும்
பன்னகப் பூண்
அணிந்தவர் தம்
கோயில் தோறும்
பத்தர் உடன் பதி
உள்ளோர் போற்றச்
சென்று
கன்னி மதில்
திருக்களரும் போற்றிக்
கண்டம் கறை
அணிந்தார் பாதாள
ஈச்சுரமும் பாடி
முன் அணைந்த பதி

பிறவும் பணிந்து
போற்றி முள்ளிவாய்க்
கரை அணைந்தார்
முந்நூல் மார்பர் 6.1.896
2795 மலைவளர் சந்தனம்
அகிலும் தேக்கும் உந்தி
மலர்ப்
பிறங்கல் வண்டு
இரைப்பச் சுமந்து
பொங்கி
அலை பெருகி ஆள்
இயங்கா வண்ணம்
ஆறு பெருகுதலால்
அத்துறையில்
அணையும் ஓடம்
நிலை புரியும் ஓடக்
கோல் நிலை இலாமை
நீர்
வாழ்நர் கரையின் கண்
நிறுத்திப் போகக்

கலை பயிலும்
கவுணியர் கோன்
அதனைக் கண்டு
அக் கரையின் கண்
எழுந்தருளி நின்ற
காலை 6.1.897

2796 தேவர் பிரான் அமர்ந்த
திருக்கொள்ளம்
பூதூர் எதிர் தோன்றத்
திரு உள்ளம் பணியச்
சென்று
மேவுதலால் ஓடங்கள்
விடுவார் இன்றி
ஒழிந்திடவும்
மிக்கதோர் விரைவால்
சண்டைக்
காவனார் ஓடத்தின்
கட்டு அவிழ்த்துக் கண்
நுதலான்
திருத்தொண்டர் தம்மை

ஏற்றி
நாவலமே கோலாக
அதன் மேல் நின்று
நம்பர்
தமைக் கொட்டம் என 6.1.899
நவின்று பாட
2797 உம்பர் உய்ய நஞ்சு
உண்டார் அருளால்
ஓடம் செலச் செல்ல
உந்து தலால் ஊடு
சென்று
செம் பொன் நேர்
சடையார் தம்
கொள்ளம்
பூதூர் தனைச் சேர
அக்கரையில் சேர்ந்த
பின்பு
நம்பர் அவர் தமை
வணங்க ஞானம்
உண்ட

பிள்ளையார் நல்
தொண்டருடன் இழிந்து
வம்பலரும் நறும்
கொன்றை நயந்தார்
கோயில்
வாயிலின் முன்
மகிழ்ச்சியொடு வந்து
சார்ந்தார் 6.1.899

2798 நீண் நிலைக் கோபுரம்
அதனை இறைஞ்சி புக்கு
நிகர்
இலாத் தொண்டருடன்
நெருங்கச் சென்று
வாண் நிலவு
கோயிலினை வலம்
கொண்டு எய்தி
மதிச் சடையார் திரு
முன்பு வணங்கி நின்று
தாணுவே ஆற்றின் கண்
ஓடம் உய்க்கும்

தன்மையால்
அருள் தந்த தலைவா
நாகப்
பூணினாய்
களிற்றுரிவை போர்த்த
முக்கண் புனிதனே
எனப் பணிந்து
போற்றிச் செய்தார் 6.1.900

2799 போற்றி இசைத்துப் புறம்
போந்து அங்கு உறையும்
நாளில் பூழியன் முன்
புன் சமயத்து அமணர்
தம்மோடு
ஏற்ற பெரு வாதின்
கண் எரியின் வேவாப்
பதிகம்
உடை இறையவரை
இறைஞ்ச வேண்டி
ஆற்றவும் அங்கு
அருள் பெற்றுப்

போந்து முன்னம்
அணைந்த பதிகளும்
இறைஞ்சி அன்பர்
சூழ
நாற்றிசையும் பரவும்
திரு நள்ளாறு எய்தி
நாடு உடை
நாயகர் கோயில்
நண்ணினாரே 6.1.901
2800 நீடு திருத் தொண்டர்
புடை சூழ அம்கண்
நித்தில யானத்து
இடை நின்று இழிந்து
சென்று
பீடு உடைய
திருவாயில் பணிந்து
புக்குப் பிறை
அணிந்த சென்னியர்
மன்னும் கோயில்
மாடு வலம் கொண்டு

உள்ளால் மகிழ்ந்து
புக்கு
மலர்க் கரங்கள்
குவித்து இறைஞ்சி
வள்ளலாரைப்
பாடக மெல் அடி
எடுத்துப் பாடி நின்று
பரவினார்
கண் அருவி பரந்து
பாய 6.1.902

2801 தென்னவர் கோன் முன்
அமணர்
செய்த வாதில் தீயின்
கண் இடும் ஏடு
பச்சையாகி
என் உள்ளத்
துணையாகி
ஆலவயில் அமர்ந்து
இருந்தவாறு என்
கொல் எந்தாய் என்று

பன்னு தமிழ்த்
தொடை சாத்தி
பரவிப்போந்து
பண்பினிய
தொண்டருடன்
அங்குவைகி
மன்னுப்புகழ்ப் பதி
பிறவும் வணங்கச்
சண்பை
வள்ளலார் நல்லாறு 6.1.903
வணங்கிச் செல்வார்
2802 சீர் நிலவு திருத்தெளிச்
சேரியினைச்
சேர்ந்து சிவபெருமாள்
தனைப் பரவிச்
செல்லும் போது
சார்வு அறியாச்
சாக்கியர்தம் போதி
மங்கை
சார்தலும் மற்ற அது

அறிந்த சைவர்
எல்லாம்
ஆர் கலியின் கிளர்ச்சி
எனச் சங்கு தாரை
அளவு
இறந்த பல்லியங்கள்
முழக்கி ஆர்த்துப்
பார் குலவு தனக்
காளம் சின்னம்
எல்லாம் பர
சமய கோள் அரி
வந்தான் என்று ஊத 6.1.904
2802 புல் அறிவில்
சாக்கியர்கள் அறிந்தார்
கூடிப் புகலியர் தம்
புரவலனார் புகுந்து
தங்கள்
எல்லையினில்
எழுந்து அருளும்
பொழுது

தொண்டர் எடுத்த
ஆர்ப்பு ஒலியாலும்
எதிர் முன் சென்று
மல்கி எழும்
திருச்சின்ன
ஒலிகளாலும் மனம்
கொண்ட
பொறாமையினால்
மருண்டு தங்கள்
கல்வியினில்
மேம்பட்ட புத்த நந்தி
முதலான
தேரார்க்கும் கனன்று
சொன்னார் 6.1.905

2804 மற்றவர்கள்
வெவ்வுரையும்
பிள்ளையார்
முன் வருசின்னப்
பெருகு ஒலியும்
மன்னும் தொண்டர்

பொற்பு உடைய
ஆர்ப்பு ஒலியும்
செவியின்
ஊடு புடைத்த
நாராசம் எனப் புக்க
போது
செற்றமிகு உள்ளத்துப்
புத்த நந்தி செயிர்த்து
எழுந்து தேரர் குழாம்
சூழச் சென்று
வெற்றிபுனை
சின்னங்கள் வாதில்
எமை வென்று
அன்றோ பிடிப்பது
என வெகுண்டு
சொன்னான் 6.1.906

2805 புத்தர் இனம் புடை சூழப்
புத்த நந்தி
பொருவில் ஞானப்
புனிதர் திருமுன்பு

ஊதும்
மெய்த்த விறல்
சின்னங்கள் விலக்கும்
காலை
வெகுண்டு எழுந்த
திருத்தொண்டர்
வெறுத்து நோக்கி
இத்தகைய செயற்கு
இவரைத் தடிதல்
செய்யாது
இது பொறுக்கில்
தங்கள் நிலை ஏற்பர்
என்று
முத்து நிரைச்
சிவிகையின் மேல்
மணியை வந்து
முறை பணிந்து
புகுந்தபடி மொழிந்து
நின்றார்

6.1.907

2806 வரும் இடத்தில் அழகு

இதாம் நமக்கு
வாதில் மற்று இவர்
தம் பொருள்
நிலைமை மாறாத
வண்ணம்
பொரும் இடத்தில்
அறிகின்றோம் புத்த
நந்தி
பொய்ம் மேற் கோள்
எனப் புகலி வேந்தர்
கூற
அருமறை சொல்
திருப்பதிகம் எழுதும்
அன்பர்
ஆளுடைய
பிள்ளையார்
திருவாக்காலே
உரும் இடித்து விழப்
புத்தன் உத்த மாங்கம்
உருண்டு வீழ்க என

பொறா உரை முன் விட்டார் 6.1.908

2807 ஏறு உயர்த்தார் சைவ நெறி ஆணை
உய்க்க எதிர் விலக்கும்
இடையூற்றை எறிந்து நீக்கும்
மாறு இல் வலி மந்திரமாம் அசனி போல
வாய்மை உரைத் திருத் தொண்டர் வாக்கினாலே
வேறு மொழிப் போர் ஏற்பான் வந்த புத்தன்
மேனியும் தலையினையும் வெவ்வேறாகக்
கூறுபட நூறி இடப்

புத்தர் கூட்டம்
குலைந்து
ஓடி விழுந்து வெருக்
கொண்டது அன்றே 6.1.909
2808 மற்றவர்கள்
நிலைமையையும் புத்த
நந்தி வாக்கின் போர்
ஏற்றவன் தன்
தலையும் மெய்யும்
அற்று விழ அத்திர
வாக்கு அதனால்
அன்பர்
அறுத்ததுவும் கண்ட
அரசன் அடியார்
எல்லாம்
வெற்றி
தரும்பிள்ளையார்
தமக்குச் சென்று
விண்ணப்பம் செய
எதிர்ந்த விலக்கு நீங்க

உற்ற விதி அதுவே
யாம் அர என்று
எல்லாம்
ஒதுக என அவ் ஒலி 6.1.910
வான் உற்றது அன்றே
2809 அஞ்சி அகன்று ஓடிய
அப்புத்தர் எலாம்
அதிசயித்து மீண்டும்
உடன் அணைந்து கூடி
வஞ்சனையோ
இதுதான் மற்றவர்தம்
சைவ
வாய்மையோ என
மருண்டு மனத்தில்
கொள்வார்
எஞ்சலின் மந்திர
வாதம் அன்றி
எம்மோடு
பொருள் பேசுவற்கு
இசைவது என்று

தம் செயலின் மிக்கு
உள்ள சாரி புத்தன்
தன்னையே முன்
கொண்டு பின்னும்
சார்ந்தார் 6.1.911

2810 அத்தன்மை கேட்டு
அருளிச் சண்டை
வந்த அடல் ஏறு திரு
உள்ளத்து அழகு இது
என்று
மெத்த மகிழ்ச்சியின்
ஓடும் விரைந்து
சென்று
வெண் தரள
சிவிகையின் நின்று
இழிந்து வேறு ஓர்
சத்திரமண்டபத்தின்
மிசை ஏறி நீடு
சைவருடன்
எழுந்து அருளி

இருந்து சாரும்
புத்தர்களை அழைக்க
எனத் திரு முன்
நின்றார்
புகலி காவலர்
போற்றிச் சென்றார் 6.1.912
2811 சென்றவர்கள் தேரர்
குழாம் அணைந்து
நீங்கள் செப்பி வரும்
பொருள் நிலைமை
தெரிக்களங்கள்
வென்றி மழ இளம்
களிறு சண்பை யாளி
வேத
பாரகன் மும்மைத்
தமிழின் வேந்தன்
நன்று மகிழ்ந்து
அழைக்கின்றான்
ஈண்டநீரும்
நண்ணும் எனக்

கூறுதலும் நன்மை
சாராத்
தன் தகைமைப்
புத்தருடன் சாரி
புத்தன்
சந்திர மண்டபமும் 6.1.913
சார வந்தான்
2812 அங்கு அணைந்து
மண்டபத்துப்
புத்தரோடும்
பிள்ளையார் அருகு
அணைய நின்ற
போதில்
எங்கும் நிகழ்
திருச்சின்னம் தடுத்த
புத்தன் இரும்
சிரத்தைப் பொடி
ஆக்கும் எதிரில்
அன்பர்
பொங்கு புகழ்ப் புகலி

காவலர் தம் பாதம்
போற்றி
அருளால் சாரிபுத்தன்
தன்னை
உங்கள் தலைவனும்
பொருளும் உரைக்க
என்ன
உற்ற வாதினை
மேற்கொண்டு உரை 6.1.914
செய்கின்றான்
2813 கற்பங்கள்
அனைத்தினிலும் பிறந்து
வீந்து கதிமாறும்
கணபங்க இயல்பு
தன்னில்
பொற்புடைய தானமே
தவமே தன்மை புரிந்த
நிலை யோகமே
பொருந்தச் செய்ய
உற்பவிக்கும் ஒழிவு

இன்றி உரைத்த
ஞானத்து
ஒழியாத பேரின்ப
முத்தி பெற்றான்
பற்பலரும் பிழைத்து
உய்ய அறமுன்
சொன்ன
பான்மை யான்
யாங்கள் தொழும் 6.1.915
பரமன் என்றான்
2814 என்று உரைத்த சாரி
புத்தன் எதிர் வந்து
ஏற்ற இரும் தவத்துப்
பெரும் தன்மை
அன்பர்தாமும்
நன்று உமது தலைவன்
தான் பெற்றான் என்று
நாட்டுகின்ற முத்தி
தான் ஆவது என்றார்
நின்றவுரு

வேதனையே குறிப்புச்
செய்கை நேர்
நின்ற ஞானம் என
நிகழ்ந்த ஐந்தும்
ஒன்றிய அகம் அந்த
விவேகமுத்தி என்ன
உரை செய்தான்
பிடகத்தின் உணர்வு 6.1.916
மிக்கான்

2815 ஆங்கு அவன்தான்
உரைத்த மொழி கேட்ட
அன்பர் அதனை
அனுவாதம்
செய்தவனை நோக்கித்
தாங்கிய
ஞானத்துடனாம்
அந்தம் ஐந்தும் தாம்
வீந்து கெட்டன வேல்
தலைவன் தானும்
ஈங்கு உளன் என்ற

அவனுக்கு விடயம்
ஆக யாவையும்
முன் இயற்றுதற்கு
விகாரமே செய்து
ஓங்கு வடிவு
அமைத்து விழ
எடுக்கும் பூசை
கொள்வார்
ஆர் உரைக்க என
உரைக்கல் உற்றான் 6.1.917
2816 கந்தமாம் வினை உடம்பு
நீங்கி எம் கோன்
கலந்து உளன்
முத்தியில் என்றான்
என்ன காணும்
இந்திரியம் கண் முதல்
ஆம் கரணம் தானும்
இல்லையேல் அவன்
உணர்ச்சி இல்லை
என்றார்

முந்தை அறிவிலன்
ஆகி உறங்கினானை
நிந்தித்து
மொழிந்து உடல் மீது
ஆடினார்க்கு
வந்த வினைப் பயன்
போல
வழிபட்டார்க்கும்
வரும்
அன்றோ நன்மை என 6.1.918
மறுத்துச் சொன்னான்
2817 சொன்ன உரை கேட்டு
அருளி அன்பர்
தாமும் தொடர்ந்த
வழிபாடு பல
கொள்கின்றானுக்கு
அன்னவற்றின்
உடன்பாடும் எதிர்வும்
இல்லை
ஆன போது அவன்

பெறுதல் இல்லை
என்றார்
முன் அவற்றில்
உடன்பாடும் எதிர்வும்
இன்றி
முறுகு துயில்
உற்றானை முனிந்து
கொன்றால்
இன் உயிர் போய்க்
கொலை ஆகி
முடிந்தது அன்றோ
இப்படியால் எம்
இறைவற்கு எய்தும்
என்றான் 6.1.919

2818 இப்படியால் எய்தும் என
இசைத்து நீ
இங்கு எடுத்துக்
காட்டிய துயிலும்
இயல்பினான் போல்
மெய்ப் படியே

கரணங்கள் உயிர் தாம்
இங்கு
வேண்டுதியால் நும்
இறைவற்கு ஆன
போது
செப்பிய அக்
கந்தத்தின் விளைவு
இன்றாகித் திரிவு
இல்லா முத்தியில்
சென்று இலனும்
ஆனான்
அப்படி அக்
கந்தத்துள் அறிவும்
கெட்டால்
அம்முத்தி உடன்
இன்பம் அணையாது
என்றார் 6.1.920

2819 அவ் உரை கேட்டு எதிர்
மாற்றம்
அறைவது இன்றி

அணைந்துடன்
அம்முத்தி எனும்
அதுவும் பாழாம்
கவ்வையில்
நின்றவனை எதிர்
நோக்கி ஞானக்
கடல் அமுதம்
அனையவர் தம்
காதல் அன்பர்
பெய்வகையே
முத்தியினில்
போனான் முன்பே
பொருள் எல்லாம்
உணர்ந்து உரைத்துப்
போனான் என்றாய்
எவ்வகையால் அவன்
எல்லாம் உணர்ந்த
தீதும்
இல்லது உரைப்பாய்
எனினும் ஏற்போம்

என்றார் 6.1.921

2820 உணர்வு பொதுச் சிறப்பு
என்ன இரண்டின்
முன் உளவான மரப்
பொதுமை உணர்த்தல்
ஏனைப்
புணர் சிறப்பு
மரங்களில் வைத்து
இன்னது என்றல்
இப்படியால் வரம்பு
இல்லா பொருள்கள்
எல்லாம்
கொணரும்
விறகினைக் குவை
செய்திடினும்
வேறு குறைத்து
அவற்றை
தனித்தனியே இடினும்
வெந்தீத்து
உணர் கதுவிச்

சுடவல்ல வாறு
போலத் தொகுத்தும்
விரித்தும் தெரிக்கும்
தொல்லோன் என்றான் 6.1.922

2821 எடுத்து உரைத்த புத்தன்
எதிர் இயம்பும்
அன்பர் எரி
உணர்வுக்கு எடுத்துக்
காட்டாகச் சொன்னாய்
அடுத்த உணர்வு உரு
உடையது அன்று
சொன்ன
அனல் வடிவிற்றாம்
அதுவும் அறிதி
நுங்கோன்
தொடுத்த
நிகழ்காலமே அன்றி
ஏனைத் தொடர்ந்த
இரு காலமும் தொக்கு
அறியும் ஆகில்

கடுத்த எரி நிகழ்
காலத்து இட்டது
அல்லால்
காணாத காலத்துக்கு
அதுவாம் என்றார் 6.1.923

2822 ஆதல்□னால் உன்
இறைவன் பொருள்கள்
எல்லாம் அறிந்த நும்
முத்தி போல் ஆயிற்று
அன்றே
ஏதமாம் இவ்
அறிவால் உரைத்த
நூலும் என்ற
அவனுக்கு ஏறுகுமாறு
அருளிச் செய்ய
வாதம் மாறு ஒன்று
இன்றித் தோற்றான்
புத்தன்
மற்று அவனை
வென்று அருளிப்

புகலி மன்னர்
பாத தாமரை
பணிந்தார் அன்பர்
தங்கள்
பான்மையழி
புத்தர்களும் பணிந்து
வீழ்ந்தார் 6.1.924

2823 புந்தியினால் அவர்
உரைத்த பொருளின்
தன்மை பொருள்
அன்றாம் படி அன்பர்
பொருந்தக் கூற
மந்தவுணர்
உடையவரை
நோக்கிச் சைவம்
அல்லாது மற்று
ஒன்றும் இல்லை
என்றே
அந்தமில் சீர் மறைகள்
ஆதமங்கள் ஏனை

அகில கலைப்
பொருள் உணர்ந்தார்
அருளிச் செய்ய
சிந்தையினில் அது
தெளிந்து புத்தர்
சண்டைத்
திரு மறையோர்
சேவடிக்கீழ் சென்று
தாழ்ந்தார் 6.1.925

2824 அன்று அவர்க்குக்
கவுணியர் கோன்
கருணை நோக்கம்
அணைதலினால்
அறிவின்மைஅகன்று
நீங்கி
முன் தொழுது
விழுந்து எழுந்து
சைவர் ஆனார்
முகைமலர் மாரியின்
வெள்ளம் பொழிந்தது

எங்கும்
நின்றனவும்
சரிப்பனவும்
சைவமேயாம்
நிலைமை
அவர்க்கு அருள்
செய்து சண்பை
வேந்தர்
சென்று சிவனார்
பதிகள் பணிய
வேண்டித்
திருக்கடவூர் அதன்
மருங்கு சேர வந்தார் 6.1.926
2825 அந்நகரில் அடியார்கள்
எதிர் கொள்ளப் புக்கு
அருளி
கொன் நவிலும் கூற்று
உதைத்தார் குரை
கழல்கள் பணிந்து ஏத்தி
மன்னி அமர்ந்து

உரையும் நாள் வாகீசமா
முனிவர்
எந்நகரில் எழுந்து
அருளிற்று என்று
அடியார் தமை வினவ 6.1.927
2826 அங்கு அவரும் அடி
போற்றி ஆண்ட அரசு
எழுந்து அருளிப்
பொங்கு புனல்
பூந்துருத்தி நகரின் கண்
போற்றி இசைத்து
தங்கு திருத்தொண்டு
செயும் மகிழ்ச்சியினால்
சார்ந்து அருளி
எங்கும் நிகழ்ந்திட
இருந்தபடி எல்லாம்
இயம்பினார்
6.1.928

2827 அப்பரிசு அங்கு அவர்
மொழிய ஆண்ட

அரசினைக் காணும்
ஒப்பு அரிய
பெருவிருப்பு மிக்கு
ஓங்க ஒளிபெருகு
மைப் பொருவு கறைக்
கண்டர் கழல் வணங்கி
அருள் பெற்றுச்
செப்ப அரிய புகழ்ப்
புகலிப் பிள்ளையார் 6.1.929
செல்கின்றார்
2828 பூ விரியும் தடம் சோலை
புடை பரப்பப் புனல்
பரக்கும்
காவிரியின் தென்கரை
போய்க்கண் நுதலார்
மகிழ்ந்த இடம்
மேவி இனிது அமர்ந்து
இறைஞ்சி விருப்பு
உறுமெய்த்
தொண்டரோடு

நாவரசர் உழைச் சண்பை
நகர் அரசர் நண்ணுவார் 6.1.930

2829 அந்தணர் சூளா
மணியார் பூந்துருத்திக்கு
அணித்தாக
வந்து அருளும்
பெருவார்த்தை வாகீசர்
கேட்டு அருளி
நம்
தமையாளுடையவரை
நாம் எதிர் சென்று
இறைஞ்சுவது
முந்தை வினைப்பயன்
என்று முகம் மலர அகம்
மலர்வார் 6.1.931

2830 எதிர் சென்று பணிவன்
என எழுகின்ற
பெருவிருப்பால்
நதி தங்கு சடை முடியார்
நல் பதங்கள் தொழுது

அந்தப்
பதி நின்றும் புறப்பட்டு
பர சமயம் சிதைத்தவர்
பால்
முதிர்கின்ற பெரும்
தவத்தோர் முன் எய்த
வந்து அணைந்தார் 6.1.932
2831 திருச்சின்னம் பணிமாறக்
கேட்ட நால்திசை
உள்ளோர்
பெருக்கின்ற ஆர்வத்தால்
பிள்ளையார் தமைச்
சூழ்ந்த
நெருகின் இடையவர்
காணா வகை நிலத்துப்
பணிந்து உள்ளம்
உருக்கி எழும் மனம்
பொங்கத் தொண்டர்
குழாத்துடன்
அணைந்தார் 6.1.933

2832 வந்து அணைந்த வாகீசர்
வண் புலி வாழ் வேந்தர்
சந்த மணித் திருமுத்தின்
சிவிகையினைத்
தாங்கியே
சிந்தை களிப்பு உற
வந்தார் திருஞான
சம்பந்தர்
புந்தியில் வேறு ஒன்று
நிகழ்ந்திட முன்
புகல்கின்றார் 6.1.934
2833 அப்பர் தாம் எங்கு
உற்றார் இப்பொழுது
என்று அருள் செய்யக்
செப்ப அரிய புகழ்த்
திருநாவுக் கரசர்
செப்புவார்
ஒப்பு அரிய தவம்
செய்தேன் ஆதலினால்
உம் அடிகள்

இப்பொழுது தாங்கிவரப்
பெற்று உய்ந்தேன் யான் 6.1.935
என்றார்

2834 அவ் வார்த்தை கேட்டு
அஞ்சி அவனியின் மேல்
இழிந்து அருளி
இவ்வாறு செய்து
அருளிற்று என்னாம்
என்று இறைஞ்சுதலும்
செவ்வாறு மொழி
நாவலர் திருஞான
சம்பந்தர்க்கு
எவ்வாறு செயத் தகுவது
என்று எதிரே
இறைஞ்சினார்
6.1.936

2835 சூழ்ந்து மிடைந்த
கருணையும் தொண்டர்
எல்லாம் அது கண்டு
தாழ்ந்து நிலம் உற
வணங்கி எழுந்து தலை

கை குவித்து
வாழ்ந்து மனக்
களிப்பினராய் மற்று
இவரை வணங்கப்
பெற்று
ஆழ்ந்த பிறப்பு
உய்ந்தோம் என்று
அண்டமெலாம் உற
ஆர்த்தார் 6.1.937

2836 திருஞான சம்பந்தர்
திருநாவுக்கரசர் தமைப்
பெருகு ஆர்வத் தொடும்
அணைந்து தழீஇக்
கொள்ளப் பிள்ளையார்
மருவாரும் மலர் அடிகள்
வணங்கி உடன் வந்து
அணைந்தார்
பொருவாரும் புனல்
சடையார் மகிழ்ந்த
திருப்பூந் துருத்தி 6.1.938

2837 அன்பர் குழாத்தொடும்
செல்வார் ஆன் ஏற்றார்
மகிழ் கோயில்
முன் பணித்து ஆகச்
சென்று கோபுரத்தை முன்
இறைஞ்சித்
துன்பம் இலாத் திருத்
தொண்டர் உடன்
தொழுது புக்கு அருளி
என்பு உருக வலம்
கொண்டு பணிந்து ஏத்தி
இறைஞ்சினார் 6.1.939

2838 பொய்யிலியாரைப்
பணிந்து போற்றியே
புறத்து அணைவார்
செய்ய சடையார்
கோயில் திருவாயில்
முன்னாக
மையறு சீர் தொண்டர்

சூழாம் வந்து புடை சூழ
உலகு
உய்யவந்தார்
தங்களுடன் மகிழ்ந்து 6.1.940
அங்கு இனிது இருந்தார்
2839 வாக்கின் தனி மன்னர்
வண்புகலி வேந்தர் தமை
போக்கும் வரவும்
வினவப் புகுந்தது
எல்லாம்
தூக்கின் தமிழ் விரகர்
சொல் இறந்த ஞான
மறை
தேக்கும் திருவாயால்
செப்பி அருள் செய்தார்
6.1.941

2840 காழியினில் வந்த
கவுணியர் தம் போர்
ஏற்றை
ஆழி மிசை கல் மிதப்பில்

வந்தார் அடிவணங்கி
வாழி திருத்தொண்டு
என்னும் வான் பயிர்தான்
ஒங்குதற்குச்
சூழும் பெரு வேலி 6.1.942
ஆனீர் எனத் தொழுதார்
2841 பிள்ளையார் தாமும்
அவர் முன் தொழுது
பேர் அன்பின்
வெள்ளம் அனைய புகழ்
மாதினியர்
மேன்மையையும்
கொள்ளும் பெருமைக்
குலச் சிறையார்
தொண்டினையும்
உள்ள பரிசு எல்லாம்
மொழிந்து ஆங்கு
உவந்து இருந்தார் 6.1.943
2842 தென்னற்கு உயிரோடு
நீறு அளித்துச்

செங்கமலத்து
அன்னம்
அனையார்க்கும்
அமைச்சர்க்கும் அன்பு
அருளித்
துன்னும் நெறி
வைதிகத்தின் தூ
நெறியே ஆக்குதலால்
மன்னு புகழ் வாகீசர்
கேட்டு மனம் மகிழ்ந்தார் 6.1.944
2843 சொல்லின் பெரு வேந்தர்
தொண்டை வள நாடு
எய்தி
மல்கு புகழ்க் காஞ்சி
ஏகாம்பரம் என்னும்
செல்வர் கழல் பணிந்து
சென்றது எல்லாம்
செப்புதலும்
புல்கு நூல் மார்பரும்
போய்ப் போற்ற மனம்

புரிந்தார் 6.1.945

2844 அங்கணரைப் போற்றி
எழுந்த ஆண்ட அரசு
அமர்ந்த
பொங்கு திரு மடத்தில்
புக்கு அங்கு இனிது
அமர்ந்து
திங்கள் பகவணியும்
சென்னியார்
சேவடிக்கீழ்த்
தங்கு மனத்தோடு தாள்
பரவிச் செல்லும் நாள்
6.1.946

2845 வாகீச மாமுனிவர்
மன்னும் திரு ஆலவாய்
நாகம் அரைக்கு அசைத்த
நம்பர் கழல் வணங்கப்
போகும் பெரு விருப்புப்
பொங்கப்
புகலியின்மேல்

ஏகும் பெரும் காதல் 6.1.947
பிள்ளையார் ஏற்று
எழுவார்
2846 பூந்துருத்தி மேவும்
புனிதர் தமைப் புக்கு
இறைஞ்சிப்
போந்து திருவாயில்
புறத்து அணைந்து
நாவினுக்கு
வேந்தர் திரு உள்ளம்
மேவ விடை கொண்டு
அருளி
ஏந்தலார் எண்ணிறந்த
தொண்டருடன் ஏகினார் 6.1.948
2847 மாடு புனல் பொன்னி
இழிந்து வட கரையில்
நீடு திரு நெய்த்தானம்
ஐயாறு நேர்ந்து
இறைஞ்சிப்
பாடு தமிழ் மாலைகளும்

சாத்திப் பரவிப் போய்
ஆடல் புரிந்தார் திருப்
பழனம் சென்று
அணைந்தார் 6.1.949
2848 செங்கண் விடையார்
திருப் பழனம் சேர்ந்து
இறைஞ்சிப்
பொங்கிய காதலின் முன்
போற்றும் பதி பிறவும்
தங்கிப்போய்ச் சண்பை
நகர் சார்ந்தார் தனிப்
பொருப்பின்
மங்கை திருமுலைப்பால்
உண்டு அருளும்
வள்ளலார் 6.1.950
2849 தென்னாட்டு அமண்
மாசு அறுத்துத் திரு நீறே
அந்நாடு போற்று
வித்தார் வந்து
அணையும் வார்த்தை

கேட்டு
எந் நாள் பணிவது என
ஏற்று எழுந்த மா
மறையோர்
முன்னாக வேதம்
முழங்க எதிர் கொண்டார் 6.1.951
2850 போத நீடு மா மறையவர்
எதிர் கொளப் புகலி
காவலரும் தம்
சீத முத்து அணிச்
சிவிகை நின்று இழிந்து
எதிர் செல்பவர் திருத்
தோணி
நாதர் கோயில் முன்
தோன்றிட நகை மலர்க்
கரம் குவித்து
இறைஞ்சிப் போய்
ஓத நீரின் மேல் ஓங்கு
கோயிலின் மணிக்
கோபுரம் சென்று உற்றார் 6.1.952

2851 அங்கம் மா நிலம்
தெட்டுற வணங்கிப்
புக்கு அஞ்சலி முடி ஏறப்
பொங்கு காதலில்
புடைவலம் கொண்டு
முன் பணிந்து போற்றி
எடுத்து ஓதித்
துங்க நீள் பெரும்
தோணி ஆம் கோயிலை
அருளினால் தொழுது
ஏறி
மங்கையோடு உடன்
வீற்று இருந்து
அருளினார் மலர்க் கழல்
பணிவுற்றார் 6.1.953

2852 முற்றும் மெய் எலாம்
புளகங்கள் முகிழ்த்து எழ
முகந்து கண் களிகூரப்
பற்றும் உள்ளம் உள்
அலைத்து எழும்

ஆனந்தம் பொழிதரப்
பணிந்து ஏத்தி
உற்றுமை சேர்வது எனும்
திருவியமகம்
உவகையால் எடுத்து ஓதி
வெற்றியாக மீனவன்
அவை எதிர் நதி மிசை
வருகான் என்பார் 6.1.954
2853 சீரின் மல்கிய
திருப்பதிகத்தினில் திருக்
கடைக் காப்பு ஏற்றி
வாரின் மல்கிய வன
முலையாள் உடன்
மன்னினார் தமைப்
போற்றி
ஆரும் இன் அருள்
பெற்று மீண்டு
அணைபவர்
அம்கையால் தொழுது
ஏத்தி

ஏரின் மல்கிய கோயில்
முன் பணிந்து போந்து
இறைஞ்சினர் 6.1.955
மணிவாயில்
2854 தாதையாரும் அங்கு
உடன் பணிந்து
அணைந்திடச்
சண்பையார் தனி ஏறு
மூது எயில்
திருவாயிலைத் தொழுது
போய் முகை மலர்க்
குழலார்கள்
ஆதரித்து வாழ்த்துரை
இரு மருங்கு எழ அணி
மறுகு இடைச் சென்று
காதலித்தவர்க்கு அருள்
செய்து தம்
திருமாளிகைக் கடை
சார்ந்தார் 6.1.956
2855 நறவம் ஆர் பொழில்

புகலியில் நண்ணிய
திருஞான சம்பந்தர்
விறலியார் உடன் நீல
கண்ட பெரும் பாணர்க்கு
மிக நல்கி
உறையுளாம் அவர்
மாளிகை செல விடுத்து
உள் அணைதரும்
போதில்
அறலின் நேர் குழலார்
மணி விளக்கு எடுத்து
எதிர்கொள அணை
உற்றார் 6.1.957
2856 அங்கு அணைந்து
அருமறைக் குலத் தாயர்
வந்து அடி வணங்கிடத்
தாமும்
துங்க நீள் பெரும்
தோணியில் தாயர் தாள்
மனம் கொளத்

தொழுவாராய்த்
தங்கு காதலின் அங்கு
அமர்ந்து அருளும் நாள்
தம்பிரான் கழல்
போற்றிப்
பொங்கும் இன் இசை
திருப்பதிகம் பல 6.1.958
பாடினார் புகழ்ந்து ஏத்தி
2857 நீல மா விடம் திரு
மிடற்று அடக்கிய
நிமலரை நேர் எய்தும்
காலம் ஆனவை
அனைத்தினும் பணிந்து
உடன் கலந்த
அன்பர்களோடும்
சால நாள் அங்கு
உறைபவர் தையலாள்
தழுவிடக் குழை கம்பர்
கோலம் ஆர்தரக்
கும்பிடும் ஆசை

கொண்டு எழும்
குறிப்பினர் ஆனார் 6.1.959
2858 தாண்டகத் திரு
நாட்டினைச் சார்ந்து
வந்து எம்பிரான் மகிழ்
கோயில்
கண்டு போற்றி நாம்
பணிவது என்று
அன்பருக்கு அருள்
செய்வார் காலம் பெற்று
அண்டருக்கு அறிவரும்
பெரும் தோணியில்
இருந்தவர் அருள்
பெற்றுத்
தொண்டர் சூழ்ந்து உடன்
புறப்படத் தொடர்ந்து
எழும் தாதையார்க்கு
உரை செய்வார்
6.1.960
2859 அப்பர் நீர் இனி இங்கு

ஒழிந்து அருமறை அங்கி
வேட்டு அன்போடும்
துப்பு நேர் சடையார்
தமைப் பரவியே
தொழுது இரும் எனச்
சொல்லி
மெய்ப் பெரும்
தொண்டர் மீள்பவர்
தமக்கு எலாம் விடை
கொடுத்து
அருளிப்போய்
ஒப்பு இலாதவர் தமை
வழி இடைப் பணிந்து
உருகும் அன்போடு
செல்வார் 6.1.961

2860 செல்வம் மல்கிய தில்லை
மூதூரினில் திரு நடம்
பணிந்து ஏத்திப்
பல் பெரும் தொண்டர்
எதிர் கொளப் பரமர் தன்

திருத்தினை நகர் பாடி
அல்கு தொண்டர்கள்
தம்முடன் திருமாணிக்
குழியினை அணைந்து
ஏத்தி
மல்கு வார் சடையார்
திருப் பாதிரிப் புலியூரை
வந்து உற்றார் 6.1.962
2861 கன்னி மாவனம் காப்பு
என இருந்தவர் கழல்
இணை பணிந்து அங்கு
முன்ன மா முடக்கு கான்
முயற்கு அருள் செய்த
வண்ணமும் மொழிந்து
ஏத்தி
மன்னுவார் பொழில் திரு
வடுகூரினை வந்து எய்தி
வணங்கிப்போய்
பின்னுவார் சடையார்
திருவக்கரை

பிள்ளையார் 6.1.963
அணைவுற்றார்
2862 வக்கரைப் பெருமான்
தன்னை வணங்கி அங்கு
அமரும் நாள் அருகாலே
செக்கர் வேணியர்
இரும்பை மாகாளமும்
சென்று தாழ்ந்து உடன்
மீண்டு
மிக்க சீர் வளர் அதிகை
வீரட்டமும் மேவுவார்
தம் முன்பு
தொக்க மெய்த்
திருத்தொண்டர் வந்து
எதிர் கொளத் தொழுது
எழுந்து அணைவுற்றார் 6.1.964
2863 ஆதி தேவர் அங்கு
அமர்ந்த வீரட்டானம்
சென்று அணைபவர்
முன்னே

பூதம் பாட நின்று
ஆடுவார் திரு நடம்
புலப்படும் படி காட்ட
வேத பாலகர் பணிந்து
மெய் உணர்வுடன்
உருகிய விருப்போடும்
கோது இலா இசை குலவு
குண்டைக்குறள் பூதம்
என்று எடுத்து ஏத்தி 6.1.965
2864 பரவி ஏத்திய திருப்
பதிகத்து இசை பாடினார்
பணிந்து அங்கு
விரவும் அன்பொடு
மகிழ்ந்து இனிது
உறைபவர் விமலரை
வணங்கிப் போய்
அரவ நீள் சடை
அங்கணர் தாம்
மகிழ்ந்துறை திரு
வாமாத்தூர்

சிர புரத்து வந்து
அருளிய திருமறைச்
சிறுவர் சென்று
அணைவுற்றார் 6.1.966

2865 சென்று அணைந்து
சிந்தையின் மகிழ்
விருப்பொடு திகழ்
திருவாமாத்தூர்ப்
பொன்ற அங்கு
பூங்கொன்றையும்
வன்னியும் புனைந்தவர்
அடி போற்றிக்
குன்ற வார் சிலை எனும்
திருப்பதிகம் மெய்
குலவிய இசை பாடி
நன்றும் இன்புறப்
பணிந்து செல்வார்
திருக்கோவலூர் நகர்
சேர்ந்தார் 6.1.967

2866 கோவல் நீடிய வீரட்டம்

அமர்ந்தவர் குரை கழல்
பணிந்து ஏத்தி
ஆவின் ஐந்து உகந்து
ஆடுவார் அறை அணி
நல்லூரை அணைந்து
ஏத்தி
பா அலர்ந்த செந்தமிழ்
கொடு பரவுவார் பரவு சீர்
அடியார்கள்
மேவும் அன்புறு
மேன்மையாம்
தன்மையை விளங்கிட
அருள் செய்தார் 6.1.968

2867 சீரின் மன்னிய பதிகம்
முன் பாடி அத் திரு
அறை அணி நல்லூர்
வாரின் மல்கிய
கொங்கையாள் பங்கர்
தம் மலை மிசை வலம்
கொள்வார்

பாரின் மல்கிய
தொண்டர்கள்
இமையவர் நாள்தொறும்
பணிந்து ஏத்தும்
காரின் மல்கிய சோலை
அண்ணாமலை அன்பர்
காட்டிடக் கண்டார் 6.1.969

2868 அண்ணாமலை அங்கு
அமரர்பிரான் வடிவு
போன்று தோன்றுதலும்
கண்ணால் பருகிக் கை
தொழுது கலந்து
போற்றும் காதலினால்
உண்ணா முலையாள்
எனும் பதிகம் பாடி
தொண்டருடன் போந்து
தெண்ணீர் முடியார்
திருவண்ணாமலைச்
சென்று சேர்வுற்றார் 6.1.970

2869 அங்கண் அணைவார்

பணிந்து எழுந்து போற்றி
செய்து அம்மலை மீது
தங்கு விருப்பில் வீற்று
இருந்தார் தட்டாமறைகள்
தம் முடி மேல்
பொங்கும் ஆர்வத்
தொடும் புனைந்து
புளகம் மலர்ந்த திரு
மேனி
எங்கும் ஆகிக் கண்
பொழியும் இன்ப அருவி
பெருக்கினார் 6.1.971
2870 ஆதி மூர்த்தி கழல்
வணங்கி அங்கண்
இனிதின் அமரும் நாள்
பூத நாதர் அவர் தம்மைப்
பூவார் மலரால் போற்றி
இசைத்து
காதலால் அத்
திருமலையில் சில நாள்

வைகிக் கமழ் கொன்றை
வேத கீதர் திருப்பதிகள்
பிறவும் பணியும்
விருப்புறுவார் 6.1.972

2871 மங்கை பாகர்
திருவருளால் வணங்கிப்
போந்து வட திசையில்
செங்கண் விடையர் பதி
பலவும் பணிந்து புகலிச்
செம்மலார்
துங்க வரைகள் கான்
பலவும் கடந்து
தொண்டை திருநாட்டில்
திங்கள் முடியார் இனிது
அமரும்
திருவோத்தூரைச்
சேர்வுற்றார் 6.1.973

2872 தேவர் முனிவர்க்கு ஒத்து
அளித்தார்
திருவோத்தூரில் திருத்

தொண்டர்
தாவில் சண்பைத் தமிழ்
விரகர் தாம் அங்கு
அணையக் களி சிறந்து
மேவும் கதலி
தோரணங்கள் விளக்கு
நிரைத்து நிறை குடமும்
பூவும் பொரியும்
சுண்ணமும் முன்
கொண்டு போற்றி எதிர்
கொண்டார் 6.1.974
2873 சண்பை வேந்தர் தண்
தரளச் சிவிகை நின்றும்
இழிந்து அருளி
நண்பின் மிக்க சீர்
அடியார் சூழ நம்பர்
கோபுரம் சூழ்
விண் பின் ஆக முன்
ஓங்கும் வியன் பொன்
புரிசை வலம் கொண்டு

பண்பு நீராடி பணிந்து
எழுந்து பரமர்
கோயிலுள் அடைந்தார் 6.1.975
2874 வாரணத்தின் உரி
போர்த்த மைந்தர்
உமையாள் மணவாளர்
ஆரணத்தின் உள்
பொருளாய் நின்றார் தன்
முன் அணைந்து
இறைஞ்சி
நாரணற்கும் பிரமற்கும்
நண்ண அரிய கழல்
போற்றும்
காரணத்தின் வரும்
இன்பக் கண்ணீர்
பொழியக் கைதொழுதார் 6.1.976
2875 தொழுது விழுந்து
பணிந்து எழுந்து சொல்
மாலைகளால் துதி
செய்து

முழுதும் ஆனார் அருள்
பெற்றுப் போந்து வைகி
முதல்வர் தம்மைப்
பொழுது தோறும் புக்கு
இறைஞ்சிப் போற்றி
செய்து அங்கு அமர்வார்
முன்
அமுது வணங்கி ஒரு
தொண்டர் அமணர்
திறத்து ஒன்று 6.1.977
அறிவிப்பார்
2876 அங்கை அனல்
ஏற்றவர்க்கு அடியேன்
ஆக்கும் பனைகள் ஆன
எலாம்
மங்குலுற நீள் ஆண்
பனையாய்க் காயா
வாகக் கண்ட அமணர்
இங்கு நீர் இட்டு
ஆக்குவன காய்த்தற்கு

கடை உண்டோ என்று
பொங்கு நகை செய்து
இழைத்து உரைத்தார்
அருள வேண்டும் எனப் 6.1.978
புகல
2877 பரமனார் திருத்
தொண்டர் பண்பு
நோக்கிப் பரிவு எய்த்
விரவு காதலொடும்
விரைந்து விமலர்
கோயில் புக்கு அருளி
அரவும் மதியும் பகை தீர
அணிந்தார் தம்மை அடி
வணங்கி
இரவு போற்றித்
திருப்பதிகம் இசையில்
பெருக எடுத்து அருளி 6.1.979
2878 விரும்பு மேன்மைத்
திருக் கடைக் காப்பு
அதனில் விமலர்

அருளாலே
குரும்பை ஆண்பனை
ஈனும் என்னும் வாய்மை
குலவு தலால்
நெருங்கும் ஏற்றுப் பனை
எல்லாம் நிறைந்த
குலைகளாய்க் குரும்பை
அரும்பு பெண்ணை ஆகி
இடக் கண்டோ ர்
எல்லாம் அதிசயித்தார் 6.1.980
2879 சீரின் மன்னும்
திருக்கடைக் காப்பு
ஏற்றிச் சிவனார் அருள்
பெற்றுப்
பாரில் நீடும் ஆண் பனை
முன் காய்த்துப் பழுக்கும்
பண்பினால்
நேரும் அன்பர் தம்
கருத்து நேரே முடித்துக்
கொடுத்து அருளி

ஆரும் உவகைத் திருத்
தொண்டர் போற்ற
அங்கண் இனிது 6.1.981
அமர்ந்தார்
2880 தென் நாட்டு அமண்
மாசு அறுத்தார் தம்
செய்கை கண்டு திகைத்த
அமணர்
அந்நாடு அதனை விட்டு
அகல்வார் சிலர் தம்
கையில் குண்டிகைகள்
என்ன ஆவன மற்று
இவை என்று தகர்ப்பார்
இறைவன் ஏறு உயர்த்த
பொன்னார் மேனிப்
புரிசடையான் அன்றே
என்று போற்றினார்
6.1.982
2881 பிள்ளையார் தம்
திருவாக்கில் பிறத்தலால்

அத் தாலமும் முன்பு
உள்ள பாசம் விட்டு
அகல ஒழியாப் பிறவி
தனை ஒழித்துக்
கொள்ளும் நீர்மைக்
காலங்கள் கழித்துச்
சிவமே கூடினவால்
வள்ளலார் மற்று அவர்
அருளின் வாய்மை 6.1.983
கூறின் வரம்பு என்னாம்
2882 அங்கண் அமரர்
பெருமானைப் பணிந்து
போந்து ஆடு அரவின்
உடன்
பொங்கு கங்கை முடிக்கு
அணிந்தார் மகிழும்
பதிகள் பல போற்றி
மங்கை பாகர் அமர்ந்து
அருளும் வயல்
மாகறலை வழுத்திப்

போய்க்
கொங்கு மலர் நீர்க்
குரங்கணி முட்டத்தைச் 6.1.984
சென்று குறுகினார்
2883 ஆதி முதல்வர்
குரங்கணின் முட்டத்தை
அணிந்து பணிந்து ஏத்தி
நீதி வாழும்
திருத்தொண்டர் போற்ற
நிகரில் சண்பையினில்
வேதமோடு சைவ நெறி
விளங்க வந்த
கவுணியனார்
மாதோர் பாகர் தாம்
மன்னும் மதில் சூழ்
காஞ்சி மருங்கு
அணைந்தார்
6.1.985
2884 நீடு காஞ்சி வாணரும்
நிலவு மெய்ம்மை

அன்பரும்
மாடு சண்பை வள்ளலார்
வந்து அணைந்த
ஓகையால்
கூடுகின்ற இன்ப நேர்
குலாவு வீதி கோலினார்
காடு கொண்ட பூகம்
வாழை காமர் 6.1.986
தோரணங்களால்
2885 கொடி நிரைத்த வீதியில்
கோலவே திகைப்புறம்
கடி கொள் மாலை
மொய்த்த பந்தர் கந்த
நீர்த் தசும்புடன்
மடிவில் பொன் விளக்கு
எடுத்து மாதர் மைந்தர்
மல்குவார்
படி விளங்கும்
அன்பரும் பரந்த
பண்பில் ஈண்டுவார் 6.1.987

2886 கோதைமார் ஆடலும்
குலாவும் தொண்டர்
பாடலும்
வேத கீத நாதமும் மிக்கு
எழுந்து விம்மவே
காதல் நீடு காஞ்சி
வாணர் கம்பலைத்து
எழுந்து போய்
மூது எயில் புறம்பு
சென்று அணைந்து முன்
வணங்கினார் 6.1.988

2887 சண்பை ஆளும் மன்னர்
முன்பு தொண்டர் வந்து
சார்தலும்
பண்பு நீடியான முன்பு
இழிந்து இறைஞ்சு
பான்மை கண்டு
எண் பெருக்கும் மிக்க
தொண்டர் அஞ்சலித்து
எடுத்த சொல்

மண் பரக்க வீழ்ந்து
எழுந்து வானமுட்ட 6.1.989
ஆர்த்தனர்
2888 சேண் உயர்ந்த வாயில்
நீடு சீர் கொள் சண்பை
மன்னனார்
வாண் நிலாவும் நீற்று
அணி விளங்கிட
மனத்தினில்
பூணும் அன்பர் தம்
உடன் புகுந்திடப் புறத்து
உளோர்
காணும் ஆசையில்
குவித்த கைந்நிரை
எடுத்தனர் 6.1.990
2889 வியன் நெடும் தெருவின்
ஊடு மிக்க தொண்டர்
ஆர்ப்பு எழக்
கயல் நெடும் கண்
மாதரும் காதல் நீடும்

மாந்தரும்
புயல் பொழிந்ததாம்
எனப் பூவினொடு பொன்
சுண்ணம்
இயலும் ஆறு வாழ்த்து
எடுத்து இரு மருங்கும்
வீசினார் 6.1.991
2890 இன்ன வண்ணம்
யாவரும் இன்பம் எய்த
எய்துவார்
பின்னுவார் சடை முடிப்
பிரான் மகிழ்ந்த
கோயில்கள்
முன் உறப் பணிந்து
போய் மொய் வரைத்
திருமகள்
மன்னு பூசனை மகிழ்ந்த
மன்னர் கோயில்
முன்னினார் 6.1.992
2891 கம்பவாணர் கோயில்

வாயில் கண்டுகை
குவித்து எடுத்து
உம்பர் ஓங்கும்
கோபுரத்தின் முன்
இறைஞ்சி உள்
அணைந்து
அம் பொன் மாளிகைப்
புறத்தில் அன்பரோடு
சூழ வந்து
இம்பர் ஞாலம் உய்ய
வந்த பிள்ளையார்
இறைஞ்சுவார் 6.1.993
2892 செம் பொன் மலைக்
கொடி தழுவக் குழைந்து
அருளும் திருமேனிக்
கம்பவரை வந்து எதிர்
வணங்கும் கவுணியர்தம்
காவலனார்
பம்பு துளிக் கண் அருவி
பாய்ந்து மயிர்ப் புளகம்

வரத்து
அம் பெருகு மனக் காதல்
தள்ள நிலம் மிசைத்
தாழ்ந்தார் 6.1.994
2893 பல முறையும் பணிந்து
எழுந்து பங்கயச்
செங்கை முகிழ்ப்ப
மலரும் முகம் அளித்த
திரு மணிவாயால்
மறையான் என்று
உலகுய்ய எடுத்து அருளி
உருகிய அன்பு என்பு
உருக்க
நிலவு மிசை முதற்று
ஆளம் நிரம்பிய
நீர்மையில் நிகழ 6.1.995
2894 பாடினார் பணிவுற்றார்
பரிவுறும் ஆனந்தக்
கூத்து
ஆடினார் அகம்

குழைந்தார் அஞ்சலி தம்
சென்னியின் மேல்
சூடினார் மெய்ம்
முகிழ்த்தார் சூகரமும்
அன்னமுமாய்த்
தேடினார் இருவருக்கும்
தெரிவரியார் திருமகனார் 6.1.996

2895 மருவிய ஏழ் இசை
பொழிய மனம்
பொழியும் பேர்
அன்பால்
பெருகிய கண் மழை
பொழியப் பெரும்
புகலிப் பெரும் தகையார்
உருகிய அன்புள்
அலைப்ப உமை தழுவக்
குழைந்தவரைப்
பருகிய மெய்
உணர்வினொடும்
பரவியே புறத்து

அணைந்தார் 6.1.997

2896 புறத்து அணைந்த
தொண்டருடன் போந்து
அமைந்த திருமடத்தில்
பெறற்கு அரும் பேறு
உலகு உய்யப் பெற்று
அருளும் பிள்ளையார்
மறப்பு அரிய காதல்
உடன் வந்து எய்தி
மகிழ்ந்து உறைவார்
அறம் பெரும் செல்வக்
காமக் கோட்டம்
அணைந்து
இறைஞ்சினார் 6.1.998

2897 திரு ஏகம்பத்து அமர்ந்த
செழும் சுடரைச்
சேவடியில்
ஒரு போதும் தப்பாதே
உள் உருகிப்
பணிகின்றார்

மருவு திரு இயமகமும்
வளர் இருக்கும் குறள்
மற்றும்
பெருகும் இசைத்
திருப்பதிகத் தொடை
புனைந்தார் பிள்ளையார் 6.1.999
2898 நீடு திருப் பொழில்
காஞ்சி நெறிக்காரைக்
காடு இறைஞ்சிச்
சூடு மதிக் கண்ணியார்
துணை மலர்ச் சேவடி
பாடி
ஆடும் அவர் இனிது
அமரும் அனே கதங்கா
வதம் பரவி
மாடு திருத் தானங்கள்
பணிந்து ஏத்தி வைகும்
நாள் 6.1.1000
2899 எண் திசையும் போற்றி
இசைக்கும் திருப்பதி

மற்று அதன் புறத்துத்
தொண்டருடன் இனிது
ஏகித் தொல்லை விடம்
உண்டு இருண்ட
கண்டர் மகிழ் மேல்
தளியும் முதலான கலந்து
ஏத்தி
மண்டு பெரும்
காதலினால் வணங்கி
மீண்டு இனிது இருந்தார் 6.1.1001

2900 அப்பதியில்
விருப்பினோடும்
அங்கணரை பணிந்து
அமர்வார்
செப்பரிய புகழ்ப் பாலித்
திரு நதியின் தென் கரை
போய்
மைப் பொலியும் கண்டர்
திருமால் பேறு மகிழ்ந்து

இறைஞ்சி
முப்புரம் செற்றவர்
தம்மை மொழி மாலை 6.1.1002
சாத்தினார்
2901 திருமால் பேறு
உடையவர் தம் திரு
அருள் பெற்று எழுந்து
அருளிக்
கருமாலும் கருமாவாய்
காண்பரிய கழல் தாங்கி
மரு ஆற்றல்
மழவிடையார்
திருவல்லம் வணங்கித்
தம்
பொருமாற்கு
திருப்பதிகப் பெரும்
பிணையல் அணிவித்தார் 6.1.1003
2902 அங்கு உள்ள பிற பதியில்
அரிக்கு அரியார் கழல்
வணங்கி

பொங்கு புனல் பால்
ஆற்றின் புடையில்
வடபால் இறைவர்
எங்கும் உறை பதி
பணிவார் இலம்பை அம்
கோட்டூர் இறைஞ்சிச்
செங்கண் விடை
உகைத்தவரைத் 6.1.1004
திருப்பதிகம் பாடினார்
2903 திருத்தொண்டர் பலர் சூழ
திரு வில் கோலமும்
பணிந்து
பொருட் பதிகத் தொடை
மாலை புரம் எரித்த படி
பாடி
அருள் புகலி ஆண்
தகையார் தக்கோலம்
அணைந்து அருளி
விருப்பினோடும்
திருவூறல் மேவினார்

தமைப் பணிந்தார் 6.1.1005

2904 தொழுது பல முறை
போற்றிச் சுரர் குருவுக்கு
இளைய முனி
வழுவில் தவம் புரிந்து
ஏத்த மன்னினார் தமை
மலர்ந்த
பழுதில் செழும் தமிழ்
மாலை பதிக இசை
புனைந்து அருளி
முழுதும் அளித்தவர்
அருளால் போந்தனர்
முத்தமிழ் விரகர் 6.1.1006

2905 குன்ற நெடும் சிலை
ஆளர் குலவிய பல் பதி
பிறவும்
நின்ற விருப்புடன்
இறைஞ்சி நீடு திருத்
தொண்டர் உடன்

பொன் தயங்கு மணி
மாடப் பூந்தராய்ப்
புரவலனார்
சென்று அணைந்தார்
பழையனூர்த் திரு ஆலம் 6.1.1007
காட்டு அருகு

2906 இம்மையிலே புவி
உள்ளோர் யாரும்
காண ஏழ் உலகும்
போற்றி இசைப்ப
எம்மை ஆளும்
அம்மை திருத்
தலையாலே நடந்து
போற்றும்
அம்மை அப்பர் திரு
ஆலம் காடாம் என்று
தம்மை உடையவர்
மூதூர் மிதிக்க அஞ்சிச்
சண்பை வரும்
சிகாமணியார் சாரச்

சென்று
செம்மை நெறி
வழுவாத பதியின்
மாடோ ர்
செழும் பதியில் அன்று
இரவு பள்ளி சேர்ந்தார் 6.1.1008
2907 மாலை இடை யாமத்துப்
பள்ளி
கொள்ளும்
மறையவனார் தம்
முன்பு கனவிலே வந்து
ஆல வனத்து அமர்ந்து
அருளும் அப்பர்
நம்மை
அயர்தனையோ
பாடுதற்கு என்று
அருளிச் செய்ய
ஞாலம் இருள் நீங்க
வரும் புகலி வேந்தர்
நடு

இடை யாமத்தின்
இடைத் தொழுது
உணர்ந்து
வேலை விடம்
உண்டவர் தம் கருணை
போற்றி
மெய் உருகித்
திருப்பதிகம் விளம்பல்
உற்றார் 6.1.1009

2908 துஞ்ச வருவார் என்றே
எடுத்த
ஓசைச் சுருதி முறை
வழுவாமல் தொடுத்த
பாடல்
எஞ்சல் இலா வகை
முறையே பழையன்
ஊரார்
இயம்பு மொழி காத்த
கதை சிறப்பித்து ஏத்தி
அஞ்சன மா கரி

உரித்தார் அருளாம்
என்றே
அருளும் வகை
திருக்கடைக் காப்பு
அமையச்சாத்திப்
பஞ்சுரமாம் பழைய
திறம் கிழமை
கொள்ளப்
பாடினார் பார் எல்லாம்
உய்ய வந்தார் 6.1.1010

2909 நீடும் இசைத் திருப்
பதிகம் பாடிப்
போற்றி நெடும்
கங்குல் இருள் நீங்கி
நிகழ்ந்த காலை
மாடு திருத் தொண்டர்
குழாம் அணைந்த
போது
மாலையினில் திரு
ஆல வனத்து மன்னி

ஆடும் அவர் அருள்
செய்த படியை
எல்லாம்
அருளிச் செய்து
அகம்மலர பாடி ஏத்திச்
சேடர் பயில்
திருப்பதியைத்
தொழுது போந்து
திருப்பாசூர் அதன்
மருங்கு செல்லல்
உற்றார் 6.1.1011

2910 திருப்பாசூர் அணைந்து
அருளி அங்கு
மற்றச் செழும்
பதியோர் எதிர்
கொள்ளச் சென்று
புக்குப்
பொருப்பு அரையன்
மடப்பாவை இடப்
பாகத்துப்

புராதனர் வேய் இடம்
கொண்ட புனிதர்
கோயில்
விருப்பின் உடன்
வலம் கொண்டு புக்குத்
தாழ்ந்து
வீழ்ந்து எழுந்து மேனி
எல்லாம் முகிழ்ப்ப
நின்றே
அருள் கருணைத்
திருவாளன் நாமம்
சிந்தை இடையார்
என்று இசைப் பதிகம்
அருளிச் செய்தார் 6.1.1012

2911 மன்னு திருப்பதிக இசைப்
பாடிப்
போற்றி வணங்கிப்
போந்து அப்பதியில்
வைகி மாடு

பிஞ்ஞகர் வெண்
பாக்கம் முதலாய்
உள்ள பிறபதிகள்
பணிந்து அணைவார்
பெருகும் அன்பால்
முன் நிறைந்த
திருவாய் மஞ்சன நீர்
ஆட்டும்
முதல் வேடர்
கண்ணப்ப நாயனாரை
உன்னி ஒளிர் காளத்தி
மலை வணங்க உற்ற
பெரு வேட்கை உடன் 6.1.1013
உவந்து சென்றார்

2912 மிக்க பெரும் காதலுடன்
தொண்டர்
சூழ மென்புனல்
நாட்டினை அகன்று
வெற்பும் கானும்
தொக்க பெருவன்

புலக்கான் அடைந்து
போகிச்
சூல கபாலக் கரத்துச்
சுடரும் மேனி
முக்கண் முதல்
தலைவன் இடம் ஆகி
உள்ள முகில்
நெருங்கும் காரி கரை
முன்னர் சென்று
புக்கு இறைஞ்சி
போற்றி இசைத்து அப்
பதியில் வைகிப்
பூதியரோடு உடன்
மகிழ்ந்தார் புகலி 6.1.1014
வேந்தர்

2913 இறைவர் திருக்காரிகரை
இறைஞ்சி
அப்பால் எண் இல்
பெருவரைகள்
இருமருங்கும் எங்கும்

நிறை அருவி
நிரைபலவாய்
மணியும் பொன்னும்
நிறை துவலை புடை
சிதறி நிகழ் பலவாகி
அறை கழல்
வானவர்க்கு
இறைவன் குலிச
ஏற்றால்
அற்ற சிறை பெற்றவன்
மேல் எழுவதற்குச்
சிறகு அடித்துப் பறக்க
முயன்று உயர்ந்த
போலும்
சிலை நிலத்தில்
எழுந்து அருளி
செல்லா நின்றார் 6.1.1015

2914 தவர்கள் நெருங்கு
குழாம் பரந்து
செல்ல மணி முத்தின்

பரிச் சின்னம் வரம்பு
இன்று ஆகப்
பூதி நிறை கடல்
அணைவது என்னச்
சண்டைப்
புரவலனார் எழுந்து
அருளும் பொழுது
சின்னத்
தீதில் ஒலி பல
முறையும் பொங்கி
எங்கும்
திருஞான சம்பந்தன்
வந்தான் என்னும்
நாதம் நிறை செவியின்
வாய் மக்கள் எல்லாம்
நலம் மருவு நினைவு
ஒன்றாய் மருங்கு
நண்ண 6.1.1016

2915 கானவர் தம் குலம் உலகு
போற்ற

வந்த கண்ணப்பர்
திருப் பாதச் செருப்பு
தோய
மான வரிச் சிலை
வேட்டை ஆடும்
கானும் வான
மறை நிலை பெரிய
மரமும் தூறும்
ஏனை இமையோர்
தாமும் இறைஞ்சி
ஏத்தி
எய்தவரும்
பெருமையவாம் எண்
இலாத
தானமும் மற்று அவை
கடந்து திருக் காளத்தி
சார
எழுந்து அருளினார்
சண்பை வேந்தர் 6.1.1017

2916 அம்பொன் மலைக் கொடி

முலையாள்

குழைத்த ஞானத்து
அமுது உண்ட
பிள்ளையார்
அணைந்தார் என்று
செம்பொன் மலை
வில்லியார்
திருக்காளத்தி சேர்ந்த
திருத் தொண்டர்
குழாம் அடைய
ஈண்டிப்
பம்பு சடைத் திரு
முனிவர் கபாலக்
கையர் பல
வேடச் சைவர் குல
வேடர் மற்றும்
உம்பர் தவம் புரிவார்
அப்பதியில்
உள்ளோருடன்
விரும்பி எதிர்கொள்ள

உழைச் சென்று உற்றார் 6.1.1018

2917 திசை அனைத்தும் நீற்றின்
ஒளி தழைப்ப
மண் மேல் சிவலோகம்
அணைந்தது எனச்
சென்றபோது
மிசை விளங்கும் மணி
முத்தின் சிவிகை
நின்றும்
வேத பாலகர் இழிந்து
வணங்கி மிக்க
அசைவில் பெரும்
தொண்டர் குழாம்
தொழுது
போற்றி அர எனும்
ஓசையின் அண்டம்
நிறைப்ப அன்பால்
இசை விளங்கும் தமிழ்
விரகர் திருக்காளத்தித்
திருமலை

இம் மலைகளில் யாது
என்று கேட்டார் 6.1.1019

2918 வந்து அணைந்த
மாதவத்தோர் வணங்கித்
தாழ்ந்து மறைவாழ்வே
சைவ
சிகாமணியேதோன்றும்
இந்த மலை
காளனோடு அத்தி
தம்மில் இகலி
வழிபாடு செய
இறைவர் மேவும்
அந்தமில் சீர் காளத்தி
மலையாம் என்ன
அவனிமேல்
பணிந்து எழுந்து
அஞ்சலி மேல்
கொண்டு
சிந்தை களி மகிழ்ச்சி
வரத் திரு விராகம்

வானவர் தானவர்
என்று எடுத்துச்
செல்வார்

6.1.1020

2919 திருந்திய இன் இசை
வகுப்பு திருக் கண்ணப்பர்
திருத் தொண்டு
சிறப்பித்துத் திகழ
பாடிப்
பொருந்து பெரும்
தவர் கூட்டம் போற்ற
வந்து பொன்
முகலிக் கரை
அணைந்து தொழுது
போகி
அருந்தவர்கள் எம்
மருங்கும் மிடைந்து
செல்ல
ஆளுடைப்
பிள்ளையார் அயன்

மால் தேடும்
மருந்து வெளியே
இருந்த திருக்காளத்தி
மலை
அடிவாரம் சார வந்து
தாழ்ந்தார் 6.1.1021
2920 தாழ்ந்து எழுந்து
திருமலையைத் தொழுது
கொண்டே தடம்
சிலாதலம்
சோபானத்தால் ஏறி
வாழ்ந்து இமையோர்
குழாம் நெருங்கு மணி
நீள் வாயில்
மருங்கு இறைஞ்சி
உள் புகுந்து வளர்
பொன் கோயில்
சூழ்ந்து வலம்
கொண்டு இறைவர்
திருமுன்பு எய்தித்

தொழுது தலை மேல்
கொண்ட செங்கை
போற்றி
வீழ்ந்து எழுவார்
கும்பிட்ட பயன்
காண்பார் போல் மெய்
வேடர் பெருமானைக்
கண்டு வீழ்ந்தார் 6.1.1022

2921 உள்ளத்தில் தெளிகின்ற
அன்பின் மெய்ம்மை
உருவினையும் அவ்
அன்பின் உள்ளே
மன்னும்
வெள்ளச் செஞ்சடைக்
கற்றை நெற்றிச்
செங்கண்
விமலரையும் உடன்
கண்ட விருப்பும்
பொங்கிப்
பள்ளத்தில் இழி புனல்

போல் பரந்து செல்லப்
பைம்
பொன் மலைவல்லி
பரிந்து அளித்த
செம்பொன்
வள்ளத்தில் ஞான ஆர்
அமுதம் உண்டார்
மகிழ்ந்து எழுந்து
பல முறையும்
வணங்குகின்றார் 6.1.1023

2922 பங்கயக் கண் அருவி நீர்
பாய நின்று
பரவும் இசைத்
திருப்பதிகம் பாடி ஆடி
தங்கு பெரும் களி
காதல் தகைந்து தட்பத்
தம் பெருமான்
கழல் போற்றும்
தன்மை நீட
அங்கு அரிதில் புறம்

போந்து அங்கு அயன்
மால் போற்ற
அரியார் தம்
திருமலைக் கீழ்
அணைந்து
இறைஞ்சிப்
பொங்கு
திருத்தொண்டர் மடம்
காட்ட அங்குப் புக்கு
அருளி
இனிது அமர்ந்தார்
புகலி வேந்தர் 6.1.1024

2923 யாவர்களும் அறிவரிய
இறைவன் தன்னை
ஏழ் உலகும்
உடையானை எண்
இலாத
தேவர்கள் தம்
பெருமானைத்
திருக்காளத்தி

மலையின்
மிசை வீற்றிருந்த
செய்ய தேனைப்
பூவலரும் பொழில்
புடைசூழ் சண்பை
ஆளும்
புரவலனார் காலங்கள்
தோறும் புக்குப்
பாமலர் கொண்டு அடி
போற்றிப் பருகி
ஆர்ந்து பண்பு
இனிய திருப்பதியில்
பயிலும் நாளில் 6.1.1025

2924 அங்கண் வடதிசை
மேலும் குடக்கின்
மேலும் அரும்
தமிழின் வழக்கு
அங்கு நிகழாது ஆக
திங்கள் புனை

முடியார் தம் தானம்
தோறும் சென்று
தமிழ் இசை பாடும்
செய்கை போல
மங்கை உடன்
வானவர்கள் போற்றி
இசைப்ப வீற்று
இருந்தார் வட கயிலை
வணங்கிப் பாடி
செம் கமல மலர்
வாவித் திருக்கேதாரம்
தொழுது
திருப்பதிக இசை
திருந்த பாடி 6.1.1026

2925 கூற்றுதைத்தார் மகிழ்ந்த
கோ கரணம்
பாடி குலவு திருப்
பருப்பகத்தின்
கொள்கைபாடி
ஏற்றின் மிசை வருவார்

இந்திரன் தன் நீல
பருப்பதமும்
பாடி மற்று இறைவர்
தானம்
போற்றிய சொல் மலர்
மாலை பிறவும் பாடிப்
புகலியார்
தம் பெருந் தகையார்
புனிதம் ஆகும்
நீற்றின் அணி
கோலத்துத் தொண்டர்
சூழ நெடிது
மகிழ்ந்து அப்பதியில்
நிலவுகின்றார் 6.1.1027

2926 தென் திசையில் கயிலை
எனும் திருக்காளத்தி
போற்றி இனிது
அமர்கின்றார் திரை
சூழ் வேலை
ஒன்று திரு ஒற்றியூர்

உறைவர் தம்மை
இறைஞ்சுவது
திரு உள்ளத்து உன்னி
அங்கண்
இன் தமிழின் விரகர்
அருள் பெற்று மீள்வார்
எந்தையார்
இணை அடி என்
மனத்த என்று
பொன் தரளம்
கொழித்து இழி பொன்
முகலி கூடப்
புனைந்த திருப்பதிக
இசை போற்றிப்
போந்தார் 6.1.1028

2927 மன்னு புகழ்த் திருத்
தொண்டர்
குழாத்தினோடும்
மறைவாழ வந்தவர்
தாம் மலையும் கானும்

முன் அணைந்த பதி
பிறவும் கடந்து
போந்து முதல்வனார்
உறைபதிகள் பலவும்
போற்றிப்
பன் மணிகள்
பொன்வர் அன்றி
அகிலும் சந்தும்
பொருது அலைக்கும்
பாலி வடகரையில் நீடு
சென்னி மதி
அணிந்தவர்தம்
திருவேற்காடு சென்று
அணைந்தார்
திருஞானம் உண்ட
செல்வர் 6.1.1029

2928 திருவேற்காடு அமர்ந்த
செழும் சுடர்
பொன் கோயில்
சென்று அணைந்து

பணிந்து த்□ருப்பதிகம்
பாடி
வரு வேற்று மனத்து
அவுணர் புரங்கள்
செற்றார்
வலிதாயம் வந்து
எய்தி வணங்கிப்
போற்றி
உரு வேற்றார்
அமர்ந்து உறையும் ஓத
வேலை
ஒற்றியூர் கை தொழச்
சென்று உற்ற போது
பெரு வேட்கை
தருவாழ்வு பெற்ற
தொண்டர் பெரும்
பதியோர் எதிர்
கொள்ளப் பேணி
வந்தார் 6.1.1030

2929 மிக்க திருத் தொண்டர்

தொழுது
அணையத் தாமும்
தொழுது இழிந்து
விடையவன் என்று
எடுத்துப் பாடி
மைக் குலவு
கண்டத்தார் மகிழும்
கோயில் மன்னு
திருக் கோபுரத்து வந்து
தாழ்ந்து
தக்க திருக் கடைக்
காப்புச் சாற்றித் தேவர்
தம் பெருமான்
திருவாயில் ஊடு
சென்று
புக்கருளி வலம்
கொண்டு புனிதர்
முன்பு போற்று
எடுத்துப் படியின்
மேல் பொருந்த

வீழ்ந்தார் 6.1.1031

2930 பொன் திரள்கள் போல்
புரிந்த சடையார்
தம்பால் பொங்கி
எழும் காதல் மிகப்
பொழிந்து விம்மிப்
பற்றி எழும் மயிர்ப்
புளகம் எங்கும் ஆகிப்
பரந்து
இழியும் கண் அருவி
பாய நின்று
சொல் திகழும்
திருப்பதிகம் பாடி
ஏத்தித் தொழுது
புறத்து
அணைந்தருளித்
தொண்டரோடும்
ஒற்றி நகர் காதலித்து
அங்கு இனிது
உறைந்தார்

உலகுய்ய உலவாத
ஞானம் உண்டார் 6.1.1032

2931 இன்ன தன்மையில்
பிள்ளையார் இருந்தனர்
இப்பால்
பன்னு தொல் புகழ்த் திரு
மயிலாப் புரி பதியில்
மன்னு சீர்ப் பெரும்
வணிகர் தம் தோன்றலார்
திறத்து
முன்னம் எய்தியது
ஒன்றினை நிகழ்ந்தவா
மொழிவாம்
6.1.1033

2932 அரு நிதித் திறம்
பெருக்குதற்கு
அரும்கலம் பலவும்
பொரு கடல் செலப்
போக்கி அப் பொருள்
குவை நிரம்ப

வரும் மரக்கலம் மனைப்
படப்பு அணைக்கரை
நிரைக்கும்
இரு நிதிப் பெரும்
செல்வத்தின் எல்லையில் 6.1.1034
வளத்தார்

2933 தம்மை உள்ளவாறு
அறிந்த பின் சங்கரற்கு
அடிமை
மெய்ம்மையே செயும்
விருப்புடன் மிக்கது ஓர்
அன்பால்
பொய்ம்மை நீக்கிய
பொருள் இது எனக்
கொளும் உள்ளச்
செம்மையே புரி
மனத்தினார் சிவநேசர்
என்பார் 6.1.1035

2934 கற்றை வார் சடை

முடியினார் அடியவர்
கலப்பில்
உற்ற செய்கையில் ஒழிவு
இன்றி உருகிய மனமும்
பற்று இலா நெறிப் பர
சமயங்களைப் பாற்றும்
செற்றம் மேவிய சீலமும்
உடையார் ஆய்த்
திகழ்வார் 6.1.1036

2935 ஆன நாள் செல
அருமறைக் கவுணியர்
பெருமான்
ஞான போனகம்
நுகர்ந்ததும் நானிலம்
உய்ய
ஏனை வெம் சமண்
சாக்கியம் இழித்து
அழித்ததுவும்
ஊனம் இல் புகழ்
அடியார் பால் கேட்டு

உவந்து உளராய் 6.1.1037

2936 செல்வம் மல்கிய சிர
புரத்தலைவர் சேவடிக் கீழ்
எல்லை இல்லது ஓர்
காதலின் இடை அறா
உணர்வால்
அல்லும் நண் பகலும்
புரிந்தவர் அருள் திறமே
சொல்லவும் செயல்
கேட்கவும் தொழிலினர்
ஆனார் 6.1.1038

2937 நிகழும் ஆங்கு அவர்
நிதிப் பெரும் கிழவனின்
மேலாய்த்
திகழும் நீடிய திருவினில்
சிறந்து உளர் ஆகிப்
புகழும் மேன்மையில்
உலகினில் பொலிந்து
உளார் எனினும்

மகவு இலாமையின் மகிழ்
மனை வாழ்க்கையின் 6.1.1039
மருண்டு
2938 அரிய நீர்மையில் அரும்
தவம் புரிந்து அரன்
அடியார்க்கு
உரிய அர்ச்சனை
உலப்பில செய்த அந்
நலத்தால்
கரியவாங்குழல்
மனைவியார் வயிறு
எனும் கமலத்து
தூரிய பூமகள் என ஒரு
பெண் கொடி உதித்தாள் 6.1.1040
2939 நல்ல நாள் பெற
ஓரையின் நலம் மிக
உதிப்பப்
பல் பெரும் கிளை உடன்
பெரு வணிகர் பார்
முழுதும்

எல்லையில் தனம் முகந்து
கொண்டு யாவரும்
உவப்ப
மல்லல் ஆவண மறுகு
இடைப் பொழிந்து உளம்
மகிழ்ந்தார் 6.1.1041

2940 ஆறு சூடிய முடியினார்
அடியவர்க்கு அன்பால்
ஈறு இலாத பூசனைகள்
யாவையும் மிகச் செய்து
மாறு இலா மறையவர்க்கு
வேண்டின எல்லாம்
அளித்துப்
பேறு மற்று இதுவே
எனும் பெரும் களி
சிறந்தார் 6.1.1042

2941 சூத நல் வினை மங்கலத்
தொழில் முறை
தொடங்கி
வேத நீதியின் விதி உளி

வழா வகை விரித்த
சாதகத் தொடு சடங்குகள்
தச தினம் செல்லக்
காதல் மேவிய
சிறப்பினில் கடி விழா
அயர்ந்தார் 6.1.1043

2942 யாவரும் பெரு
மகிழ்ச்சியால் இன்புறப்
பயந்த
பாவை நல் உறுப்பு அணி
கிளர் பண்பு எலாம்
நோக்கி
பூவினாள் என வருதலில்
பூம்பாவை என்றே
மேவும் நாமமும்
விளம்பினர் புவியின்
மேல் விளங்க 6.1.1044

2943 திங்கள் தோறும் முன்
செய்யும் அத் திருவளர்

சிறப்பின்
மங்கலம் புரி நல்வினை
மாட்சியில் பெருக
அங்கண் மா நகர்
அமைத்திட ஆண்டு எதிர்
அணைந்து
தங்கு பேர் ஒளிச் சீறடி 6.1.1045
தளி நடை பயில
2944 தளரும் மின்னின்
அங்குரம் எனத் தமனியக்
கொடியின்
வளர் இளம் தளிர்க்
கிளை என மணி கிளர்
ஒளியின்
அளவிஇல் அஞ்சுடர்
கொழுந்து என அணை
உறும்பருவத்து
இள வனப்பு இணை
அனையவர்க்கு ஏழி
ஆண்டு எய்த 6.1.1046

2945 அழகின் முன் இளம்
பதம் என அணிவிளக்கு
என்ன
விழவு கொண்டு எழும்
பேதையர் உடன்
விளையாட்டில்
கழலொடு அம்மனை
கந்துகம் என்று மற்று
இனைய
மழலை மெல் கிளிக்
குலம் என மனை இடை
ஆடி 6.1.1047

2946 பொன் தொடிச் சிறு
மகளிர் ஆயத்து ஒடும்
புணர்ந்து
சிற்றில் முற்றவும்
இழைத்து உடன் அடும்
தொழில் சிறு சோறு
உற்ற உண்டிகள் பயின்று
ஒளி மணி ஊசல் ஆடி

மற்றும் இன்புறு வண்டல்
ஆட்டு அயர்வுடன் வளர 6.1.1048
2947 தந்தையாரும் அத் தளிர்
இளம் கொம்பு அனாள்
தகைமை
இந்த வையகத்து
இன்மையால் இன்புறு
களிப்பு
வந்த சிந்தையின்
மகிழ்ந்து மற்று இவள்
மணம் பெறுவன்
அந்தமில் என
அருநிதிக்கு உரியன்
என்று அறைந்தார் 6.1.1049

2948 ஆய நாள்களில் அமண்
பயில் பாண்டி நாடு
அதனைத்
தூய ஞானம் உண்டு
அருளிய தோன்றலார்

அணைந்து
மாயம் வல்ல அமண்
கையரை வாதில்
வென்றதுவும்
மேய வெப்பு இடர்
மீனவன் மேல்
ஒழித்ததுவும் 6.1.1050
2949 நெருப்பில் அஞ்சினார்
தங்களை நீரில் ஒட்டிய
பின்
மருப்பு நீள் கழுக்
கோலில் மற்று அவர்கள்
ஏறியதும்
விருப்பினால் திருநீறு
மீனவற்கு அளித்து
அருளிப்
பொருப்பு வில்லியார்
சாதனம் போற்று
வித்ததுவும் 6.1.1051

2950 இன்னவாறு எலாம்
அறிந்துளார் எய்தி அங்கு
இசைப்பச்
சொன்னவர்க்கு எலாம்
இருநிதி தூசு உடன்
அளித்து
மன்னு பூந்தராய்
வள்ளலார் தமைத் திசை
நோக்கிச்
சென்னி மேல் கரம்
குவித்து வீழ்ந்து எழுந்து 6.1.1052
செந்நின்று

2951 சுற்றம் நீடிய கிளை
எலாம் சூழ்ந்து உடன்
கேட்பக்
கற்ற மாந்தர் வாழ் காழி
நாடு உடையவர்க்கு
அடியேன்
பெற்று எடுத்த பூம்
பாவையையும் பிறங்கிய

நிதியும்
முற்றும் என்னையும்
கொடுத்தனன் யான்
என்று மொழிந்தார் 6.1.1053

2952 எல்லையில் பெரும்
களிப்பினால் இப்பரிசு
இயம்பி
முல்லை வெண் நகை
முகிழ் முலையார் உடன்
முடியாமல்
மல்கு செல்வத்தின்
வளமையும் மறை வளர்
புகலிச்
செல்வரே உடையார்
எனும் சிந்தையால்
மகிழ்ந்தார் 6.1.1054

2953 ஆற்று நாள்களில்
அணங்கு அனார் கன்னி
மாடத்தின்

பால் தடம் பொழில்
மருங்கினில் பனி மலர்
கொய்வான்
போற்றுவார் குழல்
சேடியர் உடன் புறம்
போந்து
கோல் தொடித் தளிர்
கையினால் முகை மலர் 6.1.1055
கொய்ய
2954 அன்பர் இன்புறும்
ஆர்வத்தின் அளித்த
பாங்கு அல்லால்
பொன் பிறங்கு நீர்ப்
புகலி காவலர்க்கு இது
புணராது
என்பது உள் கொண்ட
பான்மை ஓர் எயிற்று
இளம் பணியாய்
முன்பு அணைந்தது
போல ஓர் முள் எயிற்று

அரவம் 6.1.1056

2955 மௌவல் மாதவிப்
பந்தரில் மறைந்து வந்து
எய்திச்
செவ்வி நாண்முகை கவர்
பொழுதினில் மலர்ச்
செங்கை
நவ்வி வாள் விழி நறு
நுதல் செறி நெறி கூந்தல்
கொவ்வை வாய் அவள்
முகிழ் விரல் கவர்ந்தது
குறித்து

6.1.1057

2956 நாலு தந்தமும் என்பு
உறக் கவர்ந்து நஞ்சு
உகுத்து
மேல் எழும் பணம்
விரித்து நின்று ஆடி வேறு
அடங்க
நீல வல் விடம்

தொடர்ந்து எழ நேர்
இழை மென்பூ
மாலை தீ இடைப் பட்டது
போன்று உளம் மயங்கி 6.1.1058

2957 தரையில் வீழ் தரச்
சேடியர் வெருக்கொடு
தாங்கி
விரை செய் மாடத்தின்
உள் கொடு புகுந்திட
வணிகர்
உரையும் உள்ளமும்
நிலை அழிந்து உறு துயர்
பெருகக்
கரையில் சுற்றமும்
தாமும் முன் கலங்கினார்
கலுழ்ந்தார்
6.1.1059

2958 விடம் தொலைத் திடும்
விஞ்சையில் பெரியராம்
மேலோர்

அடர்ந்த தீ விடம்
அகற்றுதற்கு
அணைந்துளார் அனேகர்
திடம் கொள் மந்திரம்
தியானம் பாவக நிலை
முட்டி
தொடர்ந்த செய்வினைத்
தனித் தனித் தொழிலராய்
சூழ்வார் 6.1.1060

2959 மருந்தும் எண்ணில
மாறில செய்யவும்
வலிந்து
பொருந்து வல் விடம்
ஏழு வேகமும் முறை
பொங்கிப்
பெரும் தடம் கண் மெல்
கொடியனாள் தலை
மிசைப் பிறங்கித்
திருந்து செய் வினை
யாவையும் கடந்து தீர்ந்து

இலதால் 6.1.1061

2960 ஆவி தங்கு பல்
குறிகளும் அடைவில
ஆக
மேவு காருட விஞ்சை
வித்தகர் இது விதி என்று
ஓவும் வேலையில் உறு
பெரும் சுற்றமும் அலறிப்
பாவை மேல் விழுந்து
அழுதனர் படர் ஒலிக்
கடல் போல்
6.1.1062

2961 சிந்தை வெம் துயர் உறும்
சிவநேசரும் தெளிந்து
வந்த செய்வினை
இன்மையில் வையகத்து
உள்ளோர்
இந்த வெவ்விடம்
ஒழிப்பவருக்கு ஈகுவன்

கண்ட
அந்தமில் நிதிக் குவை
எனப் பறை
அறைவித்தார் 6.1.1063
2962 முரசு இயம்பிய மூன்று
நாள் அகவையின் முற்ற
அரசர் பாங்கு உளோர்
உள்பட அவனி மேல்
உள்ள
கரையில் கல்வியோர்
யாவரும் அணைந்து தம்
காட்சி
புரையில் செய்கையில்
தீர்ந்திடாது ஒழிந்திடப்
போனார்
6.1.1064

2963 சீரின் மன்னிய சிவநேசர்
கண்டு உளம் மயங்கிக்
காரின் மல்கிய சோலை
சூழ் கழுமலத் தலைவர்

சாரும் அவ்வளவும்
உடல் தழல் இடை
அடக்கிச்
சேர என்பொடு சாம்பல்
சேமிப்பது தெளிவார் 6.1.1065
2964 உடைய பிள்ளையார்க்கு
என இவள் தனை
உரைத்த அதனால்
அடைவு துன்புறுவது
அதற்கு இலையாம்
நமக்கு என்றே
இடர் ஒழிந்த பின்
அடக்கிய என்பொடு
சாம்பல்
புடை பெருத்த
கும்பத்தினில் புகப்
பெய்து வைப்பார்
6.1.1066

2965 கன்னி மாடத்தில் முன்பு
போல் காப்புற

அமைத்துப்
பொன்னும் முத்தும் மேல்
அணிகலன் பூந்துகில்
சூழ்ந்து
பன்னு தூவியின்
பஞ்சணை விரைப் பள்ளி
அதன் மேல்
மன்னும் பொன்னரி
மாலைகள் அணிந்து 6.1.1067
வைத்தனரால்
2966 மாலை சாந்தொடும்
மஞ்சனம் நாள் தொறும்
வழாமைப்
பாலின் நேர் தரும்
போனகம் பகல் விளக்கி
இனைய
சாலும் நன்மையில்
தகுவன நாள்தொறும்
சமைத்தே
ஏலுமால் செய யாவரும்

வியப்பு எய்தும் நாளில் 6.1.1068
2967 சண்பை மன்னவர் திரு
ஒற்றியூர் நகர் சார்ந்து
பண்பு பெற்ற நல்
தொண்டர் களுடன்
பணிந்து இருந்த
நண்பு மிக்க நல்
வார்த்தை அந் நல் பதி
உள்ளோர்
வண் புகழ்ப் பெரு
வணிகர்க்கு வந்து உரை
செய்தார் 6.1.1069

2968 சொன்னவர்க்கு எலாம்
துரசொடு காசு பொன்
அளித்தே
இன்ன தன்மையர் என
ஒணா மகிழ் சிறந்து
எய்தச்
சென்னி வாழ் மதியார்
திரு ஒற்றியூர் அளவும்

துன்னு நீள் நடைக்
காவணம் துகில் 6.1.1070
விதானித்து

2969 மகர தோரணம் வண்
குலைக் கமுகொடு கதலி
நிகரில் பல் கொடித்
தாமங்கள் அணிபெற
நிரைத்து
நகர நீள் மறுகு
யாவையும் நலம்
புனைந்து அணியால்
புகரில் பொன் உலகம்
இழிந்ததாம் எனப்
பொலிவித்தார் 6.1.1071

2970 இன்னவாறு அணி செய்து
பல் குறை அறுப்ப ஏவி
முன்னம் ஒற்றியூர் நகர்
இடை முத்தமிழ் விரகர்
பொன் அடித் தலம்

தலைமிசை புனைவான்
என்று எழுவார்
அந்நகர் பெரும்
தொண்டரும் உடன் செல 6.1.1072
அணைந்தார்
2971 ஆய வேலையில்
அருமறைப் புகலியர்
பிரானும்
மேய ஒற்றியூர் பணிபவர்
வியன் நகர் அகன்று
காயல் சூழ் கரைக் கடல்
மயிலாப்புரி நோக்கித்
தூய தொண்டர் தம்
குழாத்தொடும் எதிர்
வந்து தோன்ற 6.1.1073

2972 மாறில் வண் பெரு
வணிகரும் தொண்டரும்
மலர்ந்த
நீறு சேர் தவக்

குழாத்தினை நீள் இடைக்
கண்டே
ஆறு சூடினார்
திருமகனார் அணைந்தார்
என்று
ஈறிலாத ஓர்
மகிழ்ச்சியினால் விழுந்து 6.1.1074
இறைஞ்ச
2973 காழி நாடரும் கதிர்
மணிச் சிவிகை நின்று
இழிந்து
சூழ் இரும் பெரும்
தொண்டர் முன் தொழுது
எழுந்து அருளி
வாழி மாதவர் வணிகர்
செய் திறம் சொலக்
கேட்டே
ஆழி சூழ் மயிலா புரித்
திருநகர் அணைந்தார் 6.1.1075
2974 அத் திறத்து முன்

நிகழ்ந்தது திரு உள்ளத்து
அமைத்துச்
சித்தம் இன்புறும்
சிவநேசர் தம் செயல்
வாய்ப்பப்
பொய்த்த அச் சமண்
சாக்கியர் புறத்துறை
அழிய
வைத்த அப்பெரும்
கருணை நோக்கால்
மகிழ்ந்து அருளி 6.1.1076

2975 கங்கை வார் சடையார்
கபாலீச்சரத்து அணைந்து
துங்க நீள் சுடர்க் கோபுரம்
தொழுது புக்கு அருளி
மங்கை பங்கர் தம்
கோயிலை வலம்
கொண்டு வணங்கிச்
செங்கை சென்னி மேல்
குவிந்திடத் திருமுன்பு

சேர்ந்தார் 6.1.1077

2976 தேவ தேவனைத் திருக்
கபாலீச்சரத்து அமுதைப்
பாவை பாகனைப்
பரிவுறு பண்பினால் பரவி
மேவு காதலின் விரும்பிய
விரைவினால் விழுந்து
நாவின் வாய்மையில்
போற்றினார் ஞான
சம்பந்தர் 6.1.1078

2977 போற்றி மெய் அருள்
திறம் பெறு பரிவுடன்
வணங்கி
நீற்றின் மேனியில் நிறை
மயிர்ப் புளகங்கள்
நெருங்கக்
கூற்று அடர்த்தவர்
கோயிலின் புறம் போந்து
அருளி

ஆற்றும் இன் அருள்
வணிகர் மேற் செல 6.1.1079
அருள் செய்வார்
2978 ஒருமை உய்த்த நல்
உணர்வினீர் உலகவர்
அறிய
அருமையால் பெறு மகள்
என்பு நிறைத்த அக்
குடத்தைப்
பெரு மயானத்து நடம்
புரிவார் பெரும் கோயில்
திருமதில் புறவாய்தலிற்
கொணர்க என்று செப்ப 6.1.1080
2979 அந்தமில் பெரு
மகிழ்ச்சியால் அவனி
மேல் பணிந்து
வந்து தம் திரு
மனையினில் மேவி
அம்மருங்கு
கந்த வார் பொழில் கன்னி

மாடத்தினில் புக்கு
வெந்த சாம்பலோடு
என்பு சேர் குடத்தை
வேறு எடுத்து 6.1.1081

2980 மூடு பன் மணிச் சிவிகை
உள்பெய்து முன்போத
மாடு சேடியர் இனம்
புடை சூழ்ந்து வந்து
அணைய
ஆடல் மேவினார் திருக்
கபாலீச்சரம் அணைந்து
நீடு கோபுரத்து எதிர்
மணிச் சிவிகையை நீக்கி 6.1.1082

2981 அங்கணாளர் தம்
அபிமுகத்தினில் அடி
உறைப்பால்
மங்கை என்பு சேர்
குடத்தினை வைத்து முன்
வணங்கப்

பொங்கு நீள் புனல் புகலி
காவலர் புவனத்துத்
தங்கி வாழ்பவர்க்கு
உறுதியாம் நிலைமை
சாதிப்பார் 6.1.1083

2982 மாடம் ஓங்கிய மயிலை
மா நகர் உளார் மற்றும்
நாடு வாழ்பவர் நன்றி
இல் சமயத்தின்
உள்ளோர்
மாடு சூழ்ந்து காண்பதற்கு
வந்து எய்தியே மலிய
நீடு தேவர்கள்
ஏனையோர் விசும்பு
இடை நெருங்க 6.1.1084

2983 தொண்டர் தம் பெரும்
குழாம் புடை சூழ்தரத்
தொல்லை
அண்டர் நாயகர் கோபுர
வாயில் நேர் அணைந்து

வண்டு வார் குழலாள்
என்பு நிறைந்த மண்
குடத்தைக்
கண்டு தம்பிரான்
கருணையின்
பெருமையே கருதி 6.1.1085

2984 இந்த மாநிலத்து
இறந்துளோர் என்பினைப்
பின்னும்
நந்து நன்னெறிப்
படுத்திட நன்மையாம்
தன்மை
அந்த என்பொடு
தொடர்ச்சியாம் என
அருள் நோக்கால்
சிந்தும் அங்கம்
அங்குடைய பூம்பாவை
பேர் செப்பி 6.1.1086

2985 மண்ணினில் பிறந்தார்

பெறும் பயன் மதி சூடும்
அண்ணலார் அடியார்
தமை அமுது செய்வித்தல்
கண்ணினால் அவர்
நல்விழாப் பொலிவு
கண்டார் தல்
உண்மையாம் எனில்
உலகர் முன் வருக என
உரைப்பார் 6.1.1087

2986 மன்னுவார் சடையாரை
முன் தொழுது மட்டு
இட்ட
என்னும் நல் பதிகத்தினில்
போதியோ என்னும்
அன்ன மெய்த் திருவாக்கு
எனும் அமுதம்
அவ்வங்கம்
துன்ன வந்து வந்து
உருவமாய்த் தொக்கது
அக்குடத்துள்

6.1.1088

2987 ஆன தன்மையின்
அத்திரு பாட்டினில்
அடைவே
போன வாயுவும்
வடிவமும் பொலிவொடு
நிரம்பி
ஏனை அக்குடத்து
அடங்கி முன் இருந்து
எழுவதன் முன்
ஞான போனகர் பின்
சமண்பாட்டினை
நவில்வார்

6.1.1089

2988 தேற்றமில் சமண்
சாக்கியத் திண்ணரிச்
செய்கை
ஏற்றது அன்று என
எடுத்து உரைப்பார் என்ற
போது

கோல் தொடிச் செங்கை
தோற்றிடக் குடம்
உடைந்து எழுவாள்
போற்று தாமரைப் போது
அவிழ்ந்து எழுந்தனள்
போன்றாள் 6.1.1090

2989 எடுத்த பாட்டினில் வடிவு
பெற்று இரு நான்கு
திருப்பாட்டு
அடுத்த அம்முறைப்
பன்னிரண்டு ஆண்டு
அளவு அணைந்து
தொடுத்த வெஞ்சமண்
பாட்டினில் தோன்றிடக்
கண்டு
விடுத்த வேட்கையர்
திருக் கடைக் காப்பு மேல்
விரித்தார்
6.1.1091

2990 ஆங்கனம் எழுந்து நின்ற

அணங்கினை
நோக்குவார்கள்
ஈங்கு இது காணீர் என்னா
அற்புதம் எய்தும்
வேலைப்
பாங்கு சூழ் தொண்டர்
ஆனோர் அரகர என்னப்
பார்மேல்
ஓங்கிய ஓசை உம்பர்
நாட்டினை உற்றது 6.1.1092
அன்றே
2991 தேவரும் முனிவர் தாமும்
திருவருள் சிறப்பு நோக்கி
பூவரு விரை கொள் மாரி
பொழிந்தனர் ஒழிந்த
மண்ணோர்
யாவரும் இருந்த
வண்ணம் எம்பிரான்
கருணை என்றே
மேவிய கைகள் உச்சி

மேல் குவித்து இறைஞ்சி
வீழ்ந்தார் 6.1.1093

2992 அங்கு அவள் உருவம்
காண்பார் அதிசயம்
மிகவும் எய்திப்
பங்கம் உற்றாரே
போன்றார் பர சமயத்தின்
உள்ளோர்
எங்குள செய்கை தான்
மற்று என் செய்தவாறு
இது என்று
சங்கையாம் உணர்வு
கொள்ளும் சமணர்
தள்ளாடி வீழ்ந்தார்
6.1.1094

2993 கன்னி தன் வனப்புத்
தன்னைக் கண்களால்
முடியக் காணார்
முன்னுறக் கண்டார்க்கு
எல்லாம் மொய் கரும்

குழலின் பாரம்
மன்னிய வதனம் செம்
தாமரையினில் கரிய
வண்டு
துன்னிய ஒழுங்கு துற்ற
சூழல் போல் இருண்டு
தோன்ற 6.1.1095

2994 பாங்கு அணி சுரும்பு
மொய்த்த பனிமலர்
அளகப் பந்தி
தேங்கமழ் ஆரம் சேரும்
திருநுதல் விளக்கம்
நோக்கில்
பூங்கொடிக்கு அழகின்
மாரி பொழிந்திடப் புயல்
கீழ் இட்ட
வாங்கிய வான வில்லின்
வளர் ஒளி வனப்பு
வாய்ப்ப 6.1.1096

2995 பருவ மென் கொடிகள்
பண்டு புரம் எரித்தவர்
தம் நெற்றி
ஒரு விழி எரியின் நீறாய்
அருள் பெற உளனாம்
காமன்
செரு எழும் தனு அது
ஒன்றும் சேம வில்
ஒன்றும் ஆக
இரு பெரும் சிலைகள்
முன் கொண்டு எழுந்தன 6.1.1097
போல ஏற்ப

2996 மண்ணிய மணியின்
செய்ய வளர் ஒளி
மேனியாள் தன்
கண்ணிணை வனப்புக்
காணில் காமரு வதனத்
திங்கள்
தண்ணளி விரிந்த சோதி
வெள்ளத்தில் தகைவின்

நீள
ஒண் நிறக் கரிய செய்ய
கயல் இரண்டு ஒத்து 6.1.1098
உலாவ
2997 பணி வளர் அல்குல்
பாவை நாசியும் பவள
வாயும்
நணிய பேர் ஒளியில்
தோன்றும் நலத்தினை
நாடுவார்க்கு
மணி நிறக் கோபம்
கண்டு மற்றது வவ்வத்
தாழும்
அணி நிறக் காம ரூபி
அணைவதாம் அழகு
காட்ட 6.1.1099
2998 இளமயில் அனைய
சாயல் ஏந்து இழை குழை
கொள் காது
வளம் மிகு

வனப்பினாலும் வடிந்த
தாள் உடைமையாலும்
கிளர் ஒளி மகரம் வேறு
கெழுமிய தன்மையாலும்
அளவில் சீர் அனங்கன்
வென்றிக் கொடி இரண்டு 6.1.1100
அனையாக

2999 வில் பொலி தரளக்
கோவை விளங்கிய
கழுத்து மீது
பொற்பமை வதனமாகும்
பதும நல் நிதியம் பூத்த
நற்பெரும் பணிலம்
என்னும் நன்னிதி
போன்று தோன்றி
அற்பொலிவு கண்டார்
தந்த அருட்கு
அடையாளம் காட்ட 6.1.1101

3000 எரியவிழ் காந்தள்
மென்பூத் தலை

தொடுத்து இசைய
வைத்துத்
திரன் பெறச் சுருக்கும்
செச்சை மாலையோ
தெரியின் வேறு
கரு நெடு கயல் கண்
மங்கை கைகளால் காந்தி
வெள்ளம்
அருகு இழிந்தனவோ
என்னும் அதிசயம்
வடிவில் தோன்ற 6.1.1102

3001 ஏர் கெழு மார்பில்
பொங்கும் ஏந்து இளம்
கொங்கை நாகக்
கார் கெழு விடத்தை
நீக்கும் கவுணியர்
தலைவர் நோக்கால்
ஆர் திரு அருளில்
பூரித்து அடங்கிய
அமுதக் கும்பச்

சீர் கெழு முகிலைக்
காட்டும் செவ்வியில்
திகழ்ந்து தோன்ற 6.1.1103
3002 காம வேள் என்னும்
வேடன் உந்தியில் கரந்து
கொங்கை
நேமி அம் புட்கள்
தம்மை அகப்பட நேரிது
ஆய
தாம நீள் கண்ணி சேர்ந்த
சலாகை தூக்கியதே
போலும்
வாமமே கலை சூழ்
வல்லி மருங்கின் மேல்
உரோம வல்லி 6.1.1104
3003 பிணி அவிழ் மலர் மென்
கூந்தல் பெண் அமுது
அனையாள் செம்பொன்
அணி வளர் அல்குல்
தங்கள் அரவு செய்

பிழையால் அஞ்சி
மணி கிளர் காஞ்சி
சூழ்ந்து வனப்புடை
அல்குல் ஆகிப்
பணி உலகு ஆளும்
சேடன் பணம் விரித்து
அடைதல் காட்ட 6.1.1105

3004 வரிமயில் அனைய
சாயல் மங்கை பொன்
குறங்கின் மாமை
கரி இளம் பிடிக்கை
வென்று கதலி மென்
தண்டு காட்ட
தெரிவுறும் அவர்க்கு
மென்மைச் செழு
முழந்தாளின் செவ்வி
புரிவுறு பொன் பந்து
என்னப் பொலிந்து ஒளி
விளங்கிப் பொங்க 6.1.1106

3005 பூவலர் நறுமென் கூந்தல்

பொன் கொடி
கணைக்கால் காமன்
ஆவ நாழிகையே
போலும் அழகினில்
மேன்மை எய்த
மேவிய செம்பொன்
தட்டின் வனப்பினை
மீதிட்டு என்றும்
ஓவியர்க்கு எழுத
ஒண்ணாப் பரட்டு ஒளி
ஒளிர் உற்று ஓங்க 6.1.1107
3006 கற்பகம் ஈன்ற செவ்விக்
காமரு பவளச் சோதிப்
பொன் திரள் வயிரப்
பத்திப் பூந்துணர் மலர்ந்த
போலும்
நற்பதம் பொலிவு காட்ட
ஞாலமும் விசும்பு
எல்லாம்
அற்புதம் எய்தத் தோன்றி

அழகினுக்கு அணியாய்
நின்றாள் 6.1.1108
3007 எண்ணில் ஆண்டு
எய்தும் வேதாப்
படைத்தவள் எழிலின்
வெள்ளம்
நண்ணும் நான் முகத்தால்
கண்டான் அவளினும்
நல்லாள் தன்பால்
புண்ணியப் பதினாறு
ஆண்டு பேர் பெறும்
புகலி வேந்தர்
கண் நுதல் கருணை
வெள்ளம் ஆயிரம்
முகத்தால் கண்டார் 6.1.1109
3008 இன்னணம் விளங்கிய
ஏர் கொள் சாயலாள்
தன்னை முன் கண் உறக்
கண்ட தாதையார்
பொன் அணி மாளிகைப்

புகலி வேந்தர் தாள்
சென்னியில் பொருந்த
முன் சென்று வீழ்ந்தனர் 6.1.1110
3009 அணங்கினும் மேம்படும்
அன்னம் அன்னவள்
பணம் புரி அரவரைப்
பரமர் முன் பணிந்து
இணங்கிய முகில் மதில்
சண்பை ஏந்தலை
வணங்கியே நின்றனள்
மண்ணுளோர் தொழ 6.1.1111
3010 சீர் கெழு சிவ நேசர்
தம்மை முன்னமே
கார் கெழு சோலை சூழ்
காழி மன்னவர்
ஏர் கெழு சிறப்பில் நும்
மகளை கொண்டு இனிப்
பார் கெழு மனையில்
படர்மின் என்றலும்

6.1.1111

3011 பெருகிய அருள் பெறும்
வணிகர் பிள்ளையார்
மருவு தாமரை அடி
வணங்கிப் போற்றி
நின்று
அருமையால்
அடியனேன் பெற்ற
பாவையைத்
திருமணம் புணர்ந்து
அருள் செய்யும் 6.1.1113
என்றலும்
3012 மற்றவர் தமக்கு வண்
புகலி வாணர் நீர்
பெற்ற பெண்
விடத்தினால் வீந்த
பின்னையான்
கற்றைவார் சடையவர்
கருணை காண்வர
உற்பவிப் பித்தலால்
உரை தகாது என 6.1.1114

3013 வணிகரும் சுற்றமும்
மயங்கிப் பிள்ளையார்
அணிமலர் அடியில்
வீழ்ந்து அரற்ற ஆங்கு
அவர்
தணிவில் நீள்
பெருந்துயர் தணிய வேத
நூல்
துணிவினை அருள்
செய்தார் தூய
வாய்மையார் 6.1.1115

3014 தெள்ளு நீதியின் முறை
கேட்ட சீர்க்கிளை
வெள்ளமும் வணிகரும்
வேட்கை நீத்திடப்
பள்ள நீர்ச் செலவு எனப்
பரமர் கோயிலின்
உள் எழுந்து அருளினார்
உடைய பிள்ளையார் 6.1.1116

3015 பான்மையால்

வணிகரும் பாவை தன்
மணம்
ஏனையோர்க்கு
இசைகிலேன் என்று
கொண்டு போய்
வானுயர் கன்னி மாடத்து
வைத்தனர்
தேனமர் கோதையும்
சிவத்தை மேவினாள் 6.1.1117
3016 தேவர் பிரான் அமர்ந்து
அருளும் திருக்
கபாலீச்சரத்து
மேவிய ஞானத் தலைவர்
விரிஞ்சன் முதல்
எவ்வுயிர்க்கும்
காவலனார்
பெருங்கருணை கை தந்த
படி போற்றிப்
பாவலர் செந்தமிழ் பாடி
பன் முறையும் பணிந்து

எழுவார் 6.1.1118

3017 தொழுது புறம் போந்து
அருளித் தொண்டர்
குழாம் புடை சூழ
பழுதில் புகழ்
திருமயிலைப் பதியில்
அமர்ந்து அருளும் நாள்
முழுதுலகும் தரும்
இறைவர் முதல் தானம்
பல இறைஞ்ச
அழுதுலகை
வாழ்வித்தார்
அப்பதியின் மருங்கு
அகல்வார் 6.1.1119

3018 திருத்தொண்டர் அங்கு
உள்ளார் விடை
கொள்ளச் சிவநேசர்
வருத்தம் அகன்றிட மதுர
மொழி அருளி விடை
கொடுத்து

நிருத்தர் உறை பிற
பதிகள் வணங்கிப் போய்
நிறை காதல்
அருத்தியோடும்
திருவான்மியூர் பணிய
அணைவுற்றார் 6.1.1120

3019 திருவான்மியூர் மன்னும்
திருத்தொண்டர் சிறப்பு
எதிர
வருவார் மங்கல
அணிகள் மறுகு நிரைத்து
எதிர்கொள்ள
அருகாக இழிந்து அருளி
அவர் வணங்கத்
தொழுது அன்பு
தருவார் தம் கோயில்
மணித்தடம்
நெடுங்கோபுரம்
சார்ந்தார்
6.1.1121

3020 மிக்குயர்ந்த கோபுரத்தை
வணங்கி வியன்
திருமுன்றில்
புக்கருளி கோயிலினைப்
புடை வலம் கொண்டு
உள் அணைந்து
கொக்கு இறகும் மதிக்
கொழுந்தும் குளிர்
புனலும் ஒளிர்கின்ற
செக்கர் நிகர் சடை
முடியார் சேவடியின்
கீழ்த் தாழ்ந்தார் 6.1.1122

3021 தாழ்ந்து பல முறை
பணிந்து தம்பிரான் முன்
நின்று
வாழ்ந்து களிவரப் பிறவி
மருந்தான பெருந்
தகையைச்
சூழ்ந்த இசைத்

திருப்பதிகச் சொல்
மாலை வினா உரையால்
வீழ்ந்த பெரும்
காதலுடன் சாத்தி மிக 6.1.1123
இன்புற்றார்
3022 பரவி வரும் ஆனந்தம்
நிறைந்த துளி கண்
பனிப்ப
விரவு மயிர்ப் புளகங்கள்
மிசை விளங்கப் புறத்து
அணைவுற்று
அரவ நெடும் திரை
வேலை அணிவான்மியூர்
அதனுள்
சிரபுரத்துப் புரவலனார்
சில நாள் அங்கு இனிது
அமர்ந்தார் 6.1.1124
3023 அங்கண் அமர்வார்
உலகு ஆள் உடையாரை
அரும் தமிழின்

பொங்கும் இசைப்
பதிகங்கள் பல போற்றிப்
போந்து அருளிக்
கங்கை அணி மணி
முடியார் பதி பலவும்
கலந்து இறைஞ்சிச்
செங்கண் விடைக்
கொடியார் தம் இடைச்
சுரத்தைச் சேர் உற்றார் 6.1.1125
3024 சென்னி இள மதி
அணிந்தார் மருவு திரு
இடைச் சுரத்து
மன்னும் திருத் தொண்டர்
குழாம் எதிர் கொள்ள
வந்து அருளி
நல் நெடும் கோபுரம்
இறைஞ்சி உள்புகுந்து
நல் கோயில்
தன்னை வலம் கொண்டு
அணைந்தார் தம்பிரான்

திரு முன்பு 6.1.1126
3025 கண்ட பொழுதே கலந்த
காதலால் கை தலை மேல்
கொண்டு தலம் உற
விழுந்து குலவு பெரு
மகிழ்ச்சி உடன்
மண்டிய பேர் அன்பு
உருகி மயிர் முகிழ்ப்ப
வணங்கி எழுந்து
அண்டர் பிரான்
திருமேனி வண்ணம்
கண்டு அதிசயித்தார் 6.1.1127
3026 இருந்த இடைச் சுரம்
மேவும் இவர் வண்ணம்
என்னே என்று
அரும் தமிழின்
திருப்பதிகத்து அலர்
மாலை கொடு பரவித்
திருந்து மனம் கரைந்து
உருகத் திருக்கடைக்

காப்புச் சாத்திப்
பெரும் தனி
வாழ்வினைப் பெற்றார்
பேர் உலகின் பேறு
ஆனார் 6.1.1128

3027 நிறைந்து ஆரா
வேட்கையினால் நின்று
இறைஞ்சி புறம் போந்து
அங்கு
உறைந்து அருளிப்
பணிகின்றார் உமைபாகர்
அருள் பெற்றுச்
சிறந்த திருத்
தொண்டருடன் எழுந்து
அருளிச் செந்துருத்தி
அறைந்து அளிகள் பயில்
சாரல் திருக்கழுக்
குன்றினை அணைந்தார் 6.1.1129

3028 சென்று அணையும்
பொழுதின் கண்

திருத்தொண்டர் எதிர்
கொள்ளப்
பொன் திகழும் மணிச்
சிவிகை இழிந்து அருளி
உடன் போந்து
மன்றல் விரி நறும்
சோலைத் திருமலையை
வலம் கொண்டு
மின் தயங்கும்
சடையாரை
விருப்பினுடன்
பணிகின்றார் 6.1.1130

3029 திருக்கழுக் குன்று
அமர்ந்த செங்கனகத்
தனிக் குன்றைப்
பெருக்க வளர்
காதலினால் பணிந்து
எழுந்து பேராத
கருத்தின் உடன் காதல்
செயும் கோயில்

கழுக்குன்று என்று
திருப்பதிகம் புனைந்து
அருளிச் சிந்தை நிறை
மகிழ் உற்றார் 6.1.1131

3030 இன்புற்று அங்கு
அமர்ந்து அருளி ஈறில்
பெரும் தொண்டர் உடன்
மின் பெற்ற
வேணியினார் அருள்
பெற்றுப் போந்து அருளி
என்புற்ற மணிமார்பர்
எல்லை இலா ஆட்சி
புரிந்து
அன்புற்று மகிழ்ந்த திரு
அச்சிறு பாக்கம்
அணைந்தார் 6.1.1132

3031 ஆதி முதல் வரை
வணங்கி ஆட்சி
கொண்டார் என
மொழியும்

கோயில் திருப்பதிக
இசை குலாவிய பாடலில்
போற்றி
மாதவத்து முனிவருடன்
வணங்கி மகிழ்ந்து
இன்புற்றுத்
தீது அகற்றும்
செய்கையினார் சில நாள்
அமர்ந்து அருளி 6.1.1133

3032 ஏறணிந்த வெல்
கொடியார் இனிது
அமர்ந்த பதி பிறவும்
நீறணிந்த
திருத்தொண்டர் எதிர்
கொள்ள நேர்ந்து
இறைஞ்சி
வேறு பல நதி கானம்
கடந்து அருளி
விரிசடையில்
ஆறணிந்தார் மகிழ்ந்த

திரு அரசிலியை வந்து
அடைந்தார் 6.1.1134
3033 அரசிலியை அமர்ந்து
அருளும் அங்கண்
அரசைப் பணிந்து
பரசி எழு திருப் புறவார்
பனம் காட்டூர் முதலாய
விரை செய் மலர்க்
கொன்றையினார் மேவு
பதி பல வணங்கித்
திரை செய் நெடும் கடல்
உடுத்த திருத்தில்லை
நகர் அணைந்தார் 6.1.1135
3034 எல்லையில் ஞானத்
தலைவர் எழுந்து அருள
எதிர் கொள்வார்
தில்லையில் வாழ்
அந்தணர் மெய்த்
திருத்தொண்டர்
சிறப்பின் ஒடு

மல்கி எதிர் பணிந்து
இறைஞ்ச மணிமுத்தின்
சிவிகை இழிந்து
அல்கு பெரும் காதல்
உடன் அஞ்சலி கொண்டு
அணைகின்றார் 6.1.1136

3035 திரு எல்லையினைப்
பணிந்து சென்று
அணைவார் சேண்
விசும்பை
மருவி விளங்குஒளி
தழைக்கும் வடதிசை
வாயிலை வணங்கி
உருகு பெரும் காதல்
உடன் உள் புகுந்து
மறையின் ஒலி
பெருகி வளர்
மணிமாடப் பெரும் திரு
வீதியை அணைந்தார் 6.1.1137

3036 நலம் மலியும் திருவீதி
பணிந்து எழுந்து நல்
தவர்தம்
குலம் நிறைந்த
திருவாயில் குவித்த
மலர்ச் செங்கையோடு
தலமுற முன் தாழ்ந்து
எய்தித் தமனிய மாளிகை
மருங்கு
வலமுற வந்து ஓங்கிய
பேரம்பலத்தை 6.1.1138
வணங்கினார்
3037 வணங்கி மிக மனம்
மகிழ்ந்து மால் அயனும்
தொழும் பூத
கணங்கள் மிடை
திருவாயில் பணிந்து
எழுந்து கண் களிப்ப
அணங்கு தனி கண்டு
அருள அம்பலத்தே

ஆடுகின்ற
குணம் கடந்த தனிக்
கூத்தர் பெரும் கூத்து
கும்பிடுவார் 6.1.1139

3038 தொண்டர் மனம்
பிரியாத திருப்படியைத்
தொழுது இறைஞ்சி
மண்டுபெருங்
காதலினால் நோக்கி
முகம் மலர்ந்து எழுவார்
அண்டம் எலாம்
நிறைந்து எழுந்த
ஆனந்தத்துள் அலைந்து
கண்ட பேரின் பத்தின்
கரையில்லா நிலை
அணைந்தார்
6.1.1140

3039 அந்நிலைமை அடைந்து
திளைத்து ஆங்கு எய்தாக்
காலத்தில்

மன்னு திரு அம்பலத்தை
வலம் கொண்டு போந்து
அருளி
பொன் அணி மாளிகை
வீதிப் புறத்து அணைந்து
போது தொறும்
இன்னிசை வண்தமிழ்
பாடிக் கும்பிட்டு அங்கு 6.1.1141
இனிது இருந்தார்
3040 திருந்திய சீர்த் தாதையார்
சிவ பாத இருதயரும்
பொருந்து திருவளர்
புகலிப் பூசுரரும்
மாதவரும்
பெரும் திருமால் அயன்
போற்றும் பெரும் பற்ற
புலியூரில்
இருந் தமிழ் ஆகரர்
அணைந்தார் எனக்
கேட்டு வந்து

அணைந்தார் 6.1.1142
3041 ஆங்கு அவரைக் கண்டு
சிறப்பு அளித்து அருளி
அவரோடும்
தாங்கரிய காதலினால்
தம் பெருமான் கழல்
வணங்க
ஓங்கு திருத் தில்லை
வாழ் அந்தணரும் உடன்
ஆகத்
தேன் கமழ் கொன்றைச்
சடையார்
திருச்சிற்றம்பலம்
பணிந்தார்
6.1.1143

3042 தென் புகலி அந்தணரும்
தில்லை வாழ் அந்தணர்
முன்
அன்பு நெறி
பெருக்குவித்த
அண்டகையார் அடி

போற்றி
பொன் புரி செஞ்சடைக்
கூத்தர் அருள் பெற்று
போந்து அருளி
இன்புறு தோணியில்
அமர்ந்தார் தமை
வணங்க எழுந்து அருள 6.1.1144

3043 நல் தவர் தம்
குழாத்தோடும் நம்பர்
திரு நடம் செய்யும்
பொன் பதியின் திரு
எல்லை பணிந்து
அருளிப் புறம் போந்து
பெற்றம் உயர்த்தவர்
அமர்ந்த பிறபதியும்
புக்கு இறைஞ்சிக்
கற்றவர்கள் பரவு திருக்
கழுமலமே சென்று
அடைவார் 6.1.1145

3044 பல் பதிகள் கடந்து

அருளிப் பன்னிரண்டு
பேர் படைத்த
தொல்லை வளப்
பூந்தராய் துூரத்தே
தோன்றுதலும்
மல்கு திரு மணிமுத்தின்
சிவிகை இழிந்து எதிர்
வணங்கி
செல்வ மிகு பதி அதன்
மேல் திருப்பதிகம்
அருள் செய்வார் 6.1.1146

3045 மன்னும் இசை மொழி
வண்டார் குழல் அரிவை
என்று எடுத்து
மின்னு சுடர் மாளிகை
விண் தாங்குவ போல்
வேணுபுரம்
என்னும் இசைச் சொல்
மாலை எடுத்து இயம்பி
எழுந்து அருளிப்

புன்னை மணம் கமழ்
புறவப் புறம்பு
அணையில் வந்து
அணைந்தார் 6.1.1147

3046 வாழி வளர் புறம்பு
அணையின் மருங்கு
அணைந்து வரி வண்டு
சூழும் மலர் நறும் தீப
தூபங்களுடன் தொழுது
காழி நகர் சேர்மின் எனக்
கடை முடிந்த
திருப்பதிகம்
ஏழிசையின் உடன் பாடி
எயின் மூதூர் உள்
புகுந்தார் 6.1.1148

3047 சேண் உயர்ந்த
திருத்தோணி வீற்று
இருந்த சிவபெருமான்
தான் நினைந்த
ஆதரவின் தலைப்பாட்டு

தனை உன்னி
நீள் நிலைக் கோபுரம்
அணைந்து நேர்
இறைஞ்சிப் புக்கு அருளி
வாண் நிலவு பெருங்
கோயில் வலம் கொண்டு
முன் பணிந்தார் 6.1.1149
3048 முன் இறைஞ்சித்
திருவருளின் முழு
நோக்கம் பெற்று ஏறிப்
பொன் இமயப்
பாவையுடன் புணர்ந்து
இருந்த புராதனரைச்
சென்னி மிசைக் குவித்த
கரம் கொடு விழுந்து
திளைத்து எழுந்து
மன்னு பெரு வாழ்வு
எய்தி மனம் களிப்ப
வணங்குவார் 6.1.1150
3049 பரவு திருப் பதிகங்கள்

பலவும் இசையினில்
பாடி
விரவிய கண் அருவி நீர்
வெள்ளத்தில் குளித்து
அருளி
அரவு அணிந்தார் அருள்
பெருக புறம்பு எய்தி
அன்பர் உடன்
சிரபுரத்துப் பெரும்
தகையார் தம்
திருமாளிகை சேர்ந்தார் 6.1.1151
3050 மாளிகையின் உள்
அணைந்து
மறையவர்கட்கு அருள்
புரிந்து
தாள் பணியும் பெரும்
கிளைக்குத் தகுதியினால்
தலை அளிசெய்து
ஆளுடைய தம்
பெருமான் அடியவர்

களுடன் அமர்ந்து
நீளவரும் பேரின்பம் 6.1.1152
மிகப் பெருக நிகழு நாள்
3051 காழி நாடு உடைய
பிரான் கழல் வணங்கி
மகிழ்வு எய்த
ஆழியினும் மிகப்
பெருகும் ஆசையுடன்
திருமுருகர்
வாழி திரு நீல நக்கர்
முதல் தொண்டர் மற்று
எணையோர்
சூழும் நெடும் சுற்றம்
உடன் தோணிபுரம்
தொழுது அணைந்தார்
6.1.1153

3052 வந்தவரை எதிர்
கொண்டு மனம் மகிழ்ந்து
சண்பையர்கோன்
அந்தமில் சீர் அடியார்கள்

அவரோடும் இனிது
அமர்ந்து
சுந்தரவார் அணங்கின்
உடன் தோணியில் வீற்று
இருந்தாரைச்
செந்தமிழின் பந்தத்தால் 6.1.1154
திருப்பதிகம் பல பாடி
3053 பெரு மகிழ்ச்சியுடன்
செல்லப் பெரும்
தவத்தால் பெற்றவரும்
மருவு பெரும்
கிளையான
மறையவரும் உடன்
கூடித்
திருவளர்
ஞானத்தலைவர்
திருமணம் செய்து
அருளுதற்குப்
பருவம் இது என்று
எண்ணி அறிவிக்கப்

பாங்கு அணைந்தார் 6.1.1155
3054 நாட்டு மறை முறை
ஒழுக்கம் ஞான
போனகருக்கும்
கூட்டுவது மனம்
கொள்வார் கோதில்
மறை நெறிச் சடங்கு
காட்டவரும் வேள்வி
பல புரிவதற்கு ஓர்
கன்னிதணை
வேட்டருள வேண்டும்
என விண்ணப்பம்
செய்தார்கள்
6.1.1156
3055 மற்றவர் தம் மொழி
கேட்டு மாதவத்தின்
கொழுந்து அனையார்
சுற்றம் உறும் பெரும்
பாசத் தொடர்ச்சி விடும்
நிலைமையராய்

பெற்றம் உயர்த்தவர்
அருள் முன்
பெற்றதினால் இசையாது
முற்றியது ஆயினும்
கூடாது என்று அவர்
முன் மொழிந்து அருள 6.1.1157
3056 அருமறையோர் அவர்
பின்னும் கை தொழுது
அங்கு அறிவிப்பார்
இருநிலத்து மறை
வழக்கம் எடுத்தீர் நீர்
ஆதலினால்
வருமுறையால்
அறுதொழிலின்
வைதிகமாம் நெறி
ஒழுகும்
திருமணம் செய்து
அருளுதற்குத் திரு
உள்ளம் செய்யும் என 6.1.1158
3057 மறை வாழ அந்தணர்

வாய்மை ஒழுக்கம்
பெருகும்
துறை வாழச் சுற்றத்தார்
தமக்கு அருளி உடன்
படலும்
பிறை வாழும்
திருமுடியில் பெரும்
புனலோடு அரவு
அணிந்த
கறை வாழும் கண்டத்தார்
தமைத் தொழுது மனம்
களித்தார் 6.1.1159

3058 திரு ஞான சம்பந்தர் திரு
உள்ளம் செய்த அதற்குத்
தருவாய்மை
மறையவரும்
தாதையரும் தாங்க
அரிய
பெருவாழ்வு பெற்றார்
ஆய்ப் பிஞ்ஞகனார்

அருள் என்றே
உருகா நின்று இன்பம்
உறும் உள மகிழ்ச்சி
எய்துவார் 6.1.1160
3059 ஏதமில் சீர் மறையவரில்
ஏற்ற குலத்தோடு
இசைவால்
நாதர் திருப்
பெருமணத்து
நம்பாண்டார் நம்பி
பெறும்
காதலியைக் காழி நாடு
உடையபிரான்
கைப்பிடிக்க
போதும் அவர் பெரும்
தன்மை எனப் பொருந்த
எண்ணினார் 6.1.1161
3060 திருஞான சம்பந்தர் சீர்
பெருக மணம் புணரும்
பெருவாழ்வு

திருத்தொண்டர்
மறையவர்கள்
மிகப்பேணி
வருவாரும் பெரும்
சுற்றம் மகிழ் சிறப்ப
மகள் பேசத்
தருவார் தண் பந்தணை
நல்லூர் சார்கின்றார் 6.1.1162
தாதையார்
3061 மிக்க
திருத்தொண்டர்களும்
வேதியரும் உடன் ஏகத்
திக்கு நிகழ் திருநல்லூர்
பெருமணத்தைச் சென்று
எய்தத்
தக்க புகழ் நம்பாண்டார்
நம்பிதாம் அது கேட்டுச்
செக்கர் சடைமுடியார்
தம் திருப்பாதம் தொழுது
எழுவார் 6.1.1163

3062 ஒப்பரிய பேர் உவகை
ஓங்கி எழும் உள்ளத்தால்
அப்பு நிறை குடம்
விளக்கு மறுகு எல்லாம்
அணி பெருக்கிச்
செப்பரிய ஆர்வம் மிகு
பெரும் சுற்றத்து ஒடும்
சென்றே
எப்பொருளும்
எய்தினேன் எனத்
தொழுது அங்கு எதிர்
கொண்டார் 6.1.1164

3063 எதிர் கொண்டு மணி
மாடத்தினில் எய்தி
இன்பமுறு
மதுர மொழி பல
மொழிந்து வரன்
முறையால் சிறப்பு
அளிப்ப
சதுர் முகனின் மேலாய

சண்பை வரு
மறையவரும்
முதிர் உணர்வின்
மாதவரும் அணைந்த 6.1.1165
திறம் மொழிகின்றார்.
3064 ஞான போனகருக்கு
நல்தவத்தின்
ஒழுக்கத்தால்
ஊனமில் சீலத்து
உம்பால் மகள் பேச
வந்தது என
ஆன பேர் அந்தணர்கள்
பால் அருள் உடைமை
யாம் என்று
வான் அளவு நிறைந்த
பெரு மனம் மகிழ்ச்சி
ஒடு மொழிவார்
6.1.1166

3065 உம்முடைய பெரும்
தவத்தால் உலகு

அனைத்தும் ஈன்று
அளித்த
அம்மை திருமுலைப்
பாலில் குழைத்த ஆர்
அமுது உண்டார்க்கு
எம்முடைய குலக்
கொழுந்தை யாம்
உய்யத் தருகின்றோம்
வம்மின் என உரைத்து
மனம் மகிழ்ந்து 6.1.1167
செலவிடுத்தார்
3066 பேர் உவகையால்
இசைவு பெற்றவர் தாம்
மீண்டு அணைந்து
கார் உலவு மலர்ச்
சோலைக் கழுமலத்தை
வந்து எய்திக்
சீர் உடைய
பிள்ளையார்க்கு அவர்
நேர்ந்தபடி செப்பிப்

பார் குலவும்
திருமணத்தின்
பான்மையினைத்
தொடங்குவார் 6.1.1168
3067 திருமணம் செய்
கலியாணத் திருநாளும்
திகழ் சிறப்பின்
மருவிய ஓரையும் கணித
மங்கல நூலவர் வகுப்பப்
பெருகு மண நாள் ஓலை
பெரும் சிறப்பினுடன்
போக்கி
அருள் புரிந்த
நன்னாளில்
அணிமுளைப் பாலிகை
விதைத்தார் 6.1.1169
3068 செல்வம் மலி திருப்புகலி
செழும் திரு வீதிகள்
எல்லாம்
மல்கு நிறை குடம்

விளக்கு மகர தோரணம்
நிரைத்தே
எல்லையிலா ஒளி முத்து
மாலைகள் எங்கணும்
நாற்றி
அல்கு பெரும் திரு ஓங்க
அணி சிறக்க 6.1.1170
அலங்கரித்தார்
3069 அருந்தவத்தோர்
அந்தணர்கள் அயல்
உள்ளோர் தாம் உய்ய
பொருந்து திரு நாள்
ஓலை பொருவு இறந்தார்
கொண்டு அணையத்
திருந்து புகழ்
நம்பாண்டார் நம்பி
சிறப்பு எதிர் கொண்டு
வருந்தவத்தான் மகள்
கொடுப்பார் வதுவை
வினை தொடங்குவார் 6.1.1171

3070 மன்னும் பெரும்
சுற்றத்தார் எல்லாரும்
வந்து ஈண்டி
நன்னிலைமைத்
திருநாளுக்கெழுநாளாம்
நல் நாளில்
பன்மணி மங்கல முரசம்
பல்லியங்கள் நிறைந்து
ஆர்ப்ப
பொன் மணிப் பாலிகை
மீது புனித முளை
பூரித்தார் 6.1.1172
3071 சேண் உயரும் மாடங்கள்
திருப் பெருகு
மண்டபங்கள்
நீணிலைய மாளிகைகள்
நிகரில் அணி பெற
விளக்கிக்
காண வரும் கை
வண்ணம் கவின் ஓங்கும்

படி எழுதி
வாண் நிலவு மணிக்
கடைக் கண் மங்கலக்
கோலம் புனைந்து 6.1.1173

3072 நீடு நிலைத்
தோரணங்கள் நீள் மருகு
தொறும் நிரைத்து
மாடுயரும் கொடி மாலை
மணி மாலை இடைப்
போக்கிச்
சேடுயரும் வேதிகைகள்
செழும் சாந்து கொடு
நீவிப்
பீடு கெழு மணி முத்தின்
பெரும் பந்தர் பல
புனைந்தார் 6.1.1174

3073 மன்றல் வினைத் திரு
முளை நாள் தொடங்கி
வரும் நாள் எல்லாம்
முன்றில் தொறும் வீதி

தொறும் முக
நெடுவாயிகள் தொறும்
நின்று ஒளிரும் மணி
விளக்கு நிறைவாசப்
பொன் குடங்கள்
துன்று சுடர்த் தாமங்கள்
தூபங்கள் துதைவித்தார் 6.1.1175
3074 எங்கணும் மெய்த்
திருத்தொண்டர்
மறையவர்கள்
ஏனையோர்
மங்கல நீள் மணவினை
நாள் கேட்டு மிக மகிழ்வு
எய்திப்
பொங்கு
திருப்புகலிதனில்
நாள்தோறும் புகுந்து
ஈண்ட
அங்கண்
அணைந்தவர்க்கு

எல்லாம் பெரும் சிறப்பு
மிக அளித்தார் 6.1.1176

3075 மங்கல துரிய நாதம்
மறுகு தொறும் நின்று
இயம்பப்
பொங்கிய நான்மறை
ஓசை கடல் ஓசை மிசைப்
பொலியத்
தங்கு நறும் குறை
அகிலின் தழைத்த
செழும் புகையின் உடன்
செங்கனல் ஆகுதிப்
புகையும் தெய்வ விரை
மணம் பெருக 6.1.1177

3076 எண் திசையில்
உள்ளோரும் ஈண்டு
வளத்தொடு நெருங்கப்
பண்ட நிறை
சாலைகளும் பல வேறு
விதம் பயில

மண்டு பெரு நிதிக்
குவைகள் மலைப்
பிறங்கல் என மலிய
உண்டி வினைப் பெரும்
துழனி ஓவாத ஒலி ஓங்க 6.1.1178

3077 மா மறை நூல் விதிச்
சடங்கில் வகுத்த முறை
நெறி மரபின்
தூ மணம் நல் உபகரணம்
சமைப்பவர் தம் தொழில்
துவன்றத்
தாமரையோன் அனைய
பெரும் தவ மறையோர்
தாம் எடுத்த
பூமருவு பொன் கலசப்
புண்ணிய நீர் பொலிவு
எய்த
6.1.1179

3078 குங்குமத்தின் செழும்
சேற்றின் கூட்டு

அமைப்போர் இனம்
குழுமப்
பொங்குவிரைப் புதுக்
கலவைப் புகை
எடுப்போர் தொகை
விரவத்
துங்க நறும் கர்ப்பூரச்
சுண்ணம் இடிப்போர்
நெருங்க
எங்கும் மலர்ப் பிணை
புனைவோர் ஈடங்கள் 6.1.1180
மிகப் பெருக
3079 இனைய பல வேறு
தொழில் எம்மருங்கும்
நிரைத்து இயற்றும்
மனை வளரும் மறுகு
எல்லாம் மண அணி
செய் மறை மூதூர்
நினைவு அரிய பெரு
வளங்கள்

நெருங்குதலால் நிதிக்
கோமான்
தனை இறைவர் தாம்
ஏவச் சமைத்தது போல்
அமைந்து உளதால் 6.1.1181
3080 மாறிலா நிறை வளம்
தரும் புகலியின் மணம்
மீக்
கூறு நாளின் முன்
நாளினில் வேதியர்
குழாமும்
நீறு சேர்
திருத்தொண்டரும் நிகர்
இலாதவருக்கு
ஆறு சூடினார் அருள்
திருக்காப்பு நாண்
அணிவார் 6.1.1181
3081 வேத வாய்மையின் விதி
உளி வினையினால்
விளங்க

ஓத நீர் உலகில் இயன்
முறை ஒழுக்கமும்
பெருகக்
காதல் நீள்
திருத்தொண்டர்கள்
மறையவர் கவின் ஆர்
மாதர் மைந்தர் பொன்
காப்பு நாண் நகர் வலம் 6.1.1183
செய்தார்

3082 நகர் வலம் செய்து புகுந்த
பின் நவமணி அணைந்த
புகரில் சித்திரவிதன
மண்டபத்தினில்
பொலியப்
பகரும் வைதிக விதிச்
சமாவர்த்தனப் பான்மை
திகழ முற்றிய செம்மலார்
திரு முன்பு சேர்ந்தார்

6.1.1184

3083 செம் பொனின்

பரிகலத்தினில் செந்நெல்
வெண்பரப்பின்
வம்பு அணிந்த நீள்
மாலை சூழ் மருங்குற
அமைத்த
அம் பொன் வாச நீர்ப்
பொன் குடம் அரசு
இலை தருப்பை
பம்பு நீள்சுடர் மணி
விளக்கு ஒளிர் தரும்
பரப்பில் 6.1.1185

3084 நாத மங்கல முழக்கொடு
நல் தவ முனிவர்
வேத கீதமும் விம்மிட
விரை கமழ் வாசப்
போது சாந்தணி
பூந்துகில் புணைந்த
புண்ணியம் போல்
மீது பூஞ்சயனத்து
இருந்தவர் முன்பு மேவி 6.1.1186

3085 ஆர்வம் மிக்கு எழும்
அன்பினால் மலர் அயன்
அனைய
சீர்மறைத் தொழில்
சடங்கு செய் திருந்து
நூல் முனிவர்
பார் வழிப்பட வரும்
இரு வினைகளின் பந்தச்
சார்பு ஒழிப்பவர்
திருக்கையில் காப்பு
நாண் சாத்த 6.1.1187

3086 கண்ட மாந்தர்கள் கடி
மணம் காண வந்து
அணைவார்
கொண்ட
வல்வினையாப்பு அவிழ்
கொள்கைய ஆன
தொண்டர் சிந்தையும்
வதனமும் மலர்ந்தன

சுருதி
மண்டு மாமறைக் குலம் 6.1.1188
எழுந்து ஆர்த்தன
மகிழ்ந்தே
3087 நிறைந்த கங்குலின்
நிதிமழை விதி முறை
எவர்க்கும்
புரந்த ஞான சம்பந்தர்
தாம் புன் நெறிச் சமய
அரந்தை வல்லிருள்
அகல வந்து
அவதரித்தால் போல்
பரந்த பேர் இருள் துரந்து
வந்து தொழுதனன்
பகலோன் 6.1.1189
3088 அஞ்சிறைச் சுரும்பு
அறை பொழில் சண்பை
ஆண் தகையார்
தஞ்சிவத் திருமணம்
செயத் தவம் செய் நாள்

என்று
மஞ்சனத் தொழில்
புரிந்து என மாசு இருள்
கழுவிச்
செஞ்சுடர்க் கதிர் பேரணி
அணிந்தன திசைகள் 6.1.1190
3089 பரம்பு தம் வயின்
எங்கணும் உள்ள பல்
வளங்கள்
நிரம்ப முன் கொணர்ந்து
எண் திசையவர்
நெருங்குதலால்
தரம் கடந்தவர் தம் திருக்
கல்லி யாணத்தின்
வரம்பில் தன் பயன்
காட்டுவது ஒத்தது
வையம் 6.1.1191
3090 நங்கள் வாழ்வு என
வரும் திருஞான
சம்பந்தர்

மங்கலத் திருமண
எழுச்சியின் முழக்கு
என்னத்
துங்க வெண்திரைச்
சுரிவளை ஆர்ப்பொடு
சூழ்ந்து
பொங்கு பேர் ஒலி
முழக்குடன் எழுந்தது 6.1.1192
புணரி
3091 அளக்கர் ஏழும் ஒன்றாம்
எனும் பெருமை
எவ்வுலகும்
விளக்கு மாமண
விழாவுடன் விரைந்து
செல்வன போல்
துளக்கில் வேதியர்
ஆகுதி தொடங்கிடா
முன்னம்
வளர்க்கும் வேதியில்
வலம் சுழித்து எழுந்தது

வன்னி 6.1.1193

3092 சந்த மென் மலர்த் தாது
அணி நீறு மெய் தரித்துக்
கந்தம் மேவும் வண்டு
ஒழுங்கு எனும்
கண்டிகை பூண்டு
சிந்தை தூய
அன்பர்களுடன்
திருமணம் போத
மந்த சாரியின் மணம்
கொணர்ந்து எழுந்தது
மருத்து 6.1.1194

3093 எண் திசை திறத்து
யாவரும் புகலி வந்து
எய்தி
மண்டும் அத்திருமண
எழுச்சியின்
அணிவாய்ப்பக்
கொண்ட வெண் நிறக்
குருஉச் சுடர்க்

கொண்டல்கள் என்ன
வெண் துகில் கொடி
நிரைத்தது போன்றது
விசும்பு 6.1.1195

3094 ஏல இந்நலம் யாவையும்
எழுச்சி முன் காட்டும்
காலை செய்வினை
முற்றிய கவுணியர்
பெருமான்
மூலம் ஆகிய தோணி
மேல் முதல்வரை
வணங்கிச்
சீலமார் திரு அருளினால்
மணத்தின் மேல்
செல்வார் 6.1.1196

3095 காழி மாநகர் வேதியர்
குழாத்தொடும் கலந்து
சூழும் அன்பர்கள்
ஏனையோர் துதைந்து
முன் செல்ல

வாழி மா மறை
முழங்கிட வளம்பதி
வணங்கி
நீழல் வெண் சுடர்
நித்திலச் சிவிகை
மேற்கொண்டார் 6.1.1197

3096 யான வாகனம் ஏறுவார்
யாரும் மேல் கொள்ளக்
கானம் ஆகிய தொங்கல்
பிச்சம் குடை கவரி
மேல் நெருங்கிட
விசும்பினும் நிலத்தினும்
எழுந்த
வான துந்துபி
முழக்குடன் மங்கல
இயங்கள் 6.1.1198

3097 சங்கொடு தாரை சின்னம்
தனிப் பெரும் காளம்
தாளம்
வங்கியம் ஏனை மற்று

மலர் துளைக் கருவி
எல்லாம்
பொங்கிய ஒலியின்
ஓங்கிப் பூசுரர் வேத கீதம்
எங்கணும் எழுந்து
மல்கத் திருமணம்
எழுந்தது அன்றே 6.1.1199

3098 கோதையர் குழல் சூழ்
வண்டின் குழாத்து ஒலி
ஓர் பால் கோல
வேதியர் வேத வாய்மை
மிகும் ஒலி ஒரு பால்
மிக்க
ஏதம் இல் விபஞ்சி
வீணை யாழ் ஒலி ஒரு
பால் ஏத்தும்
நாத மங்கலங்கள் கீத
நயப்பு ஒலி ஒரு
பாலலாக
6.1.1200

3099 விண்ணினை விழுங்க
மிக்க வெண் துகில்
பதாகை வெள்ளம்
கண் வெறி படைப்ப
மிக்க கதிர் விரி கவரிக்
கானம்
மண்ணிய மணிப் பூண்
நீடும் அரிசனம் மலிந்த
பொற்பின்
எண்ணிலா
வண்ணத்தூசின் பொதி
பரப்பு எங்கும் நண்ண 6.1.1201
3100 சிகையொடு மான் தோல்
தாங்கும் இடையும்
ஆசானும் செல்வார்
புகை விடும் வேள்விச்
செந்தீ இல்லுடன்
கொண்டு போவார்
தகையிலா விருப்பின்
மிக்க பதிகங்கள்

விளம்பிச் சார்வார்
வகையறு பகையும்
செற்ற மாதவர்
இயல்பின் மல்க 6.1.1202

3101 அறுவகை விளங்கும்
சைவத்து அளவிலா
விரதம் சாரும்
நெறி வழி நின்ற வேடம்
நீடிய தவத்தில் உள்ளோர்
மறுவறு மனத்தில்
அன்பின் வழியினால்
வந்த யோகக்
குறி நிலை பெற்ற
தொண்டர் குழாமாகி ஏக 6.1.1203

3102 விஞ்சையர் இயக்கர்
சித்தர் கின்னரர் மிடைந்த
தேவர்
அஞ்சனம் நாட்ட
ஈட்டத்து அரம்பையர்
உடனாய் உள்ளோர்

தஞ்சுடர் விமானம் ஏறித்
தழைத்த ஆதரவின் ஓடு
மஞ்சுறை விசும்பின் மீது
மாண அணி காணச்
சென்றார் 6.1.1204

3103 மற்றிவர் மிடைந்து
செல்லும் மங்கல
வனப்பின் காட்சி
முற்ற இத் தலத்தில்
உள்ளோர் மொய்த்து
உடன் படரும் போதில்
அற்புத நிகழ்ச்சி எய்த
அணைதலால் மணம்
மேல் செல்லும்
பொற்பு அமை
மணத்தின் சாயை
போன்று முன் பொலியச்
செல்ல
6.1.1205

3104 தவ அரசு ஆள உய்க்கும்

தனிக்குடை நிழற்றச்
சாரும்
பவம் அறுத்து
ஆளவல்லார் பாதம்
உள்ளத்துக் கொண்டு
புவனங்கள் வாழ வந்த
பூந்தராய் வேந்தர்
போந்து
சிவன் அமர்ந்து
உறையும் நல்லூர் திருப்
பெருமணத்தைச் 6.1.1206
சேர்ந்தார்
3105 பெருமணக் கோயில்
உள்ளார் மங்கலம்
பெருகும் ஆற்றால்
வருமணத் திறத்தின்
முன்னர் வழி எதிர்
கொள்ளச் சென்று
திருமணம் புணர எய்தும்
சிரபுரச் செம்மலார் தாம்

இருள் மணந்து
இலங்கும் கண்டத்து
இறைவர் தம் கோயில் 6.1.1207
புக்கார்
3106 நாதரைப் பணிந்து
போற்றி நல் பொருள்
பதிகம் பாடி
காதல் மெய் அருள் முன்
பெற்றுக் கவுணியர்
தலைவர் போந்து
வேதியர் வதுவைக்
கோலம்
புனைந்திடவேண்டும்
என்னப்
பூத நாயகர் தம் கோயில்
புறத்து ஒரு மடத்தில்
புக்கார் 6.1.1208
3107 பொன் குடம் நிறைந்த
வாசப் புனித அஞ்சனம்
நீராட்டி

விற்பொலி வெண்பட்டு
ஆடை மேதக விளங்கச்
சாத்தி
நற்றிரு உத்தரீய நறும்
துகில் சாத்தி நானப்
பற்பல கலவைச் சாந்தம்
பான்மையின் அணிந்த
பின்னர் 6.1.1209

3108 திருவடி மலர் மேல் பூத்த
செழு நகைச் சோதி
என்ன
மருவிய தரளக் கோவை
மணிச்சரி அணையச்
சாத்தி
விரிசுடர்ப் பரட்டின் மீது
விளங்கு பொன் சரட்டில்
கோத்த
பெருகு ஒளி முத்தின்
தாமம் பிறங்கிய
தொங்கல் சாத்தி 6.1.1210

3109 தண் சுடர் பரிய முத்துத்
தமனிய நாணில் கோத்த
கண் கவர் கோவைப்
பத்திக் கதிர்க் கடி
சூத்திரத்தை
வெண் சுடர்த் தரள
மாலை விரிசுடர்க்
கொடுக்கின் மீது
வண் திரு அரையின் நீடு
வனப்பு ஒளிவளரச்
சாத்தி 6.1.1211

3110 ஒளி கதிர்த் தரளக்
கோவை உதர
பந்தனத்தின் மீது
தளிர் ஒளி துளும்பு
முத்தின் சன்ன வீரத்தைச்
சாத்திக்
குளிர் நிலவு எறிக்கும்
முத்தின் பூண நூல்
கோவை சாத்தி

நளிர் கதிர் முத்து மாலை 6.1.1211
நகு சுடர் ஆரம்சாத்தி
3111 வாள் விடு வயிரக் கட்டு
மணிவிரல் ஆழி சாத்தித்
தாளுறு தடக்கை முத்தின்
தண்டையும் சரியும்
சாத்தி
நீளொளி முழங்கைப்
பொட்டு நிரை சுடர்
வடமும் சாத்தித்
தோள் வளைத் தரளப்
பைம் பூண் சுந்தரத்
தோள் மேல் சாத்தி 6.1.1213
3112 திருக் கழுத்து ஆரம்
தெய்வக் கண்டிகை
மாலை சேரப்
பருத்த முத்து ஒழுங்கு
கோத்த படர் ஒளி
வடமும் சாத்தி
பெருக்கிய வனப்பின்

செவ்விபிறங்கிய
திருவார் காதில்
வருக்க வெண் தரளக்
கொத்தின் வடிக் குழை 6.1.1214
விளங்க சாத்தி
3113 நீற்று ஒளி தழைத்துப்
பொங்கி நிறை திரு
நெற்றிமீது
மேற் பட விரிந்த சோதி
வெண் சுடர் எழுந்தது
என்னப்
பாற்படுமுத்தின் பாரப்
பனிச்சுடர்த் திரணை
சாத்தி
ஏற்பவைத்து அணிந்த
முத்தின் எழில் வளர்
மகுடம் சேர்த்தார்
6.1.1215

3114 இவ்வகை நம்மை
ஆளும் ஏர்வளர்

தெய்வக் கோலம்
கைவினை மறையோர்
செய்யக் கடிகொள்
செங்கமலத் தாதின்
செவ்வி நீள் தாம மார்பர்
திரு அடையாள மாலை
எவ்வுலகோரும் ஏத்தத்
தொழுது தாம் எடுத்துப் 6.1.1216
பூண்டார்
3115 அழகினுக்கு அணியாம்
வெண்ணீறும் அஞ்சு
எழுத்தும் ஓதிச்சாத்திப்
பழகிய அன்பர் சூழப்
படர் ஒளி மறுகில் எய்தி
மழ விடை மேலோர்
தம்மை மனம் கொள
வணங்கி வந்து
முழவொலி எடுப்ப
முத்தின் சிவிகை மேல்
கொண்டபோது 6.1.1217

3116 எழுந்தன சங்க நாதம்
இயம்பின இயங்கள்
எங்கும்
பொழிந்தன விசும்பில்
விண்ணோர் கற்பகப்
புதுப்பூ மாரி
தொழுந்தகை முனிவர்
தொண்டர் சுருதியின்
வாழ்த்துப் பொங்கி
வழிந்தன திசைகள் மீது
மலர்ந்தன உலகம்
எல்லாம் 6.1.1218

3117 படர் பெரும் தொங்கல்
பிச்சம் பைம் கதிர்ப்
பீலிப் பந்தர்
அடர் புனை செம் பொன்
பாண்டில் அணிதுகில்
சதுக்கம் மல்கக்
கடலின் மீது எழுந்து
நிற்கும் கதிர் நிறை

மதியம் போல
வடநிரை அணிந்த
முத்தின் மணிக்குடை 6.1.1219
நிழற்ற வந்தார்
3118 சீரணி தெருவினூடு
திருமணம் செல்ல
முத்தின்
ஏரணி காளம் சின்னம்
இலங்கு ஒளித் தாரை
எல்லாம்
பேரொலி பெருக
முன்னே பிடித்தன
மறைகளோடு
தாரணி உய்ய ஞான
சம்பந்தன் வந்தான்
என்று 6.1.1220
3119 மண்ணினுக்கு இடுக்கண்
தீர வந்தவர் திரு
நாமங்கள்
எண்ணில பலவும் ஏத்திச்

சின்னங்கள் எழுந்த
போது அவ்
அண்ணலார் வதுவை
செய்ய அலங்கரித்து
அணையப் பெற்ற
புண்ணிய மறையோர்
மாட மங்கலம் பொழிந்து
பொங்க 6.1.1221

3120 முற்று மெய்ஞ்ஞானம்
பெற்ற மூர்த்தியார்
செங்கை பற்ற
நற்பெரும் தவத்தின்
நீர்மை நலம் படைத்து
எழுந்த தெய்வக்
கற்பகப் பூங்கொம்பு
அன்னார் தம்மையும்
காப்புச் சேர்த்துப்
பொற்புறும் சடங்கு
முன்னர்ப் பரிவுடன்
செய்தவேலை 6.1.1222

3121 செம் பொன் செய் வாசிச்
சூட்டுத் திருமணிப்
புனை பூண் செல்வப்
பைம் பொனின் மாலை
வேய்ந்த பவள மென்
கொடி ஒப்பாரை
நம்பன் தன் அருளே
வாழ்த்தி நல் எழில்
விளங்கச் சூட்டி
அம் பொன் செய் தீபம்
என்ன அழகு
அலங்கரித்து வைத்தார் 6.1.1223
3122 மா மறை மைந்தர்
எல்லாம் மணத்து எதிர்
சென்று மன்னும்
தூமலர்ச் செம் பொன்
சுண்ணம் தொகு
நவமணியும் வீசத்
தாமரை மலரோன்
போல்வார் அரசிலை

தருப்பை தோய்ந்த
காமர் பொன் கலச
நன்னீர் இருக்குடன் 6.1.1224
கலந்து வீச
3123 விண்ணவர் மலரின் மாரி
விசும்பு ஒளி தழைப்ப
வீச
மண்ணகம் நிறைந்த கந்த
மந்த மாருதமும் வீசக்
கண் ஒளி விளக்கம்
மிக்கார் காமர்
தோரணங்களூடு
புண்ணிய விளைவு
போல்வார் பூம் பந்தர்
முன்பு சார்ந்தார் 6.1.1225
3124 பொன் அணி சங்கின்
வெள்ளம் பொலிவுடன்
முழங்கி ஆர்ப்ப
மன்னிய தரளப் பத்தி
வளர் மணிச் சிவிகை

நின்றும்
பன் மலர் நறும் பொன்
சுண்ணம் பரந்த
பாவாடை மீது
முன் இழிந்து அருளி
வந்தார் மூவுலகு உய்ய
வந்தார் 6.1.1226
3125 மறைக்குல மனையின்
வாழ்க்கை மங்கல
மகளிர் எல்லாம்
நிரைத்த நீர்ப் பொன்
குடங்கள் நிரை மணி
விளக்குத் தூபம்
நறைக் குல மலர் சூழ்
மாலை நறுஞ் சுடர்
முளைப் பொன்
பாண்டில்
உறைப் பொலி கலவை
ஏந்தி உடன் எதிர் ஏற்று
நின்றார் 6.1.1227

3126 ஆங்கு முன் இட்ட செம்
பொன் அணி மணிப்
பீடம் தன்னில்
ஓங்கிய ஞான வெள்ளம்
உள் நிறைந்து எழுவது
என்னத்
தாங்கிய முத்தின் பைம்
பூண் தண் நிலா எறிப்ப
ஏறிப்
பாங்கு ஒளி பரப்ப
நின்றார் பர சமயங்கள்
வீழ்த்தார் 6.1.1228

3127 எதிர் வரவேற்ற சாயல்
இளம் மயில் அனைய
மாதர்
மதுரமங்கல முன் ஆன
வாழ்த்து ஒலி எடுப்ப
வந்து
கதிர் மணிக் கரக வாசக்
கமழ் புனல் ஒழுக்கிக்

காதல்
விதி முறை வலம்
கொண்டு எய்திமேவும்
நல் வினைகள் செய்தார் 6.1.1229
3128 மங்கலம் பொலிய ஏந்தி
மாதரார் முன்பு செல்லக்
கங்கையின் கொழுந்து
செம் பொன் இம வரை
கலந்தது என்ன
அங்கு அவர் செம்
பொன் மாடத்து ஆதி
பூமியின் உட்புக்கார்
எங்களை வாழ
முன்னாள் ஏடு
வைகையினுள் இட்டார் 6.1.1230
3129 அகில் நறும் தூபம் விம்ம
அணிகிளர் மணியால்
வேய்ந்த
துகில் புனை விதான
நீழல் தூ மலர் தவிசின்

மீது
நகில் அணி முத்த
மாலை நகை முக
மடவார் வாழ்த்த
இகலில் சீர் மறையோர்
சூழ இனிதின் அங்கு
இருந்த வேலை 6.1.1231
3130 திருமகள் கொடுக்கப்
பெற்ற செழு மறை
முனிவர் தாமும்
அருமையான் முன் செய்
மெய்ம்மை அருந்தவ
மனைவியாரும்
பெருமகிழ்ச்சியினால்
பாதம் விளக்குவார்
பிள்ளையார் முன்
உரிமையால் வெண் பால்
தூ நீர் உடன் எடுத்து
ஏத்திவந்தார் 6.1.1232
3131 வந்து முன் எய்தித் தான்

முன் செய் மா தவத்தின்
நன்மை
நந்து நம்பாண்டார் நம்பி
ஞான போனகர் பொன்
பாதம்
கந்தவார் குழலினார்
பொன் கரக நீர் எடுத்து
வார்ப்ப
புந்தியால் நினை
தியானம் புரி சடையான் 6.1.1233
என்றுன்னி
3132 விருப்பினால் விளக்கி
மிக்க புனித நீர்
தலைமேல் கொண்டு
பொருப்புறு மாடத்து
உள்ளும் புறத்துளும்
தெளித்த பின்னர்
உருப்பொலி உதரத்
துள்ளும் பூரித்தார்
உவகை பொங்கி

அருப்புறு கிளைஞர்
மேலும் தெளித்தனர்
ஆர்வத்தோடும் 6.1.1234
3133 பெருகொளி ஞானம்
உண்ட பிள்ளையார்
மலர்க்கை தன்னில்
மருவும் மங்கல நீர்
வாசக் கரகம் முன் ஏந்தி
வார்பார்
தரு முறைக்
கோத்திரத்தின் தம் குலம்
செப்பி என்றன்
அருநிதிப் பாவை
யாரைப் பிள்ளையர்க்கு
அளித்தேன் என்றார் 6.1.1235
3134 நல் தவக் கன்னியார் கை
ஞான சம்பந்தர் செம்கை
பற்றுதற்கு உரிய
பண்பில் பழுது இல் நல்
பொழுது நண்ண

பெற்றவர் உடன்
பிறந்தார் பெரு மணப்
பிணை அன்னாரைச்
சுற்றம் முன் சூழ்ந்து
போற்றக் கொண்டு முன்
துன்னினார்கள் 6.1.1236

3135 ஏகமாம் சிவ மெய்ஞ்
ஞானம் இசைந்தவர்
வலப்பால் எய்தி
நாகமார் பணப்பேர்
அல்குல் நல்தவக்
கொழுந்து அன்னாரை
மாகமார் சோதி மல்க
மன்னி வீற்று இருந்த
வெள்ளை
மேகமொடு இசையும்
மின்னுக் கொடி என
விளங்க வைத்தார்
6.1.1237

3136 புனித மெய்க் கோல நீடு

புகலியார் வேந்தர்
தம்மைக்
குனி சிலை புருவ மென்
பூங்கொம்பனார் உடனே
கூட
நனி மிகக் கண்ட
போதின் நல்ல
மங்கலங்கள் கூறி
மனிதரும் தேவர் ஆனார் 6.1.1238
கண் இமையாது வாழ்த்தி
3137 பத்தியில் குயிற்றும்
பைம் பொன் பவளக்
கால் பந்தர் நாப்பண்
சித்திர விதானத்தின் கீழ்ச்
செழும் திரு நீல நக்கர்
முத் தமிழ் விரகர் முன்பு
முதன் மறை முறையின்
ஓடு
மெய்த்த நம் பெருமான்
பாதம் மேவும்

உள்ளத்தால் செய்ய 6.1.1239
3138 மறையொலி பொங்கி
ஓங்க மங்கல வாழ்த்து
மலக
நிறை வளைச் செங்கை
பற்ற நேர் இழை அவர்
முன் அந்தப்
பொறை அணி முந்நூல்
மார்பர் புகரில் பொரிகை
அட்டி
இறைவரை ஏத்தும்
வேலை எரிவலம்
கொள்ள வேண்டி 6.1.1240

3139 அருப்பு மென்
முலையினார் தம்
அணிமலர்க் கைப்
பிடித்து அங்கு
ஒருப் படும் உடைய
பிள்ளையார் திரு
உள்ளம் தன்னில்

விருப்புறும்
அங்கியாவார் விடை
உயர்த்தவரே என்று
திருப் பெரு மணத்தை
மேவும் சிந்தையில்
தெளிந்து செல்வார் 6.1.1241
3140 மந்திர முறையால்
உய்த்த எரிவலம் ஆக
மாதர்
தம் திருக் கையைப்
பற்றும் தாமரைச்
செங்கையாளர்
இந்த இல் ஒழுக்கம்
வந்து சூழ்ந்ததே இவள்
தன்னோடும்
அந்தமில் சிவன் தாள்
சேர்வன் என்னும்
ஆதரவு பொங்க 6.1.1242
3141 மலர் பெரும் கிளையும்
தொண்டர் கூட்டமும்

மல்கிச் சூழ
அலகில் மெய்ஞ்ஞானத்
தொல்லை அடைவுறும்
குறிப்பால் அங்கண்
உலகின் எம்மருங்கும்
நீங்க உடன் அணைந்து
அருள வேண்டிக்
குல மணம் புரிவித்தார்
தம் கோயிலை நோக்கி
வந்தார் 6.1.1243
3142 சிவன் அமர்ந்து
அருளும் செல்வத் திருப்
பெரு மணத்துள் எய்தித்
தவ நெறி வளர்க்க
வந்தார் தலைப்படும்
சார்பு நோக்கிப்
பவம் அற என்னை
முன்னாள் ஆண்ட
அப்பண்பு கூட
நவம் மலர்ப் பாதம்

கூட்டும் என்னும் நல்
உணர்வு நல்க 6.1.1244
3143 காதல் மெய்ப் பதிகம்
நல்லூர்ப் பெருமணம்
எடுத்துக் கண்டோ ர்
தீதுறு பிறவிப் பாசம்
தீர்த்தல் செம்
பொருளாகக் கொண்டு
நாதனே நல்லூர் மேவும்
பெரு மண நம்பனே உன்
பாத மெய்ந் நீழல் சேரும்
பருவம் ஈது என்று பாட 6.1.1245
3144 தேவர்கள் தேவர் தாமும்
திருஅருள் புரிந்து நீயும்
பூவை அன்னாளும்
இங்கு உன் புண்ணிய
மணத்தின் வந்தார்
யாவரும் எம்பால் சோதி
இதன் உள் வந்து எய்தும்
என்று

மூவுலகு ஒளியால் விம்ம 6.1.1246
முழுச் சுடர்த் தாணுவாகி
3145 கோயில் உட் பட மேல்
ஓங்கும் கொள்கையால்
பெருகும் சோதி
வாயிலை வகுத்துக்
காட்ட மன்னு சீர்ப் புகலி
மன்னர்
பாயின ஒளியால் நீடு
பரம் சுடர்த் தொழுது
போற்றி
மாயிரு ஞாலம் உய்ய
வழியினை அருளிச்
செய்வார்
6.1.1247

3146 ஞான மெய்ந் நெறி தான்
யார்க்கும் நமச்சிவாய
அச் சொலாம் என்று
ஆன சீர் நமச்சிவாயத்
திருப்பதிகத்தை அங்கண்
வானமும் நிலமும்

கேட்க அருள் செய்து
இம் மணத்தில் வந்தோர்
ஈனமானம் பிறவி தீர
யாவரும் புகுக என்ன 6.1.1248

3147 வரு முறைப் பிறவி
வெள்ளம் வரம்பு
காணாது அழுந்தி
உரு எனும் துயரக்
கூட்டில் உணர்வு இன்றி
மயங்குவார்கள்
திருமணத்துடன்
சேவித்து முன் செலும்
சிறப்பினாலே
மருவிய பிறவி நீங்க
மன்னு சோதியினுள்
புக்கார் 6.1.1249

3148 சீர் பெருகு நீல நக்கர்
திரு முருகர் முதல்
தொண்டர்
ஏர் கெழுவு சிவபாத

இருதயர் நம்பாண்டார்
சீர்
ஆர் திரு மெய்ப் பெரும்
பாணர் மற்று எனையோர்
அணைந்துளோர்
பார் நிலவு கிளை சூழப்
பன்னிகளோடு உடன்
புக்கார் 6.1.1250

3149 அணி முத்தின் சிவிகை
முதல் அணி தாங்கிச்
சென்றோர்கள்
மணி முத்த மாலை
புனை மடவார் மங்கலம்
பெருகும்
பணி முற்றும்
எடுத்தார்கள் பரிசனங்கள்
வினைப்பாசம்
துணிவித்த உணர்வினர்
ஆய்த் தொழுது உடன்
புக்கு ஒடுங்கினார் 6.1.1251

3150 ஆறு வகைச் சமயத்தில்
அரும் தவரும்
அடியவரும்
கூறு மறை
முனிவர்களும் கும்பிட
வந்து அணைந்தாரும்
வேறு திரு அருளினால்
வீடு பெற வந்தாரும்
ஈறில் பெரும் சேதியின்
உள் எல்லாரும் புக்கு 6.1.1252
அதற்பின்
3151 காதியைக் கைப்பற்றிக்
கொண்டு வலம் செய்து
அருளித்
தீது அகற்ற வந்து
அருளும் திருஞான
சம்பந்தர்
நாதன் எழில் வளர் சோதி
நண்ணி அதன்
உள்புகுவார்

போத நிலை முடிந்த
வழிப் புக்கு ஒன்றி உடன் 6.1.1253
ஆனார்

3152 பிள்ளையார் எழுந்து
அருளிப் புக்கு
அதன்பின் பெரும்
கூத்தர்
கொள்ள நீடிய சோதிக்
குறி நிலை அவ்வழி
கரப்ப
வள்ளலார் தம் பழைய
மணக் கோயில்
தோன்றுதலும்
தெள்ளு நீர் உலகத்துப்
பேறுஇல்லார்
தெருமந்தார் 6.1.1254

3153 கண் நுதலார் திருமேனி
உடன் கூட கவுணியனார்
நண்ணியது தூரத்தே
கண்டு நணுகப் பெறா

விண்ணவரும்
முனிவர்களும்
விரிஞ்சனே முதல்
ஆனோர்
எண்ணிலவர் ஏசறவு தீர
எடுத்து ஏத்தினார் 6.1.1255
3154 அரும் தமிழா கரர் சரிதை
அடியேனுக்கு அவர்
பாதம்
தரும் பரிசால் அறிந்தபடி
துதி செய்தேன்
தாரணிமேல்
பெருங்கொடையும்
திண்ணனவும் பேர்
உணர்வும்
திருத்தொண்டால்
வரும் தகைமை கலிக்
காமனார் செய்கை
வழுத்து வேன்
6.1.1256

திருச்சிற்றம்பலம்

வம்பறா வரிவண்டு சருக்கத்தில்
திருஞான சம்பந்த நாயனார் புராணம்
முற்றிற்று.

This webpage was last updated on 17 May 2005